

Chicken Soup for the Teen Soul
Real Life Stories by Real Teens

hạt giống
tâm hồn

Dành cho tuổi

Teen

nhà xuất bản tổng hợp TP. Hồ Chí Minh

2

Chicken Soup for the Teen Soul

Real Life Stories by Real Teens

HẠT GIỐNG CHO TÂM HỒN

DÀNH CHO TUỔI TEEN 2

NXB Tổng hợp TP. Hồ Chí Minh.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

()

? ? .

Chúc các bạn đọc sách vui vẻ ^^!

MỤC LỤC

[LỜI GIỚI THIỆU](#)

[NGỌN ĐÈN VẼ SÁNG](#)

[Kiểu Tóc Đẹp Nhất](#)

[THẰNG BÉO](#)

[TRÔNG VẼ ĐẸP TRAI!](#)

[TORRIE, JAY VÀ TÔI](#)

[ĐÁNH MẮT TYLER](#)

[LỜI NHẮC NHỞ CỦA THƯỢNG ĐẾ](#)

[ƯỚC MƠ VỀ LOÀI GẤU TRẮNG](#)

[CÁI NÚT ĐỎ](#)

[HOÀN HẢO Ở ĐÂU?](#)

[THIÊN THẦN TRÊN CHIẾC XE LĂN](#)

[LAO VÀO RÌA](#)

[SẮC MÀU CUỘC SỐNG](#)

[LÀN ĐƯỜNG GIỮA.](#)

[NHỮNG CUỘC NÓI CHUYỆN TRONG XE](#)

[NGƯỜI XA LẠ THÂN THUỘC](#)

[NGÀY HỘI KHIÊU VŨ](#)

[TÊN ẲN TRỘM LEGO](#)

[ĐÁNH BẠI ĐẦU GẤU](#)

[THÀNH KIẾN](#)

[MỞ CỬA TRÁI TIM](#)

[CÁ ĐỐI OI, NHẢY LÊN NÀO!](#)

[NIỀM TIN](#)

[CÁNH ĐIỀU CỦA TANYA](#)

[CÂY SỒI GIÀ](#)

[CHUYẾN ĐI VỚI CHÚ CỪU CON BANNER](#)

[TRỞ VỀ THỜI THƠ ẤU](#)

[TRẠI HÈ HUYỀN DIỆU](#)

CHINH PHỤC ĐỈNH CAO
LỐI ĐI RIÊNG MÌNH
HƯƠNG VỊ CỦA THÀNH CÔNG.
ĐÓ LÀ NƠI DÀNH CHO CON TÔI
THỜI CƠ
TỪ VIỆC BÁN TRÀ CHANH

LỜI GIỚI THIỆU

"BẰNG NIỀM TIN VÀ CẢM HỨNG, BẠN CÓ THỂ ĐẶT CHÂN LÊN BẤT CỨ CON ĐƯỜNG NÀO BẠN CHỌN."

– DR. SEUSS.

Tuổi thiếu niên là tuổi của ước mơ và hoài bão. Nó gắn liền với khát vọng chinh phục thử thách và giải được mật mã cuộc đời. Khát vọng luôn xanh và cuộc sống luôn đẹp, nhưng trong một thời khắc nào đó, có thể nhiều bạn trẻ đã thấy cuộc đời như một mớ bòng bong của những điều bỡ ngỡ với bao trăn trở không dễ tỏ bày. Đi qua tuổi thơ, cuộc đời mở ra trước mắt bạn một hành trình dài, nhiều hoa hồng nhưng cũng không ít chông gai. Cuộc sống, với tất cả sự khắc nghiệt vốn có của nó, sẽ khiến cho bước chân bạn nhiều lần rướm máu. Và những giọt máu đó, hoặc sẽ thấm xuống con đường bạn đang đi và lưu lại đó dấu son của một vị anh hùng, hoặc sẽ trở thành dấu chấm hết cho những khát vọng đoản mệnh của một kẻ nhụt tâm, chùn bước. Nhưng dù thế nào chăng nữa, bạn hãy nhớ rằng: để trưởng thành, những thử thách và thất bại bao giờ cũng là điều cần thiết.

Bài học về việc đón nhận thành công luôn thật dễ hiểu và dễ thực hiện. Nhưng đối mặt với thất bại, nhất là thất bại đầu đời, lại là điều không hề dễ dàng. Với tất cả mọi người, thất bại – nhất là thất bại trong các mối quan hệ – thường vẫn tạo ra những tổn thương sâu sắc. Điều này càng trở nên nặng nề đối với các bạn trẻ. Nhưng bạn có biết rằng tất cả chúng ta đều có quyền được khóc? Vậy nên nếu bạn đang cảm thấy cô đơn, tuyệt vọng thì hãy cho phép mình được khóc. Hãy để những giọt nước mắt ấm nồng xoa dịu trái tim đang thổn thức của bạn. Và hãy tin rằng ở đâu đó, có một người nào đó vẫn đang sẵn lòng kề vai cho bạn tựa, muốn được ôm bạn vào lòng và lau khô những giọt nước mắt của bạn... Muốn nhìn thấy cầu vồng, ta phải đi qua cơn mưa... Vì thế, hãy tin ngày mai nắng sẽ lên, và cuộc đời lại sẽ ươm hồng những ước mơ của bạn, một khi bạn còn giữ trong lòng ánh sáng của niềm tin.

Với ***Hạt giống tâm hồn dành cho tuổi teen 2***, chúng tôi muốn gửi tặng các bạn trẻ – những người đang từng ngày tìm cách vượt qua mọi thử thách để khắc tên mình lên cánh cửa cuộc đời. Giờ đây, cửa đã mở, hành trình của chúng ta đã bắt đầu! Hãy cùng chúng tôi, bằng trái tim rộng mở, khám phá và chinh phục mọi đỉnh cao của cuộc sống dưới ánh sáng của tình yêu thương!

– ***First New.***

NGỌN ĐÈN VẼN SÁNG

“NHỮNG ĐIỀU ĐÃ THẮP SÁNG CUỘC ĐỜI TÔI VÀ CHO TÔI DŨNG CẢM ĐỂ ĐƯƠNG ĐẦU VỚI CUỘC SỐNG NÀY KHÔNG PHẢI LÀ CỦA CẢI, VINH QUANG HAY QUYỀN LỰC, MÀ CHÍNH LÀ LÒNG TỐT, CÁI ĐẸP VÀ SỰ CHÂN THẬT.”

— ALBERT EINSTEIN.

Cuộc sống thường không diễn ra như cách chúng ta mong đợi.

Đó là khi bạn trao đi yêu thương nhưng không nhận được hồi đáp; là khi bạn trao đi niềm tin nhưng nhận lại sự dối lừa; là khi bạn khao khát được cống hiến nhưng cuối cùng lại phải nhốt mình trong những “ô cửa hẹp” của cuộc đời.

Có thể bạn đang phải gánh chịu những nỗi đau – cả về thể chất lẫn tinh thần – và cho rằng cuộc đời thật bất công. Có thể bạn đang phải gánh chịu những thất bại đầu đời và cảm thấy thất vọng về cuộc sống cũng như các mối quan hệ quanh mình. Nhưng bạn thân mến, đừng vì thế mà tuyệt vọng!

Bạn có biết rằng mỗi chúng ta sinh ra đều không hoàn hảo? Ở một số người, mảnh khuyết ấy hiển hiện ngay khi họ mới chào đời bằng những khiếm khuyết trên cơ thể. Nhưng với một số người khác, mảnh khuyết ấy dần xuất hiện trong suốt cuộc đời. Nó có thể xuất hiện dưới dạng thức của những nỗi đau về mặt thể chất hay những tổn thương về mặt tinh thần. Chắc chắn đó là điều không ai trong chúng ta mong muốn. Nhưng hẳn bạn cũng biết rằng có rất nhiều điều chúng ta không được quyền quyết định trong cuộc đời này. Chúng ta không được quyền lựa chọn hoàn cảnh xuất thân của mình; không được quyền chọn lựa hình thể hay những tài năng thiên bẩm. Nhưng bù lại, cuộc sống mang đến cho ta một sự chọn lựa khác, đó là quyết định về thái độ sống của mình. Bạn luôn có hai chọn lựa: hoặc dũng cảm đối mặt để chinh phục thử thách hoặc lảng tránh và buông xuôi tất cả. Mỗi lựa chọn sẽ mở ra cho bạn một con đường. Hoặc con đường ấy sẽ dễ dàng và phần thưởng duy nhất bạn nhận được chính là sự dễ dàng đó. Hoặc bạn sẽ đi trên một con đường gập ghềnh thử thách, nhưng luôn có ánh sáng của tình yêu và niềm tự hào trong mỗi bước chân, với phần thưởng là sự hài lòng và hạnh phúc đang chờ bạn ở cuối con đường.

Cuộc sống hối hả ngày nay khiến cho sợi dây kết nối tình cảm giữa con người trở nên lỏng lẻo. Theo đó, các mối quan hệ gia đình, bè bạn của chúng ta nảy sinh quá nhiều khúc mắc. Điều này đã tác động mạnh mẽ đến đời sống tình cảm, tinh thần và trở thành nguyên nhân khiến nhiều lúc ta rơi vào trạng thái chán nản, tuyệt vọng. Thế nhưng cuộc sống vẫn luôn chứa đựng rất nhiều điều kỳ diệu, và điều bạn cần làm là dũng cảm tiến về phía trước để khám phá những điều kỳ diệu đó.

Và hãy tin rằng, trong cuộc sống này vẫn có những ngọn đèn luôn tỏa sáng cho đời bạn.

Kiểu Tóc Đẹp Nhất

“NHỮNG ĐIỀU CAO QUÝ VÀ GIÁ TRỊ NHẤT TRÊN ĐỜI KHÔNG THỂ NHÌN THẤY HAY CHẠM VÀO ĐƯỢC. CHÚNG CHỈ ĐƯỢC CẢM NHẬN BẰNG TRÁI TIM.”

— HELEN KELLER.

Một buổi chiều sau sinh nhật lần thứ 11 của tôi mấy ngày, tôi đang ngồi xem tivi thì có tiếng mẹ gọi từ trên lầu:

– Jess! Con lên đây với mẹ một chút được không?

– Dạ, có chuyện gì hả mẹ?

– Con và Molly giúp mẹ việc này. – Tiếng mẹ vọng xuống.

Hơn một tháng trước, mẹ tôi đã phải nhập viện vì bệnh ung thư. Trước đó, bà ngoại tôi cũng qua đời vì căn bệnh này nên tôi thật sự rất lo sợ. Tuy nhiên, trái với những lo lắng của tôi, mẹ vẫn sống rất lạc quan và luôn an ủi chị em tôi rằng bà sẽ sớm khỏe lại. Nhưng sức khỏe của mẹ ngày càng sa sút và việc điều trị đã làm tóc mẹ rụng đi rất nhiều.

Tôi chạy lên lầu thì đã thấy Molly, đứa em gái bảy tuổi của tôi, đang ngồi bên cạnh mẹ. Trong bộ quần áo Navy rộng thùng thình, mẹ gượng dậy và ngồi vào bàn trang điểm. Mẹ ngắm mình trong gương, tay mân mê mái tóc nâu dài ngang lưng của mình. Mẹ mở ngăn tủ và lấy kéo ra.

– Mẹ định làm gì vậy ạ? – Tôi lo lắng hỏi.

Mẹ nhìn tôi, mỉm cười:

– Ai muốn cắt tóc cho mẹ nào?

Tôi tròn mắt ngạc nhiên:

– Sao ạ? Cắt tóc cho mẹ ạ?

Trước đây, mẹ tôi thường cắt tóc tại những tiệm cắt tóc sang trọng và chọn những kiểu tóc rất hợp mốt. Tôi tự hỏi tại sao bây giờ mẹ lại muốn để việc đó cho chị em chúng tôi.

– Mẹ có chắc là mẹ muốn con cắt tóc cho mẹ thật không?

Mẹ mỉm cười gật đầu:

– Tất nhiên rồi, Jess. Dù sao thì cũng đến lúc mẹ phải cắt tóc rồi mà.

Thế là tôi và Molly bắt đầu cắt. Từng lọn tóc rơi quanh chiếc ghế mẹ đang ngồi. Khi chúng tôi hoàn thành công việc của mình thì trông mẹ giống như người vừa thua trong một trận đánh nhau với thợ cắt tóc dạo. Nhưng điều đáng nói là cả ba mẹ con tôi đều phá lên cười.

Vừa lúc đó, bố tôi bước vào phòng. Ông bật cười thích thú:

– Thật tuyệt! Anh rất thích kiểu tóc này. Trông em giống như ca sĩ Tina Turner¹ đang lưu diễn vậy.

Molly ngây ngô hỏi mẹ:

– Mẹ ơi, con có thể cắt tóc cho mẹ mỗi ngày được không?

Mẹ tôi nhìn vào gương, khuôn mặt mẹ sáng lên hạnh phúc. Kể từ ngày mẹ bệnh, đây là lần đầu tiên cả nhà tôi vui vẻ đến vậy.

Mọi đứa con gái đều thích chơi với búp bê Barbie, cắt tóc và trang điểm cho chúng. Nhưng tôi biết hiếm có đứa trẻ nào được làm những điều đó cho người mẹ mà mình thương yêu. Nhớ lại buổi chiều hôm đó, tôi thật sự biết ơn người mẹ vĩ đại của mình. Trong hoàn cảnh nghiệt ngã nhất, mẹ vẫn luôn biết cách làm cho những người xung quanh vui vẻ. Thay vì để các y tá cắt tóc cho mình, mẹ đã để chúng tôi hào hứng thực hiện điều đó. Đợt hóa trị của mẹ tôi kết thúc tốt đẹp, mẹ trở về nhà và dần khỏe mạnh trở lại. Giờ đây, mẹ thường đến các thẩm mỹ viện để cắt những kiểu tóc bà yêu thích. Nhưng mẹ luôn nói với tôi rằng vào buổi chiều hôm đó, chị em tôi đã cắt cho bà kiểu tóc đẹp nhất.

– Jessie Spellman.

THẰNG BÉO

“NẾU KHÔNG THỂ THAY ĐỔI ĐƯỢC THỰC TẠI THÌ BẠN HÃY THAY ĐỔI THÁI ĐỘ VÀ CÁCH NHÌN CỦA MÌNH. SỰ LẠC QUAN, NIỀM TIN VÀ HY VỌNG SẼ ĐƯA BẠN ĐẾN MỘT VIỄN CẢNH TƯƠI SÁNG TRONG TƯƠNG LAI.”

— KHUYẾT DANH.

Vừa nghe tiếng chuông báo hiệu ra chơi, các bạn trong lớp tôi đã hét toáng lên:

– Giờ chơi tới rồi!

Theo chân các bạn, tôi nhanh chóng xếp vào hàng dài và ngồi vào vị trí của các cổ động viên. Tôi đứng cuối hàng, mắt nhìn xuống đất, tay cầm hộp bút màu đen cũ kỹ và đá đá lớp sỏi dưới chân mình. Tôi có cảm giác mình là đứa con trai duy nhất phải ngồi lại cùng đám con gái ở ngoài vạch sơn để cổ vũ cho trận bóng rổ giữa những cậu bạn trong lớp. Không ai để ý đến tôi cả. Tôi tự hỏi đến bao giờ thì mình mới có thể thi đấu như họ...

Trận đấu đang diễn ra căng thẳng và hấp dẫn thì Joe trượt chân ngã nhào. Cậu ấy được đồng đội đưa ra ngoài với cái chân khập khiễng và đội của Joe rơi vào cảnh thiếu người.

John chạy tới chỗ tôi, sốt sắng hỏi:

– Cậu có muốn chơi cho đội tớ không?

John có dáng người cao, hơi gầy nhưng tính tình rất thân thiện và cởi mở. Cậu ấy luôn được thầy cô và các bạn trong lớp yêu mến. Dù rất muốn nhưng tôi vẫn ngồi yên và trả lời:

– Tất nhiên là có. Nhưng tớ sẽ chơi ở trận tới.

Hôm sau, như thường lệ, tôi ngồi ăn trưa cùng bạn bè trong căn-tin trường thì John đến. Cậu ấy hỏi tôi:

– Hôm nay cậu sẽ chơi bóng với chúng tớ chứ? Chân Joe vẫn còn đau.

Thoáng chút ngập ngừng, tôi trả lời:

– Ừ, tớ sẽ thử.

Sau giờ nghỉ trưa, cả lớp đổ ra sân bóng rổ của trường. John đưa tay vẫy tôi trước sự ngạc nhiên của nhiều người. Tôi chậm rãi bước về phía cậu ấy. Tôi nhìn hai bên sân tập và thấy mọi người cũng đang chăm chú nhìn tôi.

Trận đấu bắt đầu và mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp. Quan trọng nhất là tôi đã thấy tự tin và bắt nhịp được với toàn đội. Trong trận đấu, tôi nhận được khá nhiều đường chuyền và luôn nỗ lực hết mình mỗi khi chạm bóng. Tôi đã vài lần ném bóng vào rổ và cũng đã ghi được vài điểm. Tôi nhận được sự cổ vũ nhiệt tình của các bạn nữ trong lớp sau mỗi pha ghi điểm. Dù chỉ được tán thưởng trong một trận bóng rổ trong giờ chơi nhưng tôi lại có cảm giác như mình đang chơi cho đội vô địch New York vậy. Cảm giác ấy thật tuyệt! Sau những buổi ngồi xem các bạn thi đấu, cuối cùng tôi cũng đã được tham gia, mà thậm chí còn ghi điểm nữa!

Nhưng khi tôi di chuyển ra đường biên, một nhóm các bạn nữ cổ vũ cho đối phương đã nhìn vào tôi và hét lớn: *“Thằng béo!”*. Tôi cố gắng giả lơ và tập trung vào trận đấu. Tuy nhiên, dù nói thế nào thì tôi cũng không thể không nghĩ đến câu nói của họ. Quả thật, tôi béo hơn nhiều người khác.

Chiều hôm đó, tôi im lặng suốt cả buổi học để tránh tiếp chuyện với những người đã trêu chọc mình. Tôi cũng không muốn để họ trông thấy khuôn mặt buồn bã của mình. Rồi buổi học dài đằng đẳng đó cũng kết thúc, tôi leo lên xe buýt trở về nhà; chán nản tựa đầu vào cửa sổ xe nghĩ ngợi. Lúc xuống xe, tôi nhìn thấy mẹ đang đứng đợi tôi ở trạm dừng. Tôi chạy vội về phía mẹ và bật khóc nức nở. Tôi kể cho mẹ nghe việc mình bị trêu chọc và nói với mẹ rằng tôi chỉ có một ao ước duy nhất là mình được gầy hơn. Mẹ ôm tôi vào lòng và nói với tôi những lời an ủi ngọt ngào nhất. Thế nhưng tôi vẫn không cảm thấy nhẹ lòng.

Đêm đó, tôi đi ngủ trong suy nghĩ chán nản, lòng chỉ mong mình được sụt cân ngay vào sáng hôm sau. Tôi ganh tị với tất cả những đứa bạn không bao giờ bị trêu chọc như mình. Tôi cố gắng tự an ủi rằng biết đâu chuyện này sẽ giúp tôi trở nên mạnh mẽ hơn khi trưởng thành. Tuy nhiên, ngay lúc này đây, tôi là một thằng con trai không được bọn con gái chú ý đến. Và càng nghĩ, tôi lại càng thấy hết sức khổ tâm.

Tôi cố gắng điều chỉnh cân nặng của mình trong vài năm sau đó. Tôi thường xuyên tham gia các buổi dã ngoại và những hoạt động ngoài trời khác. Tôi thức dậy sớm và vận động rất nhiều trong suốt thời gian dài. Lúc đầu, vấn đề cân nặng vẫn khiến tôi cảm thấy chán nản. Tôi vẫn béo như lúc trước. Sau vài tuần, tôi đã giảm được một vài cân. Thế rồi một hôm, mẹ đến thăm tôi sau 5 tuần tôi đi học xa nhà và tỏ ra hết sức ngạc nhiên khi thấy tôi “gọn gàng” hẳn. Sau ba năm miệt mài tập luyện, cuối cùng tôi đã làm được điều mình muốn.

Một ngày nọ, tôi trở về nhà và nhìn thấy một cậu bé đi ngược về hướng mình. Cậu bé đó cũng thừa cân giống tôi ngày xưa. Khi nhìn cậu lăm lũi bước qua, tôi bỗng thấy thương vô cùng. Có lẽ cậu cũng bị bạn bè trêu chọc như tôi lúc trước...

Ngày hôm sau tôi lại thấy cậu bé ấy ở trường, theo sau cậu là một nhóm học sinh khác. Một trong số chúng hét lên:

– Ê, thằng mập kia!

Một đứa khác thì chế nhạo cậu bé khi cậu cố len lỏi tới tủ đựng đồ của mình:

– Mà y là đứa béo nhất tao từng thấy đấy!

Bọn chúng thay phiên nhau gọi cậu bé bằng những từ ngữ mà tôi đã từng nghe nhiều năm về trước. Cơn giận trào lên, tôi tiến tới chúng và quát lớn:

– Tránh ra cho cậu ấy đi! Cậu ấy đã làm gì có lỗi với các cậu hả?

Sau khi tất cả bỏ đi, cậu bé đó quay lại nhìn tôi, mỉm cười cảm ơn và sau đó đi về lớp của cậu. Tôi đứng nhìn theo bóng cậu bé khuất dần sau dãy hành lang. Lần này, cậu đã ngẩng cao đầu...

– **David Gelbard.**

TRÔNG VẼ ĐẸP TRAI!

“CÓ NHIỀU NGƯỜI ĐÃ LÀM ĐƯỢC NHỮNG ĐIỀU TƯƠNG CHỪNG NHƯ KHÔNG THỂ VỚI “SỐ VỐN” CỰC KỲ ÍT ỎI. HỌ GIÚP TA BIẾT TRÂN TRỌNG NHỮNG GÌ ĐANG CÓ VÀ SỐNG KHÔNG ĐỀU HÀNG SỐ PHẬN.”

— KHUYẾT DANH.

Jason, em trai tôi, là một đứa bé thông minh, hiếu động và rất khỏe mạnh.

Nhưng một ngày nọ, khi vươn tay chỉnh lò sưởi sang số lớn nhất, tôi bỗng thấy Jason đứng cạnh đó run lên một cách không tự nhiên. Lúc ấy, tôi cho rằng có lẽ cậu nhóc vừa mới lén mẹ ăn kem và uống nước lạnh nên mới bị rét run như thế trong thời tiết giá lạnh của ngày hôm ấy. Thế nhưng, nửa tiếng đồng hồ sau, thằng bé bảo với cả nhà rằng tay nó bị đau. Mẹ dường như không để ý lắm đến lời rên rỉ của Jason nhưng thằng bé khiến tôi cảm thấy lo lắng vì suốt đêm hôm trước, nó cũng đã rên khóc như thế.

Ngày hôm sau, Jason và tôi chơi trò lái xe trên con đường dẫn vào nhà. Chúng tôi lấy chiếc Jeep vạn năng mà nó được tặng hôm sinh nhật ra chơi. Bỗng Jason vấp phải một ụ đất và ngã nhào ra khỏi xe. Thằng bé khóc thét lên. Khi tôi chạy vụt tới bên Jason thì nó càng thét to hơn và bắt đầu ói. Tôi cũng Jason chạy vội vào nhà và cùng mẹ chở nó tới bệnh viện. Jason khóc suốt trên đường đi, tôi chưa bao giờ thấy nó như vậy.

Tại bệnh viện, sau khi khám tổng quát và chụp X-quang, các bác sĩ nói với mẹ tôi là Jason cần một chuyên gia về xương. Có khả năng Jason bị ung thư tủy xương. Tôi không thể cầm được nước mắt và tự hỏi tại sao Thượng đế lại đối xử với em trai tôi như vậy.

Mỗi lần vào bệnh viện thăm Jason, tôi luôn phải cố gắng tỏ ra thật vững vàng để Jason không nhìn thấy tôi khóc. Tôi nhớ một lần hai chị em tôi chơi game *Nintendo* trong phòng Jason, tôi bật khóc vì bị thua. Lúc đó Jason cũng bật khóc vì nhìn thấy tôi đang khóc. Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra với tôi lúc đó.

Tôi không biết gì về liệu pháp hóa trị nhưng năm đó, tôi đã phải trải qua một mùa Giáng sinh mà chỉ được cầm tay cậu em sáu tuổi của mình trong bệnh viện. Tôi không bao giờ tưởng tượng được Jason lại sụt cân nhanh đến như vậy. Thế nhưng, Jason hết sức dũng cảm và mạnh mẽ vượt qua những cơn đau dai dẳng trong suốt giai đoạn điều trị. Tim tôi đau nhói khi nhìn thấy những đứa trẻ khác đang chơi đùa dưới sân trong khi em trai tôi lại phải nhốt mình trong bốn bức tường của bệnh viện.

Nhưng điều tệ nhất là mái tóc dày của Jason cứ ngày một thưa đi. Tóc của thằng bé cứ rụng dần. Một ngày nọ, tôi vào thăm Jason và hai chị em chơi trò *Hungry Hippos*. Jason cười thích thú mỗi khi tôi bị thua. Nó hất nhẹ đầu và cười khúc khích. Lúc đó, một lọn tóc của nó rơi xuống bàn cờ đỏ; chúng tôi thôi cười và nhìn chăm chăm vào lọn tóc.

Jason hỏi tôi:

– Tại sao tóc của em lại rơi ra hả chị?

Trong khi tôi lúng túng chưa biết trả lời Jason như thế nào thì thằng bé nhú mày suy nghĩ. Thế rồi nó cười lớn và bắt đầu gãi đầu mạnh hơn. Tóc Jason phủ đầy cả bàn cờ. Tôi chỉ biết cắn môi thật chặt để không bật khóc trước mặt nó.

Thế rồi Jason ngược lên, mỉm cười hỏi tôi:

– Trông em vẫn đẹp trai phải không? Tôi gật đầu:

– Đúng vậy! Trông em rất tuyệt, cứ như là Michael Jeffrey Jordan Jason² cười khúc khích và lấy cái nón của bà ngoại mua tặng bỏ vào giỏ xách. Thằng bé nói là nó rất tự hào vì giống Michael Jordan và không cần cái nón đó nữa.

Tối hôm đó, tôi đã khóc đến khi ngủ thiếp đi. Tôi sợ Jason sẽ không vượt qua được căn bệnh này. Em tôi còn chưa hoàn thành lớp mẫu giáo mà đã phải chống chọi lại căn bệnh quái ác ấy mỗi ngày. Tôi nhớ chỉ vài tháng trước đó, Jason vẫn còn tràn đầy sức sống và rất hiếu động. Vậy mà giờ đây, nó phải nằm trên giường bệnh mà không biết sẽ như thế nào.

Cuối cùng, các bác sĩ quyết định sẽ phẫu thuật cho Jason. Thật may mắn, cuộc phẫu thuật đã thành công tốt đẹp! Sức khỏe của thằng bé ngày một khá hơn. Tóc của Jason cũng đã mọc trở lại. Trước kia, tôi không bao giờ thích mùa đông bởi thời tiết luôn lạnh trong khi gió thì lại làm rối tung mái tóc của tôi. Và tôi nhớ mình đã than phiền như thế nào về mái tóc này.

Thế nhưng, kể từ sau khi nhìn thấy Jason rụng và mọc tóc trở lại, tôi không bao giờ than phiền về mái tóc của mình một lần nào nữa.

– **Julie White.**

TORRIE, JAY VÀ TÔI

“NGƯỜI BẠN TỐT NHẤT LÀ NGƯỜI MÀ BẠN CÓ THỂ NGỒI CÙNG Ở BẤT CỨ ĐÂU, CÙNG ĐUNG ĐUA MÀ KHÔNG NÓI MỘT LỜI, ĐỂ KHI BƯỚC ĐI, BẠN LẠI CẢM THẤY NHƯ ĐÃ NÓI HẾT MỌI ĐIỀU.”

— KHUYẾT DANH.

– Cậu có muốn chơi lại trò bập bênh không? Tớ nghĩ là cậu không được chơi trò này mấy năm nay rồi, đúng không?

Tiếng nói của Jay kéo tôi về thực tại. Tôi đưa mắt nhìn quanh. Những tia chớp chạy dọc bầu trời như xé toạc cả màn đêm. Một cơn gió lạnh thổi qua khiến tôi bất giác rùng mình. Chỉ một lúc trước, sân chơi này còn rộn ràng tiếng cười đùa của các em nhỏ. Giờ thì nó đã chìm trong không khí tĩnh lặng đến ghê người.

Tất cả như không có sự sống! Thế rồi tôi nghĩ đến Torrie – và lòng quặn thắt lại. *“Đừng chết Torrie! Cậu không được chết lúc này!”*

Jay kéo tôi chạy băng qua sân trường tới khu chơi bập bênh. Tôi lặng người khi nhìn những cột xích đu. Tất cả gợi nhắc tôi những kỷ niệm êm đềm cùng Torrie khi cả hai còn là những cô bé cậu bé sáu tuổi.

Jay giữ chặt một đầu của cái bập bênh để tôi ngồi vào. Sau đó cậu ấy ngồi vào đầu kia và nhìn tôi mỉm cười.

Thế nhưng, do Jay nặng hơn tôi nên khi cậu ấy vừa ngồi xuống, tôi đã bị nhấc bổng lên cao. Tôi bật cười khi nhìn thấy Jay đáp thẳng xuống đất:

– Quá đẹp! Một pha đáp đất kinh điển đấy, Jay.

Jay nhún chân và tôi dần rơi xuống. Nhưng chẳng bao lâu sau tôi lại được đẩy lên cao. Tôi nhìn xuống đất, có cảm giác như mình đang bị treo lơ lửng giữa không trung như thế này từ rất lâu. Tôi nhìn Jay, chẳng thể nhớ tại sao mình lại ở đây với cậu ấy lúc này. Tôi biết Jay đang tìm mọi cách để giúp tôi thoát khỏi dòng suy nghĩ đau buồn về Torrie.

“Tại sao lại như vậy hả Torrie? Chúng ta đã thề là sẽ không rời xa nhau mà...”

Jay cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi bằng lời đề nghị:

– Này Emily! Cậu muốn chơi tiếp chứ?

“Tĩnh táo nào Emily! Mà cần phải thể hiện là mà vẫn ổn chứ.” – Tôi cố tự trấn tĩnh:

– Tất nhiên! Khi còn nhỏ, cậu có bao giờ tham gia cuộc thi...

– Thi xem ai có thể đu đưa cao nhất à? – Jay cắt ngang và cả hai chúng tôi cùng cười vang. Thế nhưng nụ cười của tôi tự nhiên ngừng lại khi tôi nghĩ đến Torrie.

“Cậu có nhớ không Torrie, tớ luôn thắng cậu trong trò đu quay. À không, không phải là luôn luôn. Nhưng Tome ạ! Giờ cậu lại nằm trong bệnh viện mà tớ thì không thể biết liệu cậu còn có thể chơi trò đó với tớ được nữa không. Cậu phải thức dậy để thắng tớ chứ!”

Tôi ép mình cười và tiếp tục câu chuyện với Jay. Chiếc đu lúc này lên cao hơn rất nhiều.

Jay hét lớn:

– Tớ cá là tớ có thể lên cao hơn cậu!

Tôi lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý. Tôi nhún mạnh chiếc đu theo nhịp điệu và để tóc tự do bay trong gió. Tôi nhìn qua Jay; cậu ấy cũng đang nhìn tôi bằng đôi mắt sáng lấp lánh và nụ cười nửa miệng như mọi khi. Nụ cười của Jay như muốn nói với tôi rằng:

– Emily! Cười lên nào!

Thực lòng tôi không muốn làm Jay buồn bằng vẻ mặt nặng nề của mình. Nhưng tôi thật sự không biết làm thế nào để có thể nén bớt cảm xúc. Chúng tôi dừng trò đu quay và đi bộ trở lại xe.

Jay bắt chuyện:

– Emily này! Cậu sẽ vượt qua được chuyện này dễ dàng hơn nếu cậu luôn biết giữ cho đầu óc của mình hướng về những vấn đề khác.

“Torrie ơi! Tại sao cậu lại ngốc vậy? Tại sao cậu lại đi cùng xe với gã say rượu đó? Chẳng lẽ cậu cũng không thấy khúc cua?...”

– Tớ xin lỗi, Jay. Nhưng cậu vừa nói gì vậy?

– Emily, chúng ta cần nói chuyện. Cậu có muốn biết chuyện gì khiến tớ khó chịu nhất không?

– Là gì?

Jay nói tiếp như thể không cần đến câu trả lời của tôi:

– Tại sao những cô gái xinh đẹp và tốt bụng lại luôn tự hành hạ mình một cách vô lý như vậy chứ?

Và cuối cùng tôi òa khóc.

Jay ôm chặt tôi vào lòng; và tôi hiểu được rằng điều khiến cho đôi mắt cậu ấy lấp lánh như vậy là do những giọt nước mắt chưa kịp rơi. Đó là điều tôi chưa từng thấy ở Jay.

Jay vỗ về tôi rồi nói tiếp:

– Tớ muốn thay đổi cả thế giới để cậu không bao giờ phải khóc thêm lần nữa.

Vậy là đêm đó tôi khóc cho Torrie, còn Jay thì khóc cho tôi.

– **Emily Carney.**

ĐÁNH MẮT TYLER

“TÌNH YÊU MÀ CHÚNG TA CHO ĐI LÀ TÌNH YÊU DUY NHẤT CHÚNG TA CÓ THỂ GIỮ ĐƯỢC.”

— ELBERT HUBBARD.

Trong mắt mọi người, chúng tôi là hai học sinh cuối cấp đang tất bật chuẩn bị cho tương lai của mình. Trong khi Tyler đang mải mê nghiên ngẫm cuốn sách hướng dẫn thông tin tuyển sinh thì tôi ngồi viết đơn đăng ký vào một trường đại học. Tôi cẩn bút, cố gắng nghĩ ra những lời hay ý đẹp để hoàn tất phần giới thiệu về bản thân.

Nhưng rồi tôi chẳng có tâm trí nào để tập trung vào phần việc của mình. Tôi nhìn sang Tyler và quan sát gương mặt cậu ấy. Tyler đang nhíu mày và tôi đoán một lát nữa cậu ấy sẽ hất nhẹ đầu về phía sau để mái tóc trở lại nếp cũ. Điều này đã trở thành thói quen kể từ khi Tyler cắt đi mái tóc dài của mình vài tháng trước đây.

Chẳng biết tự bao giờ, việc quan sát Tyler đã trở thành một thói quen không thể thiếu của tôi. Tôi bật cười khi những hành động của Tyler luôn đúng như điều tôi dự đoán. Tôi biết, điều này chỉ có thể xảy ra giữa hai người hiểu rất rõ về nhau.

Sự căng thẳng, nỗi thất vọng trên gương mặt Tyler dường như cũng đồng thời được thể hiện trên gương mặt tôi. Khoảng thời gian chúng tôi được ở bên nhau đang trôi đi rất nhanh.

Tôi và Tyler đã làm bạn với nhau được mười hai năm nay. Suốt thời gian này, chúng tôi luôn chia sẻ cùng nhau mọi vấn đề trong cuộc sống.

Tôi lo lắng nhìn Tyler đang oằn người trong cơn ho. Tôi muốn rủ Tyler ra ngoài hít thở không khí trong lành nhưng sau đó lại im lặng vì nhớ ra cậu ấy đang định vào thư viện. Tôi không khỏi xót xa khi nhìn đôi mắt thâm quầng và những lỗ mới trên dây thắt lưng của Tyler. Cậu ấy đang gầy đi rất nhanh. Đây đã là lỗ thứ ba được đóng thêm trong tháng này. Không nhìn lên nhưng Tyler vẫn biết tôi đang quan sát cậu ấy.

– Đừng nhìn mình chằm chằm như thế.

– Mình có nhìn cậu đâu! – Tôi trả lời, lắc đầu cố tỏ ra bình thường.

Lúc chín tuổi, tôi biết Tyler mắc một chứng bệnh có tên là *“Cystic Fibrosis”*. Sau khi tìm hiểu, tôi biết đó là một căn bệnh rất hiếm gặp ở trẻ em, có liên quan tới việc rối loạn tuyến ngoại tiết và đường hô hấp. Dù còn nhỏ nhưng tôi biết tính chất nghiêm trọng của căn bệnh này. Tôi nói với mẹ:

– Đây không phải là căn bệnh của Tyler, phải không mẹ? Tyler chỉ ho nhiều và không muốn ăn thôi mà.

Tôi nhớ lúc đó mẹ chỉ ôm tôi vào lòng mà không nói gì.

Hầu như lúc nào Tyler cũng rơi vào trạng thái mệt mỏi. Nhưng tôi thật sự ngạc nhiên và cảm phục tư duy tích cực của cậu ấy. Tinh thần lạc quan của Tyler đã tác động đến tôi rất nhiều, khiến tôi cảm thấy vững lòng hơn khi nghĩ về bệnh tình của cậu ấy. Tyler thuyết phục tôi rằng sau này sẽ có người nào đó tốt bụng hiến tặng phổi hoặc các bác sĩ sẽ tìm ra phương pháp mới chữa bệnh cho cậu ấy. Nhưng mỗi ngày tôi lại nhìn thấy Tyler gầy gò, xanh xao hơn và những ý nghĩ tích cực của tôi dần tan biến. Rồi tôi cũng nhận ra rằng không phải lúc nào Tyler cũng lạc

quan như cách cậu ấy thể hiện bên ngoài. Tyler đã vượt qua những ngày tháng đó trong nỗi tuyệt vọng mà cậu ấy không bao giờ chịu thú nhận. Tyler tuyệt vọng khi nghĩ đến việc không thể thực hiện những điều cậu ấy khao khát cũng như khả năng phải từ bỏ ước mơ. Tyler cũng rất đắn đo khi nghĩ tới phải bỏ dở chừng việc học đại học bởi lo sợ căn bệnh sẽ trở nặng.

Tôi hiểu từ sâu thẳm trái tim mình, Tyler đang phải đánh vật với cảm giác giận dữ. Tyler giận dữ với Thượng đế và với tất cả mọi người. Tôi cũng hiểu rằng hẳn đôi lúc cậu ấy có thể giận dữ với cả tôi bởi tôi có thể làm những việc mà cậu ấy không thể. Thế nhưng, Tyler chưa bao giờ thể hiện điều đó ra bên ngoài. Cậu ấy âm thầm chịu đựng, như cách đã chịu đựng những cơn đau thể xác. Về phần mình, tôi cũng sống trong cảm giác tuyệt vọng không kém khi bất lực nhìn người bạn thân đang dần rời bỏ mình. Tôi lo sợ một ngày nào đó Tyler sẽ bỏ tôi mà đi. Suy nghĩ ấy khiến trái tim tôi như có ai bóp nghẹt và những giọt nước mắt nối tiếp nhau tuôn rơi.

Tyler ngược lên, đưa tay lau những giọt nước mắt trên má tôi và mỉm cười. Tôi như lại nhìn thấy nụ cười của mười hai năm về trước, lúc tôi ngồi đối diện cậu ấy với đôi mắt đỏ hoe vì quên mang theo bữa trưa. Hôm đó, Tyler đã không ngần ngại chia cho tôi một nửa phần ăn của mình với miếng bánh mì kẹp bơ đậu phộng và mút rất thơm.

Tyler nhìn những dòng chữ tôi viết ở ngay đầu tờ giấy trắng của tôi và mỉm cười lần nữa:

– Lisa, hãy nhớ những lời này: *“Hạnh phúc không chỉ là nụ cười, mà còn là giọt nước mắt trên bờ vai tin cậy”*.

– **Lisa Gauches.**

LỜI NHẮC NHỞ CỦA THƯỢNG ĐẾ

“CHÚNG TA SẼ CẢM THẤY GIÁ TRỊ THẬT SỰ CỦA HẠNH PHÚC CHO ĐẾN KHI CHÚNG TA ĐÃ ĐÁNH MẤT HOẶC SẮP SỬA MẤT NÓ.”

— KHUYẾT DANH.

Tôi sinh ra trong một gia đình bình thường – có bố mẹ và một người anh trai. Gia đình chúng tôi sống trong một ngôi nhà xinh xắn có hàng rào cọc trắng bao quanh. Mọi chuyện cứ trôi qua êm đềm như vậy cho đến một ngày đầu tháng Giêng.

Đó là một buổi sáng Chủ nhật, tôi thức dậy và chuẩn bị đến trường mẫu giáo – nơi tôi đang làm thêm vào ngày cuối tuần. Trong lúc chuẩn bị bước ra thì tôi nghe thấy tiếng bước chân vội vã kèm theo tiếng hét hốt hoảng của mẹ. Linh cảm có điều gì đó chẳng lành, tôi vội mở cửa và chạy như bay xuống sau nhà.

– Bố con...! Bố con...

Tôi nhìn theo hướng tay của mẹ và chết trân trước những gì mình đang chứng kiến: Bố tôi đang nằm dài trên một chiếc ghế, mắt nhắm nghiền, mặt xanh tái. Anh tôi đang ôm lấy thân thể rũ rượi của ông.

Mẹ bảo tôi ra ngoài đợi xe cứu thương. Tôi làm theo như một cái máy, đầu óc như tê dại hẩn đi.

Chuyện gì đang xảy ra với bố tôi?

Liệu bố có làm sao không? Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, lòng như có lửa thiêu đốt vì mãi không thấy xe cấp cứu đến.

Thời gian cứ chậm rãi trôi. Ba mẹ con tôi sốt ruột ngồi đợi bố bên ngoài phòng cấp cứu. Cảm giác lo lắng bủa vây tôi. Tôi nhìn sang mẹ và ôm chầm lấy bà. Cuối cùng thì các bác sĩ cũng bước ra ngoài và thông báo tình hình của bố. Tôi nghe loáng thoáng rằng bố tôi bị đột quỵ và cần phải nằm lại bệnh viện một thời gian.

Suốt thời gian bố nằm viện, đêm nào tôi cũng thức cầu nguyện cho bố. Tôi cầu xin Thượng đế hãy cứu lấy bố tôi. Tôi nguyện rằng nếu lần này Người che chở cho bố tôi qua được cơn bạo bệnh thì tôi sẽ không bao giờ đòi hỏi Người thêm bất cứ điều gì. Với tất cả niềm tin và lòng thành tâm của mình, tôi mong bố sẽ sớm hồi phục và trở lại cuộc sống bình thường.

Vào tuần thứ ba, tôi vào bệnh viện thăm bố thì nhận được tin vui. Mẹ cho biết bệnh tình của bố tôi đã thuyên giảm và bố đã có thể nói chuyện được. Tôi ôm lấy mẹ trong niềm hạnh phúc vô bờ. Vậy là Thượng đế đã lắng nghe lời cầu nguyện của tôi. Cả mẹ và anh trai tôi cũng khóc. Không có từ ngữ nào có thể diễn tả hết niềm hạnh phúc lớn lao của chúng tôi khi đó.

Và sau lần đột quỵ của bố, tôi nhận ra rằng không có điều gì tồn tại mãi mãi trong cuộc sống. Giờ đây, tôi luôn cố gắng làm vui lòng bố mẹ và ở bên cạnh gia đình mỗi khi có thể. Khi cả gia đình quây quần bên nhau quanh bàn ăn mỗi tối, tôi lại thầm cảm ơn Thượng đế. Tôi đã không hiểu được giá trị của gia đình cho đến khi nhận được lời nhắc nhở của Người.

ƯỚC MƠ VỀ LOÀI GẤU TRẮNG

“HÃY MƠ NHỮNG GÌ BẠN MUỐN MƠ, HÃY TỚI NHỮNG NƠI BẠN MUỐN TỚI, TRỞ THÀNH NHỮNG GÌ BẠN MUỐN BỞI BẠN CHỈ CÓ MỘT CUỘC SỐNG VÀ MỘT CƠ HỘI ĐỂ LÀM TẤT CẢ NHỮNG ĐIỀU ĐÓ.”

— KHUYẾT DANH.

Vừa bước vào bậc cửa, tôi nhìn thấy con trai mình – Nick, đang ngồi khóc:

– Chẳng lẽ con sẽ không bao giờ đến được nơi có loài gấu trắng sinh sống sao bố?

Ngay từ khi còn nhỏ, Nick đã ước mơ được nhìn ngắm các chú gấu trắng dễ thương ngoài đời. Một lần, tôi dẫn Nick và Jessie – đứa con gái 8 tuổi của tôi – đến cửa tiệm tạp hóa của một người hàng xóm. Đứng trước cửa hàng với rất nhiều món hàng bắt mắt, Nick chỉ chăm chăm nhìn vào chiếc hộp có chú gấu nhồi bông trắng muốt được đặt ở cuối góc kệ. Thế là Jessie xin tôi mua tặng cho Nick chú gấu nhồi bông xinh xắn đó.

Kể từ đó, Nick và Spot – tên chú gấu nhồi bông – lúc nào cũng cặp kè bên nhau như đôi bạn thân. Bất kể đi đâu, làm gì, Nick cũng ôm theo chú gấu Spot. Nick thường bày ra rất nhiều trò nghịch ngợm trong nhà để trêu chọc mọi người. Thằng bé còn bày ra cả trò chơi đi du lịch đến lãnh địa của loài gấu trắng với mong muốn tìm lại bố mẹ cho Spot.

Thế nhưng, cuộc sống thường không diễn ra như mong muốn của con người. Nick mắc phải một căn bệnh nan y: một khối u xuất hiện ngay ở quầng mắt của thằng bé. Căn bệnh quái ác buộc Nick phải nghỉ học. Thằng bé không còn được chơi đùa cùng bạn bè đồng trang lứa như trước nữa. Nick chỉ còn làm bạn với Spot và ngày ngày chia sẻ buồn vui với người bạn đặc biệt này. Ngay cả khi phải đến bệnh viện điều trị bệnh, Nick vẫn không rời khỏi Spot.

Vài ngày sau khi phát hiện ra căn bệnh của Nick, được sự giúp đỡ của một cô y tá, gia đình tôi trở thành thành viên của tổ chức *“Những điều kỳ diệu dành cho trẻ em”* – một tổ chức từ thiện dành cho những trẻ em thiếu may mắn. Và *“điều kỳ diệu”* đã đến với gia đình tôi khi người đại diện của tổ chức hứa sẽ giúp Nick thực hiện ước mơ được tận mắt nhìn thấy các chú gấu trắng đáng yêu!

Lời hứa đó đã tác động rất tích cực đến tinh thần của Nick và giúp cho chuỗi ngày điều trị bệnh trôi qua trong niềm hy vọng chứ không còn ảm đạm như trước.

Và cái ngày Nick mong đợi cũng đã đến: chuyến du lịch đến vùng đất của gấu trắng sắp được khởi hành. Mọi thứ cần thiết cho chuyến đi đều đã được chúng tôi chuẩn bị rất chu đáo.

Trước niềm vui khôn tả ấy, dường như bệnh tình của Nick cũng đã thuyên giảm đi rất nhiều. Và tất nhiên, Spot cũng được Nick chọn làm bạn đồng hành của mình trong chuyến đi. Hành trình của chúng tôi diễn ra rất tốt đẹp. Tất cả mọi người, từ hành khách cho đến các nhân viên trên tàu, đều tỏ ra hết sức gần gũi và thân thiện. Nick cũng như hết thảy các em trên tàu đều cảm nhận được tình cảm ấm áp mà mọi người dành cho nhau.

Một buổi sớm, chúng tôi được thông báo là tàu đã gần đến thị trấn Churchill – một thị trấn nhỏ ở vịnh Hudson – nơi được xem là lãnh địa của loài gấu trắng. Lốp tuyết dày đặc đã khiến chiếc tàu hỏa bị hổng hóc và chúng tôi phải dừng lại vài giờ. May mắn thay, cuối cùng mọi việc đều ổn thỏa và hành trình của chúng tôi lại được tiếp tục!

Cuối cùng, chúng tôi cũng đặt chân đến Churchill và bắt đầu đi tìm dấu vết của loài gấu trắng. Sau một hồi tìm kiếm, Nick quay lại xe thì phát hiện ra một cô nàng gấu có bộ lông trắng muốt như tuyết đang đứng chững trên hai chân sau, khịt khịt chiếc mũi đen vào tấm kính cửa sổ của xe. Cảnh tượng ấy khiến cho cả đoàn bật cười thích thú và đặt ngay cho cô nàng gấu trắng đáng yêu một cái tên: *“Suzy Doorbanger”*.

Chúng tôi đã có một chuyến đi vui vẻ với rất nhiều hoạt động bổ ích, biết thêm nhiều kiến thức về thị trấn Churchill và tập tính sinh sống của loài gấu trắng. Ngoài ra, chúng tôi còn được nhìn thấy những túp lều tuyết, những cỗ xe trượt tuyết được kéo bằng các chú chó lớn. Mặc cho cái rét thấu xương đang phủ kín khắp nơi và từng hơi thở tưởng chừng như bị đóng băng, Nick vẫn say mê nô đùa ngoài trời cùng các bạn.

Hành trình của chúng tôi lại tiếp tục. Buổi tối hôm đó, chúng tôi đến thị trấn Pas – một thị trấn nhỏ bé thuộc Manitoba. Ngài thị trưởng ở đây rất hiếu khách. Dù thời tiết giá lạnh nhưng ông vẫn đến gặp gỡ, chuyện trò cởi mở cùng chúng tôi và còn tặng riêng cho Nick một món quà lưu niệm đặc biệt của vùng.

Giờ đây, Nick đã mười bốn tuổi. Theo dự đoán của các bác sĩ, bệnh tình của Nick có thể sẽ trở nặng hơn vào năm sau. Trong phòng mình, Nick dán rất nhiều hình ảnh và những bài báo viết về loài gấu trắng, và chú gấu nhồi bông Spot – người bạn thân yêu luôn được Nick đặt trên giường của mình. Dù sức khỏe của Nick ngày một yếu đi nhưng chúng tôi vẫn luôn biết ơn Spot – món quà kỷ diệu mà Thượng đế đã ban tặng cho Nick và thắp sáng ước mơ của cậu bé. Hơn thế, nó còn tỏa sáng tình yêu thương cho cả gia đình chúng tôi!

– April Riggs.

CÁI NÚT ĐỎ

“CÓ THỂ BẠN KHÔNG KIỂM SOÁT ĐƯỢC MỌI TÌNH HUỐNG XẢY RA, NHƯNG BẠN HOÀN TOÀN CÓ THỂ KIỂM SOÁT ĐƯỢC SUY NGHĨ VÀ THÁI ĐỘ CỦA MÌNH.”

– CHARLES POPPLESTONE.

Tôi đang chìm trong hố đen của sự trầm cảm. Cảm giác buồn chán và hụt hẫng chiếm lấy tôi tựa như tôi đang sống trong một ngày không ngớt mưa hoặc có một người thân nào đó vừa qua đời. Đôi lúc tôi lại có cảm giác như mình đang dầm mình trong mưa mà không có lấy một cây dù.

Tôi nói với bác sĩ: *“Tôi ghét bản thân mình”*. Tôi cảm thấy vô vọng và đã nghĩ đến chuyện tự vẫn. Dù đã trải qua một đợt trị liệu tâm lý dài ngày nhưng tâm trạng của tôi vẫn không khá hơn. Hầu hết các phương pháp chữa trị mà các bác sĩ áp dụng cho tôi đều thất bại. Những viên thuốc an thần chỉ khiến tôi trở nên cáu kỉnh hoặc ngủ thiếp đi mười chín giờ đồng hồ mỗi ngày. Thậm chí tôi tự rạch da thịt mình mỗi khi buồn chán đến cực độ. Với tôi, cuộc sống chẳng có ý nghĩa gì.

Bình thường, khi cảm thấy buồn, người ta sẽ khóc hoặc tỏ ra chán nản trong một vài ngày. Có thể họ sẽ dùng đến một ít thuốc an thần để cân bằng tâm lý. Thế nhưng, tôi lại đang rơi vào trạng thái trầm cảm rất nặng – trạng thái mà người ta không còn khóc được nữa.

Nếu bạn cảm thấy băn khoăn về sự khác biệt giữa buồn chán và trầm cảm thì hãy tưởng tượng đến hình ảnh bạn đang ở dưới một cái hồ thật yên lặng và lạnh lẽo. Đó là lúc bạn bắt đầu cảm thấy buồn chán. Sau đó nước tràn vào hồ, ngập dần lên người bạn. Đây là thời điểm bạn chuyển từ trạng thái buồn chán sang trầm cảm. Trong giây phút nguy cấp đó, có một nút nhỏ màu đỏ có thể giúp bạn thoát khỏi hồ nước đang dần nuốt lấy bạn và đưa bạn trở lại với cuộc sống bình thường. Đó là lựa chọn duy nhất của bạn, nếu không, bạn sẽ bị nhấn chìm. Mọi người đều cố gắng khuyên nhủ tôi. Họ bảo rằng tất cả đều phụ thuộc vào suy nghĩ của tôi và khuyên tôi nên biết nở nụ cười hạnh phúc *“vì tình yêu của Chúa”*. Tôi biết ít ra họ cũng nói được một nửa sự thật: tất cả đều trong đầu chúng ta. Tôi được đưa vào một bệnh viện chuyên chăm sóc trẻ vị thành niên có xu hướng tự hủy hoại mình. Sau khi được một cô y tá gốc châu Á băng bó cho những vết thương mà tôi tự gây ra, tôi đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Tường và trần nhà toàn màu trắng. Một chiếc bàn màu vàng cùng vài cái ghế màu đỏ đặt ở góc tường. Chiếc giường nhỏ bằng sắt lạnh lẽo cùng tấm ra giường trắng toát khiến tôi rùng mình.

Một khung cảnh ảm đạm và buồn chán. Tôi tự hỏi mình sẽ làm gì ở đây. Tôi cảm thấy muốn tắm một chút. Phòng tắm quá sạch và lạnh khiến tôi hơi sợ. Tường, sàn và trần đều được lát bằng một loại đá ceramic màu kem. Trần nhà khá cao so với bức rèm cửa. Tôi không bước vào bồn tắm ngay mà chờ đến khi nước ấm lên mới từ từ đặt chân vào. Thế rồi, khi ngâm mình trong bồn, tôi cảm nhận được luồng nước êm dịu đang ôm ấp chung quanh. Tôi nhắm mắt tận hưởng cảm giác ấm áp đang trào dâng trong lòng và bắt đầu cảm thấy tỉnh táo. Tôi lau hơi nước trên chiếc gương và nhận ra nó được bao phủ bởi một tấm kiếng nhựa dày như tấm tôi đã nhìn thấy ở cửa sổ. Thì ra căn phòng này được thiết kế theo lối đặc biệt nhằm ngăn ngừa các hành động liều lĩnh của bệnh nhân. Không có gì trong phòng có thể làm tôi đau. Tôi nhìn vào tấm kiếng nhựa và thấy có những vết nứt do ai đó tạo ra khi cố gắng chạm được tới gương.

Nhìn vào gương, tôi nhận ra mình trông giống như một người vừa trở về từ một trận chiến.

Ngón tay tôi mân mê những vết thương trên ngực, cánh tay, cổ tay và bắp chân. Tôi co rúm người lại trước ký ức về những miếng kiếng cắt xé da thịt tôi, những giọt máu đỏ tươi và những giọt nước mắt. Những vết cắt đó thể hiện những tổn thương tinh thần tôi đã nếm trải cùng những nỗi đau đang từng ngày gặm nhấm tâm hồn tôi. Lúc dùng dao cứa vào da thịt mình, tôi những tin nó sẽ khiến mọi nỗi đau biến mất, dù chỉ trong chốc lát. Đó là cách duy nhất tôi có thể làm để cảm thấy thoải mái hơn.

Tôi mặc quần áo vào và ngắm mình một lần nữa trong gương. Đây là bộ quần áo do mẹ tôi mua tặng vào dịp sinh nhật tôi vừa rồi. Tôi miên man suy nghĩ về bố mẹ cùng tình thương yêu vô điều kiện mà họ đã dành cho tôi.

Tôi ở trong bệnh viện bảy ngày và cảm thấy tinh thần của mình khá dần. Tôi lấy lại được cảm giác cân bằng và đã biết nhìn cuộc sống bằng con mắt tích cực hơn. Dù không dễ dàng nhưng tôi biết mọi thứ sẽ dần ổn định. Đã hai năm kể từ ngày tôi có ý định tự sát và mọi thứ đã đi vào quỹ đạo ổn định. Nhìn lại quá khứ, tôi không thể tin mình đã từng khổ đến như vậy. Bài học quan trọng nhất mà tôi đã học được chính là biết yêu quý bản thân mình. Tôi có thể không đạt điểm cao, không chơi thể thao tốt hoặc thậm chí không làm hài lòng bố mẹ mọi lúc nhưng ít nhất tôi cũng đã biết hạnh phúc với chính con người thật của mình. Cuối cùng, tôi đã đưa tay nhấn cái nút đỏ và quay trở về với cuộc sống bình thường.

– Emilee Castillo.

HOÀN HẢO Ở ĐÂU?

Tôi hết sức đau lòng khi nhìn cô bé – mái tóc vàng óng mượt, đôi mắt sáng và một thân hình tuyệt vời – chăm chú nhìn đĩa thức ăn của mình rồi đổ bớt ra. Cô bé chỉ mới 12 tuổi. Biết tôi đang quan sát, em ngượng ngịu nở nụ cười thanh minh:

– Em không thấy đói!

Tôi muốn nói với cô bé là tôi biết em có thể ăn thêm, rằng tôi đã thấy thân hình tuyệt vời của em đang trở nên gầy gò và móng tay đã xuất hiện những chấm xanh lợt. Tôi xem cô bé như em gái mình và thật sự đau lòng trước tình trạng tự hủy hoại bản thân của cô. Những gì cô bé đang làm ngày hôm nay cũng chính là điều mà ngày xưa tôi đã trải qua.

Mọi chuyện dường như chỉ mới vừa xảy ra ngày hôm qua. Tôi như nhìn thấy mình đang ngồi cùng mẹ trong phòng bếp. Trong khi mẹ đang cúi húi nấu ăn thì tôi chặt con gà thành từng miếng nhỏ và xếp chúng quanh đĩa. Tôi bẽn lẽn cười nói với mẹ:

– Mẹ, nhìn này! Trông chúng thật thơm ngon, nhưng con đã ăn một bữa trưa thịnh soạn ở trường rồi mẹ ạ.

Dù bảo vậy nhưng dạ dày của tôi đang đánh những hồi rõ to.

Hôm trong bệnh viện, cô bác sĩ trong bộ y phục trắng và kiểu tóc đuôi ngựa, đã nhẹ nhàng giữ cằm tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi, nói:

– Em mắc phải chứng bệnh biếng ăn.

Gương mặt mẹ tôi tối sầm lại và tôi nhìn thấy đôi vai mẹ rung lên nhè nhẹ. Tôi không muốn làm mẹ buồn, làm bố giận, thầy cô lo lắng và cũng không muốn xa lánh bạn bè. Tất cả những gì tôi đang làm là nỗ lực trở thành người hoàn hảo trong mắt mọi người, bắt đầu từ việc có một cơ thể hoàn mỹ.

Và hè năm đó, trong khi hầu hết những đứa trẻ khác đều ra ngoài tận hưởng cuộc sống sôi động thì tôi phải ở lại trong căn phòng xám xịt và lạnh lẽo trong bệnh viện với những ống truyền, những chiếc ghế cứng cùng những lời tư vấn của các bác sĩ tâm lý và nhà dinh dưỡng học.

Tôi nhìn gương mặt dễ thương của Jenny và cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của cô bé. Tôi so sánh em với những đứa trẻ đầy sức sống đang chạy đùa ở phòng khách bên ngoài.

Tôi như thấy một ngày nào đó, cô bé sẽ rơi vào hoàn cảnh của tôi như ngày trước và phải nhập viện trong trạng thái suy kiệt hoàn toàn. Có thể Jenny cũng như tôi, sẽ giải thích với bạn bè và mọi người xung quanh rằng cô bé chỉ muốn trở nên hoàn hảo hơn mà thôi. Tôi thoáng rung mình khi nghĩ đến những ngày đó.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Jenny và mở đầu cuộc đối thoại với cô bé về trường lớp, bạn bè và các môn thể thao. Cô bé cảm thấy buồn về mọi thứ quanh mình, từ bản thân, điểm số cho đến các mối quan hệ xung quanh. Tim tôi nhói đau khi nhìn thấy đôi mắt ngân ngấn nước của cô bé.

Tôi bảo cô bé:

– Em không thể giỏi mọi thứ!

Và tôi đứng dậy, đi lấy cho cô bé một cốc kem.

Cô bé nhìn theo tôi và trả lời:

– Em biết, nhưng em muốn giỏi mọi thứ, và em không biết làm sao để trở nên hoàn hảo.

Và Jenny bắt đầu khóc, những giọt nước mắt trong veo chảy xuống gương mặt xinh xắn của em.

Tôi nhìn Jenny, và biết mình nên làm điều gì trong hoàn cảnh này. Tôi ôm cô bé vào lòng, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của cô bé, và hỏi em câu hỏi ngày xưa đã giúp tôi bình phục:

– Hoàn hảo ở đâu? Làm sao em biết được thế nào là hoàn hảo?

Jenny cúi xuống, tóc che phủ cả khuôn mặt em. Cuối cùng cô bé thì thầm:

– Em không biết.

Bỗng nhiên tôi nhận ra mình cũng đang khóc. Khóc vì thương cho cô bé đã gần như héo hon trong tay tôi. Tôi quệt nước mắt và bảo với Jenny:

– Em biết không, Jenny, con người sẽ hoàn hảo khi họ biết sống vì nhau và sẵn sàng cho đi bằng tất cả trái tim của mình. Khi làm được điều đó, em đã là người hoàn hảo. Theo nghĩa nào đó, tất cả chúng ta đều hoàn hảo.

– ***Allyson Klein.***

THIÊN THẦN TRÊN CHIẾC XE LĂN

“NẾU CHỈ NHÌN VÀO VẼ BỀ NGOÀI CỦA MỘT NGƯỜI THÌ CÓ LẼ BẠN SẼ THẤT VỌNG, NHƯNG NẾU BẠN NHÌN MỘT NGƯỜI THEO CÁCH MÀ BẠN MONG MUỐN THÌ NHẤT ĐỊNH HỌ SẼ TRỞ THÀNH NGƯỜI NHƯ BẠN MONG ĐỢI.”

— KHUYẾT DANH.

Chúng ta thường có thói quen đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài mà ít khi chịu bỏ công sức khám phá tính cách của người đó. Tôi cũng từng là người như vậy, cho đến khi tôi thực sự hiểu Bret, em trai tôi. Bret đã dạy tôi cách yêu thương con người thực của người khác, dù họ có như thế nào chẳng nữa.

Mẹ sinh Bret sớm 7 tuần và thằng bé chỉ nặng gần 1,5 kg. Tay của nó chỉ dài bằng ngón giữa của mẹ. Ngay từ khi mới ra đời, Bret đã mắc phải chứng thiếu oxy trong não.

Nhiều người mô tả Bret chỉ bằng vồn vẹn hai từ *“tật nguyên”*. Thế nhưng, trên thực tế, *“tật nguyên”* là cách nhìn phiến diện của họ đối với em trai tôi mà thôi. Đối với tôi, những từ ngữ thích hợp nhất được dùng để mô tả đứa em bé bỏng đáng thương của mình là dí dỏm, tinh nghịch, dũng cảm, linh hoạt và rất độc lập.

Bret sở hữu một trí nhớ tuyệt vời.

Thằng bé hiếm khi quên tên bất kỳ ai hay vật gì đó mà nó đã từng được nghe hoặc nhìn thấy. Thính giác của thằng bé rất nhạy, đặc biệt là khi ai đó đang nói về nó. Bret biết nhiều về các môn thể thao và rất thích các trò chơi game trong máy vi tính. Nó cũng thích kể chuyện cười, tới các buổi hòa nhạc, xem tivi và đấu trí với các trò chơi trên truyền hình. Nói chung, thằng bé khá giống với một người bình thường, dù nhiều người không nhận ra điều ấy.

Mọi người thường nhìn chăm chăm vào anh em tôi khi chúng tôi đi cùng nhau tới một nơi công cộng nào đó.

Họ nhìn chăm vào chiếc xe lăn của Bret, vào đôi tay, đôi chân teo quắt cùng cái lưng còng của thằng bé. Họ cũng không bao giờ hiểu được kiểu nói ngọng của Bret. Thông thường, họ nhìn chúng tôi với ánh mắt kiểu như: *“Sống với thằng bé này chắc mệt mỏi lắm”* hay *“Thật là kinh khủng nếu cứ bị giam hãm trên chiếc xe lăn kia”*. Tôi tự hỏi tại sao họ có thể đánh giá người khác một cách phiến diện như vậy.

Họ không biết rằng những cánh tay ốm yếu kia thực ra rất mạnh mẽ và Bret vẫn rất thích chơi trò gồng tay với tôi. Trong khi đó, đôi chân chưa bao giờ cử động được của Bret chứa bao điều bí mật với mấy lần phẫu thuật để gắn đinh ốc. Những từ ngữ ngọng nghịu tưởng chừng vô nghĩa của Bret đôi khi lại trở thành cách pha trò rất có duyên khiến mọi người bật cười.

Chứng vẹo cột sống khiến lưng Bret bị cong oằn xuống. Dù Bret hiếm khi than vãn nhưng tôi biết chứng bệnh này khiến em trai tôi thường xuyên đau buốt. Bret cần phải được phẫu thuật càng sớm càng tốt. Một lần, thằng bé nói với tôi: *“Em muốn được phẫu thuật vào kỳ nghỉ để không bỏ lỡ trận bóng rổ nào của anh cả”*. Tôi rất lo lắng cho lần phẫu thuật sắp tới của Bret. Thế nhưng trái với vẻ lo lắng của tôi, thằng bé lại xem như không có chuyện gì. Nó luôn lo nghĩ cho bố mẹ và tôi trước tiên.

Có lẽ không ai hiểu việc chung sống với một người em tật nguyên như Bret là như thế nào. Lẽ dĩ

nhiên chúng tôi không tránh khỏi những khó khăn trong sinh hoạt thường ngày, nhưng đó không phải là tất cả. Một điều chắc chắn là tôi không bao giờ thấy chán với cuộc sống của gia đình mình. Tôi không muốn đánh mất những món quà tuyệt vời mà Bret đã dành tặng cho mọi người. Bret đã giúp tôi hiểu rằng dù phải chịu những giới hạn nhất định nhưng những người phải ngồi trên xe lăn như Bret luôn có nhiều khả năng rất đặc biệt. Năm ngoái, khi đến chúc mừng chiến thắng của đội bóng chày trường tôi, Bret thổ lộ: *“Mẹ, con muốn tham gia chơi một môn thể thao nào đó để đạt được huy chương. Con muốn trở thành một vận động viên và con muốn giành chiến thắng”*. Giờ đây, em tôi đã trở thành thành viên tích cực nhất trong đội tuyển hockey dành cho người khuyết tật của thành phố. Tôi chưa bao giờ thấy Bret vui như khi đội của thằng bé đoạt huy chương đồng trong giải hockey toàn quốc. Khuôn mặt Bret ngời sáng với nụ cười rạng rỡ khi tên nó được xướng lên. Chẳng bao lâu sau, thằng bé còn chiến thắng trong giải *bowling* toàn trường với số điểm 268 – một điểm số cừ khôi.

Đối với chúng tôi, Bret không phải là một gánh nặng mà là một thiên thần mà Thượng đế đã ban tặng cho gia đình chúng tôi. Bất kỳ ai biết rõ Bret đều rất ấn tượng với những gì thằng bé đã làm được. Không có bất cứ giới hạn nào trong khả năng và cuộc sống của em tôi. Giờ đây, tôi thấy mình thật hạnh phúc khi luôn có Bret bên cạnh để chia sẻ mọi vui buồn trong cuộc sống.

– Mallory Dzubay.

LAO VÀO RÌA

“KHI NHÌN LẠI CUỘC ĐỜI MÌNH TRONG NHỮNG GIỜ PHÚT KIÊN GAN CHỐNG CHỐI VỚI NGHỊCH CẢNH, BẠN SẼ THẤY RẰNG NHỮNG KHOẢNH KHẮC BẠN SỐNG THỰC SỰ LÀ KHI BẠN LÀM ĐƯỢC ĐIỀU GÌ ĐÓ BẰNG TÌNH YÊU.”

– HENRY DRUMMOND.

Vài năm trước, suốt một thời gian dài, tôi sống trong tâm trạng buồn chán vì những chuyện không vui mình gặp phải trong đời. Mỗi tối, tôi thường ngồi trước bàn học và thút thít khóc một mình.

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt và chảy xuống cổ tay tôi. Tôi tự hỏi tại sao những chuyện không may mắn cứ liên tục xảy đến với mình như vậy. Những người bạn thân của tôi, gồm Jane, Nacie, và quan trọng nhất là Becky, lần lượt rời xa tôi. Mỗi ngày, tôi phải thức dậy từ sáng sớm, chỉ kịp ăn vội một quả táo rồi chạy thục mạng để bắt kịp chuyến xe buýt với người tài xế thô lỗ. Sau đó, tôi lê những bước chân nặng nhọc xuống xe và bắt đầu một ngày mệt mỏi ở trường.

Chào đón tôi là những gương mặt sáng sủa cùng những nụ cười tươi nhưng nhàm chán. Bốn bức tường xi măng lạnh lẽo xung quanh càng khiến tôi cảm thấy ngột ngạt. Tôi đưa mắt nhìn quanh, chán nản nhận ra nơi này chỉ toàn những kẻ đang ba hoa về kiểu tóc này nọ, mồm nhai kẹo cao su và cười khúc khích. Tôi thầm cười nhạo họ, nhưng rồi cũng đau đớn nhận ra rằng họ hạnh phúc hơn tôi bởi họ đang có bạn bè bên cạnh, còn tôi thì không. Và mỗi khi bước ngang qua họ, tôi đều phải cố nhắm mắt làm lơ để không nhìn thấy cảnh họ đang cười đùa bên nhau.

Tôi rất ghét phải sống cuộc sống như thế này. Tôi chờ đợi một cuộc sống khác, được gặp gỡ những người bạn thân thiết của mình, đặc biệt là Becky. Becky là người bạn thân nhất của tôi. Tuy hơi phức tạp nhưng Becky thật sự là một cô gái rất đáng yêu. Becky luôn có mặt bên cạnh tôi trong mọi hoàn cảnh, cả khi tôi thành công lẫn khi tôi thất bại. Ngay cả khi tôi nổi giận và mắng nhiếc Becky thậm tệ thì cô ấy vẫn không rời bỏ tôi. Thế nhưng giờ đây, tôi đang ở rất xa cô ấy và phải đối mặt với một cuộc sống không như ý mình.

Mỗi ngày, tôi đều trốn trong phòng và khóc một mình cho đến khi chìm vào giấc ngủ mệt nhọc. Trong giấc mơ, tôi thấy mình đang chìm dần vào hố đen của tuyệt vọng và chơi với đũa tay về phía trước. Không có ai nắm lấy bàn tay tôi. Mọi người đều có cuộc sống riêng với hàng tá công việc cần phải giải quyết. Tôi nghĩ đến gia đình và bạn bè của mình. Bố mẹ và các anh em trai của tôi vẫn đang mải miết với cuộc sống của họ. Còn những người bạn của tôi, họ chỉ tìm đến tôi khi cần một lời khuyên nào đó. Họ cho rằng tôi luôn rất thông minh và mạnh mẽ. Và tôi thấy mình đang đứng chênh vênh ở một đỉnh núi, tay nắm chặt một cành cây mục. Phía dưới tôi, một dòng thác đang chảy xiết. Tôi không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu hay khi nào thì cành cây sẽ gãy. Có thể chỉ một lát nữa thôi, tôi sẽ thả mình vào dòng nước băng giá dưới kia.

Tôi nhớ đến ông bà của mình và tình thương yêu mà họ dành cho tôi. Cái chết của ông bà thật sự là một cú sốc lớn đối với tôi. Vậy là cuối cùng, cành cây của tôi đã bị chặt đứt. Tôi rơi xuống dòng nước lạnh đang chảy xiết và cảm thấy toàn thân mình như đông cứng lại.

Suốt mấy đêm liền, tôi một mình trong căn phòng trống với nỗi sợ hãi đến tột độ. Lúc bấy giờ đang là mùa đông, và tuyết đã bắt đầu rơi. Tôi mở tung cửa sổ để những cơn gió lạnh mang

theo những bông tuyết tràn vào phòng tôi. Tôi nghĩ đến việc mình sẽ nằm trong căn phòng lạnh, đắp trên mình hàng ngàn bông hoa tuyết và dần dần chìm vào giấc ngủ. Liệu sự giải thoát đó có giúp tôi cảm thấy thanh thản và có khiến những người chung quanh tôi cảm thấy ăn năn về cách cư xử của họ với tôi? Thế rồi tôi lại nghĩ đến hình ảnh của Becky và những kỷ niệm đẹp giữa chúng tôi. Tôi từ từ khép cửa sổ lại và nằm xuống trong tâm trạng rối bời.

Một chiều nọ, Becky đến nhà tôi chơi và ngồi nghịch máy vi tính của tôi. Khi tôi quay vào phòng thì Becky gọi tôi bằng giọng yếu ớt:

– Annie?

Tôi nhìn vào màn hình; trên đó là lá thư tuyệt mệnh của tôi.

Becky ôm lấy tôi và bật khóc nức nở. Tôi cũng khóc, những giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống khuôn mặt tôi.

Cả buổi chiều hôm đó, chúng tôi im lặng ngồi bên nhau. Thế nhưng hơn bao giờ hết, tôi cảm nhận được sự quan tâm và tình cảm Becky dành cho tôi, chúng vẫn như ngày xưa.

Và buổi chiều hôm đó đã thay đổi cuộc đời tôi. Nhiều tháng sau đó, chúng tôi đều biến ngày cuối tuần thành “*ngày của tình bạn*”. Một thời gian sau, tôi đã tìm lại được chính mình. Lẽ ra tôi đã rơi xuống dòng thác nhưng thật may là Becky đã xuất hiện đúng lúc và vươn tay giữ lấy tôi.

Giờ đây tôi đã vượt qua được cơn khủng hoảng của mình. Tất cả đều nhờ vào tình bạn cảm động của Becky. Tôi luôn tin rằng Becky sẽ mãi là nguồn động viên tinh thần của tôi, dù chúng tôi có ở bên cạnh nhau hay không.

– **Annie Gaughen.**

SẮC MÀU CUỘC SỐNG

“CUỘC SỐNG LÀ MỘT KHUNG VẢI RỘNG VÀ BẠN NÊN VẼ VÀO ĐÓ TẤT CẢ NHỮNG SẮC MÀU BẠN THÍCH.”

– DANNY KAYE.

Cuộc sống là một bức tranh đa sắc được tạo nên từ những mối quan hệ tương tác trong gia đình và ngoài xã hội. Khi còn bé, bạn được bao bọc trong tình yêu thương của cha mẹ và người thân. Tình yêu thương vô điều kiện của gia đình sẽ trở thành gam màu nền của bức tranh cuộc đời bạn. Tiếp đến, khi bạn lớn khôn hơn, cuộc sống sẽ mang đến cho bạn những gam màu về các mối quan hệ xã hội khác, chẳng hạn như thầy cô, bè bạn. Đó có thể là màu đỏ của sự tri ân, màu xanh của niềm tin, màu tím của sự tin cậy, màu hồng của sự đồng điệu...

Tất cả các gam màu này sẽ khiến cuộc sống của bạn trở nên phong phú hơn. Bạn sẽ hiểu được chuyển biến tâm lý, tình cảm, suy nghĩ của mình trước những đổi thay của cuộc sống. Hiểu cảm giác của bản thân khi nhận ra mình hoàn toàn không hiểu gì về những người thân yêu trong gia đình hay nên xử sự như thế nào khi bị ai đó đối xử không công bằng, thậm chí là bị ghét bỏ. Có thể trong những năm tháng này, bạn sẽ khó tránh được cảm giác thất vọng khi nhận ra không phải lúc nào cuộc sống cũng diễn ra như mình mong muốn. Lúc này, bức tranh cuộc sống của bạn sẽ có thêm nhiều gam màu khác. Đó có thể là màu đen của sự tĩnh lặng, màu xám của sự hoài nghi, màu nâu của sự cô đơn...

Cuộc sống của con người được tạo nên từ sự tương tác giữa cho và nhận. Nhưng trên hết, sống là yêu thương và thứ tha cho cả những người đã từng làm bạn tổn thương. Bức tranh cuộc sống của bạn chỉ trở nên đa sắc và hài hòa một khi bạn mở rộng lòng mình và không ngại sẻ chia...

Đã đến lúc bạn phải trưởng thành, hãy dũng cảm dẫn thân!

LÀN ĐƯỜNG GIỮA.

“CUỘC ĐỜI TỰA NHƯ VIÊN ĐÁ, CHÍNH BẠN LÀ NGƯỜI QUYẾT ĐỊNH ĐỂ VIÊN ĐÁ ẤY BÁM RONG RÊU HAY TRỞ THÀNH MỘT VIÊN NGỌC SÁNG.”

— CAVETT ROBERT.

Có bao giờ bạn để ý quan sát những chiếc xe di chuyển giữa các làn đường trên đường cao tốc? Bạn có nhận thấy rằng khi chiếc xe phía trước bỗng nhiên chạy chậm dần lại thì ngay lập tức, chiếc xe sau sẽ bẻ tay lái chuyển sang làn đường bên cạnh để không làm giảm vận tốc của mình? Tất nhiên, việc thay đổi đường chạy quá nhiều lần khi lái xe không phải là một ý tưởng hay nhưng nó sẽ giúp cho xe cộ lưu thông nhịp nhàng hơn. Những người lái xe cẩn thận luôn chọn cho mình làn đường của dòng xe chạy chậm. Trong khi đó, những người thích mạo hiểm lại cho xe vào làn đường tốc độ cao. Và còn lại, làn đường ở giữa sẽ dành cho những ai đi không quá nhanh cũng không quá chậm.

Từ điển *Webster* định nghĩa từ “thành niên” là thời điểm chuyển giao giữa độ tuổi thiếu niên và trưởng thành ở một người bình thường. Ngày nay, một người đang ở độ tuổi vị thành niên thường không có nhiều thời gian để suy tưởng vì cuộc sống của họ là một chuỗi sự kiện gắn liền nhau, vừa ồn ã vừa căng thẳng. Thế nhưng, có thể nói đây cũng là khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong cuộc đời mỗi người. Tôi thích xếp lứa tuổi của mình vào nhóm “những người ở giữa”, bởi chúng tôi không chỉ đang “mắc kẹt” trong xã hội của người lớn mà còn kẹt giữa thời niên thiếu của chính mình. Bước vào tuổi vị thành niên, tôi sẽ không còn chơi trò lâu đài cát hay vui đùa, nhảy nhót trong giờ ra chơi. Barney, Big Bird, búp bê Barbie và trò chơi lò cò sẽ thuộc về quá khứ.

Nhưng nếu nhìn sang phạm vi của một người trưởng thành thì tôi vẫn chưa thể đi bỏ phiếu, vẫn đang sống với bố mẹ và chưa thể biết được sự khắc nghiệt của cuộc sống. Và kết quả là tôi có cảm giác mình bị lôi kéo giữa hai thái cực ấy, vừa muốn quay lại với tuổi thơ, vừa muốn mau chóng trở thành một “người lớn”. Tôi muốn quay trở về thời thơ ấu để tận hưởng nó một cách trọn vẹn nhưng đồng thời tôi lại muốn lao nhanh về phía trước để tìm thấy lối đi cho riêng mình trong thế giới của những người độc lập. Tôi nhận ra rằng tôi đã không còn là một đứa trẻ nhưng cũng chưa phải là một người trưởng thành.

Nhưng trở thành một trẻ vị thành niên thực sự là thế nào? Có phải đó là áp lực học hành, thi cử triền miên cùng những rắc rối trong các mối quan hệ bạn bè, trường lớp? Đó có phải là một cái mụn bỗng dưng mọc ngay trước buổi tối bạn có được cái hẹn hò đầu tiên? Hay là việc phải nghĩ ra lời bào chữa cho hành động về nhà trễ sau buổi tiệc liên hoan cùng bạn bè? Tôi không cho rằng mọi chuyện lại đơn giản như vậy. Tuổi vị thành niên là một bước chuyển tiếp, chuẩn bị cho ngày ta vượt khỏi vòng tay che chở của gia đình và vững chãi bước vào đời. Nó giúp các bạn trẻ có thêm thời gian để tích lũy cho mình những bài học cần thiết trong quá trình trưởng thành.

Khi nghĩ về thời thơ ấu, hẳn có lúc bạn thấy nó thật hoàn hảo và chỉ mong được trở về thuở ấy để tận hưởng những ngày tháng tuyệt vời. Nhưng liệu trò xây lâu đài cát và lắp ráp mô hình sẽ giúp bạn thích thú được bao lâu? Bạn có thực sự thoải mái khi bị mọi người sai bảo phải làm những điều mà mình không thích và không bao giờ được giải thích tại sao lại phải như vậy? Còn

với việc trở thành một người trưởng thành thì sao? Liệu bạn có sẵn sàng để thế chấp và chi trả các khoản tiền mua nhà, mua xe? Bạn có sẵn sàng kết hôn và nuôi sống cả một gia đình?

Bạn có sẵn sàng gánh lấy trách nhiệm như bố mẹ bạn đã và đang làm?

Hãy bỏ ra dù chỉ một phút để suy nghĩ về cuộc sống của bạn và những nơi bạn sẽ đến. Hãy nghĩ đến những vùng đất, địa danh lý thú, mới mẻ và có khả năng kích thích trí tưởng tượng của bạn. Những nơi đó sẽ mang đến cho bạn thêm nhiều hiểu biết để tạo thành những “dữ liệu của cuộc sống”. Chắc chắn rằng những thử thách mà bạn trải qua trong giai đoạn vị thành niên sẽ trở thành hành trang quý giá cho tương lai.

Vì vậy, tuổi vị thành niên là một giai đoạn quan trọng mà tất cả chúng ta đều cần phải trải nghiệm trọn vẹn chứ không phải tìm cách né tránh hoặc đốt cháy giai đoạn. Hãy tôn trọng, hưởng thụ nhưng đừng vội vã. Đây không phải là làn đường dành cho người sống vội nhưng nó cũng không thuộc về làn đường chỉ dành riêng cho người sống chậm và cam chịu. Giai đoạn này chứa đựng rất nhiều điều thú vị và luôn từng ngày chờ bạn khám phá. Nó có cả những mặt tốt xấu cũng như cả thành công lẫn thất bại. Nói cách khác, cuộc sống của lứa tuổi vị thành niên là một chuyến phiêu lưu kỳ thú. Tất cả những gì bạn cần làm là tiếp tục bước đi trong tinh thần khám phá và chinh phục.

– Sara Cafarelli.

NHỮNG CUỘC NÓI CHUYỆN TRONG XE

“CHA VẪN LUÔN YÊU THƯƠNG TÔI, DÙ CÁCH THỂ HIỆN TÌNH YÊU CỦA CHA CÓ KHÁC.”

— KHUYẾT DANH.

Tôi bắt đầu tập lái xe và khởi đầu hành trình thu phục chiếc xe của gia đình vào năm ngoái. Nhờ vào “năng khiếu” của mình, tôi đã làm cho đuôi xe của bố mẹ luôn bẹp gí, khi thì vì đụng phải những gốc cây, khi thì húc hàng rào, khi thì va ụ đất...

Lần đầu tiên tôi ngồi vào sau chiếc vô lăng, mẹ đã ngồi bên cạnh và hướng dẫn tôi lái một vòng quanh khu đậu xe. Thế nhưng ngay trong buổi tập đầu tiên, tôi đã biết mẹ không phải một giáo viên giỏi. Thay vì bình tĩnh chỉ dẫn tôi cách lái, mẹ lại hét toáng lên, tay cấu chặt vào ghế và cố đạp thắng giúp tôi. Kết quả là “những chỉ dẫn có ích” của mẹ càng khiến tôi cảm thấy rối rắm. Và vào một buổi chiều nọ, việc cả hai mẹ con tôi phải vào trạm y tế với những xây xước trên người đã đặt dấu chấm hết cho hy vọng tôi học lái xe từ mẹ.

Sau đó, nhiệm vụ dạy tôi lái xe được chuyển sang cho bố. Ý nghĩ học lái xe từ bố khiến tôi cảm thấy lo sợ. Dù rất yêu thương bố nhưng tôi không nghĩ việc học lái xe với ông có thể diễn ra suôn sẻ và thoải mái. Bố không la hét như mẹ, nhưng dường như để bù lại cách dạy của mẹ, ông không nói lời nào. Chúng tôi có một tình cha con rất điển hình. Nếu bố hỏi chuyện trường lớp, tôi trả lời ông đơn giản là “Rất tốt!”. Và đó chính là nội dung chủ yếu của hầu hết các cuộc trò chuyện giữa hai cha con. Vì thế, việc phải trải qua hàng giờ liền trong xe với bố khiến tôi không khỏi lo lắng.

Lần đầu ngồi chung xe, tôi không ngạc nhiên trước những gì xảy ra.

Chúng tôi lái xe lòng vòng, không ai nói lời nào trừ một vài câu bố hướng dẫn cách rẽ trái, rẽ phải. Nhưng khi những bài học căng thẳng trôi qua, mọi chuyện bắt đầu thay đổi. Bố bật radio lên và chúng tôi thoải mái thưởng thức những bài hát của nhóm *Rolling Stones* – nhóm nhạc mà bố yêu thích nhất. Và bố bắt đầu nói.

Ông kể tôi nghe những lần thất bại trong cuộc sống của mình, về những chuyện xảy ra trong thời trai trẻ và cả chuyện lần hò hẹn đầu tiên với mẹ. Lần nói chuyện đầu tiên đó đã khiến tôi hết sức ngạc nhiên. Tôi tự hỏi tại sao những năm trước bố không hề nói với tôi bất cứ điều gì mà bây giờ lại kể cho tôi nghe nhiều như vậy.

Từ ngày ngồi sau vô lăng với bố, khả năng lái xe của tôi đã khá hơn rất nhiều. Quan trọng hơn là những lần luyện tập này đã giúp tôi hiểu hơn về người cha đáng kính của mình. Tôi nhận ra rằng việc sống chung mái nhà với bố không thôi thì chưa đủ, phải chia sẻ thời gian cùng nhau thì cha con tôi mới thật sự hiểu nhau.

— **Nicole Docteur.**

NGƯỜI XA LẠ THÂN THUỘC

“SỨC MẠNH CỦA MẸ CHÍNH LÀ TÌNH YÊU MẸ DÀNH CHO CON.”

— BARBARA WEIDNER.

Hai mẹ con tôi không có bất cứ một điểm chung nào. Dù mọi người đều cho rằng sau khi lớn lên, con cái thường có xu hướng giống bố mẹ nhưng tôi tin điều này sẽ không xảy đến với mẹ con tôi. Chúng tôi hoàn toàn trái ngược nhau, nhất là trong những năm gần đây, khi mà đa số những cuộc nói chuyện giữa mẹ con tôi thường kết thúc bằng màn cãi vã và sau đó thì tôi trốn biệt trong phòng.

Lý do không phải vì mẹ con tôi không yêu thương nhau mà là vì tôi cho rằng mẹ hoàn toàn không hiểu gì về tôi. Mẹ không hiểu được tại sao tôi vẫn thích chơi với bọn con trai khi đã bước vào tuổi vị thành niên hay tại sao tôi không muốn mặc quần bó và áo thun rộng thùng thình tới trường.

Mẹ thường nói: *“Mẹ biết con đang cảm thấy thế nào”* để giúp tôi lấy lại bình tĩnh khi hai mẹ con tranh cãi về một vấn đề nào đó. Thế nhưng câu nói của mẹ thường chỉ khiến tôi trở nên giận dữ hơn mà thôi. Tôi luôn nói với mẹ rằng: *“Mẹ không hề hiểu cảm giác của con! Mẹ không hề biết con đang cảm thấy thế nào!”*.

Khi đã trưởng thành, tôi đã suy nghĩ nhiều về mối quan hệ giữa mẹ con tôi. Tôi nhận ra rằng tôi cũng hoàn toàn không hiểu gì về mẹ. Mẹ là người sinh ra tôi và đã chăm lo cho tôi suốt bao năm qua; là người băng bó các vết thương trên đầu gối của tôi mỗi khi tôi nghịch ngợm; là người lau nước mắt cho tôi mỗi khi tôi vấp ngã. Thế nhưng, điều đáng nói là tôi không biết gì về mẹ, ngoại trừ những cuộc phiêu lưu thời đại học mà đôi lần mẹ đã kể cho tôi nghe. Tôi phát hiện ra rằng tôi hiểu bạn bè mình nhiều hơn hiểu mẹ. Điều này khiến tôi cảm thấy hết sức đau lòng.

Tôi quyết định xem lại các cuốn album của mẹ với hy vọng có thể biết thêm vài thông tin về mẹ thông qua các bức ảnh đã ố vàng. Tôi nhận ra đôi mắt màu nâu đậm của mẹ giống với đôi mắt tôi thường nhìn thấy trong gương mỗi sáng. Tôi còn nhìn thấy rất nhiều danh hiệu được liệt kê dưới các bức hình của mẹ: Nữ hoàng dạ hội cuối năm; Đội trưởng đội cổ vũ; Đại biểu danh dự học sinh toàn khóa; Thành viên đội công tác xã hội quốc gia; và ước mơ trở thành bác sĩ của mẹ (mẹ tôi hiện là bác sĩ). Lúc bấy giờ mẹ chỉ lớn hơn tôi vài tuổi nhưng rõ ràng, thành tích của mẹ đã vượt xa những gì mà tôi đạt được hôm nay.

Tiếp theo, tôi nhìn thấy tấm hình một cô gái đẹp và quyến rũ đến lạ kỳ với mái tóc nâu óng ả xõa ngang vai. Cô gái mặc một bộ váy dài màu trắng và đang cười rất tươi khi được trao vương miện. Tôi tiếp tục nhận ra mẹ trong bộ ảnh đen trắng, mặc váy xếp gấp với áo len dài tay, đứng chụp bên một khẩu súng tự động, vẻ tươi tắn mạnh mẽ khiến mẹ trông thật đặc biệt.

Tôi so sánh cô gái trong hình với mẹ của tôi bây giờ và nhận ra vẻ xa lạ kia chứa đựng một điều gì đó thật giản dị và thân thuộc. Tôi nhận ra sai lầm của mình khi cho rằng giữa hai mẹ con tôi chẳng có điểm gì chung.

Chúng tôi giống nhau nhiều hơn tôi nghĩ. Tôi thật sự tự hào về những gì mẹ đã làm được và thật tuyệt vời cho tôi nếu sau này tôi giống mẹ.

NGÀY HỘI KHIÊU VŨ

“CUỘC SỐNG LÀ MỘT KHUNG VẢI RỘNG VÀ BẠN NÊN VẼ VÀO ĐÓ TẤT CẢ NHỮNG SẮC MÀU BẠN THÍCH.”

– DANNY KAYE.

Đó là buổi khiêu vũ đáng nhớ nhất trong đời học sinh của tôi. Trước đó, tôi là một cậu bé nhút nhát và chưa bao giờ thích thú với những lễ hội như thế này. Tôi đưa mắt nhìn quanh, một vài cậu bạn của tôi đã bắt đầu lướt nhẹ nhàng theo điệu *slow* cùng các bạn gái. Tôi tự hỏi làm thế nào có thể mời một bạn nữ ra nhảy với mình; làm thế nào để biết cô ấy sẽ không từ chối? Tôi nhìn sang cậu bạn bên cạnh, người vừa ngồi xuống với vẻ mặt buồn xo.

– Tớ bị từ chối! Cô ấy thẳng thừng từ chối...

Tôi thở dài. Cái ý nghĩ bị từ chối khiến tôi chùn bước. Tôi vẫn chưa có đủ can đảm để mời bất kỳ cô gái nào ra nhảy cùng mình.

Vài tuần trước khi diễn ra buổi khiêu vũ này, tôi đã quan sát các bạn nữ trong lớp. Một vài người tỏ ra quá táo bạo, một số khác lại quá ít nói. Cuối cùng tôi cũng tìm được một đối tượng phù hợp. Tôi quyết định bằng mọi giá phải mời cô ấy nhảy ở vũ hội sắp tới. May mắn cho tôi là những bạn trai cùng lớp đã hết lòng ủng hộ tôi. Cậu bạn cùng bàn với tôi bảo: *“Tụi tao sẽ ủng hộ mày”*, trong khi vài cậu bạn khác lại nói: *“Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi mà”*.

Cuối cùng thì thời khắc quan trọng cũng đến. Tôi mặc bộ quần áo yêu thích nhất của mình và đến buổi vũ hội với mái tóc đã được cắt gọn và vuốt *gel* kỹ lưỡng. Trên đường đi, bố tôi động viên: *“Can đảm lên! Nhìn thẳng vào mắt cô ấy, và nhớ là phải tỏ ra thân thiện nhé!”*. Trước khi cho xe chạy đi, ông vẫy tay và nói to: *“Giành chiến thắng nào, con trai!”*.

Tôi đánh mất sự tự tin và can đảm ngay khi bước vào vũ hội. Tôi đi lòng vòng để tìm cô bạn ấy. Nhưng khi đã nhìn thấy cô ấy, tôi lại chỉ dám quan sát từ xa và tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hôm đó, cô ấy mặc một chiếc váy hồng với mái tóc nâu dài buông xõa ngang vai. Dưới ánh đèn, cô ấy trông thật tuyệt.

Khi DJ thông báo chỉ còn một bản nhạc nữa là buổi vũ hội sẽ kết thúc, tôi nhìn về phía cô ấy, nghĩ thầm:

“Đây là cơ hội cuối cùng. Can đảm lên nào!”. Thế nhưng, bất chấp những suy nghĩ tích cực này, đôi chân tôi như dính chặt vào sàn nhà. Cô ấy đang trò chuyện với bạn. Cuối cùng, thu hết can đảm, tôi tiến lại gần, nhìn vào đôi mắt nâu lấp lánh của cô bạn và đề nghị:

– Cậu nhảy với mình bài này được không?

Thoáng chút bối rối, cô ấy gật đầu:

– Được thôi!

Tôi vòng tay qua eo cô bạn của mình và dìu cô ấy đi trong tiếng nhạc du dương. Dù rất chú tâm cho điệu nhảy nhưng tôi cũng kịp nhìn thấy những cái nháy mắt, gật đầu của các cậu bạn trong nhóm. Khi điệu nhảy kết thúc, tôi có cảm giác như mình vừa trở về sau một giấc mơ tuyệt đẹp. Trên đường về nhà, tôi tủm tỉm cười trong niềm hạnh phúc vô bờ. Vậy là tôi không chỉ khắc phục được tính nhút nhát mà còn phát hiện ra mình khiêu vũ không đến nỗi tệ.

– Adam Smith.

TÊN ĂN TRỘM LEGO

Chỉ cần thêm hai miếng *Lego* nữa là tôi sẽ hoàn chỉnh mô hình máy bay của mình! Tôi nhìn sang Matt và thầm ganh tị với đồng *Lego* rất lớn của cậu ấy. Matt thật may mắn! Mẹ tôi luôn dạy tôi rằng lấy trộm là một hành động sai trái và tôi chưa bao giờ làm trái lời bà. Thế nhưng lúc này, tất cả những gì tôi muốn là hoàn thiện mô hình máy bay của mình. Tôi nhìn sang Matt một lần nữa. Cậu ấy vừa đi khỏi phòng. Tôi lấy hai mảnh *Lego* màu đen của Matt và cho vào túi quần. Tôi thực hiện việc này một cách êm thấm đến nỗi Matt không hề phát hiện ra.

Tôi trở về nhà với hai mảnh *Lego* giấu trong túi quần. Bố mẹ tôi không biết, Matt không biết và không ai trên thế giới này biết được điều tôi vừa làm. Tôi lắp hai mảnh xếp vào mô hình máy bay của mình và ngắm nghía nó với tất cả sự hài lòng. Bây giờ “tác phẩm” của tôi trông rất hoàn chỉnh.

Dù trước đó tôi cảm thấy có lỗi với Matt và có ý định trả lại hai mảnh *Lego* cho cậu ấy nhưng khi nhìn chúng vừa khít vào mô hình máy bay của mình, tôi lại quên băng đi ý định đó.

Hơn 10 năm sau, trong lúc soạn lại đồ đạc, tôi nhìn thấy những kỷ vật thời thơ ấu và nhận ra túi đựng mô hình *Lego*. Từ lâu rồi tôi không còn chơi trò này và cũng không nhớ đến nó nữa. Tôi nhìn mô hình máy bay và nhận ra hai mảnh *Lego* tôi đã lấy cắp của Matt năm nào. Từ hôm đó, hai từ “lấy cắp” cứ luẩn quẩn trong tâm trí tôi.

Vậy là vào lúc bảy tuổi, tôi đã là một tên trộm, một kẻ lừa đảo với chính người bạn thân của mình. Đó là việc làm sai trái. Bố mẹ và thầy cô trong trường đã dạy tôi ăn cắp là xấu xa. Tôi ngồi nhìn chăm vào những mảnh *Lego* đó, chỉ muốn quăng nó đi thật xa và quên chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Thế nhưng tôi biết, dù có làm thế chẳng nữa thì cảm giác tội lỗi vẫn sẽ còn đeo bám tôi mãi.

Tại sao tôi lại cảm thấy hối hận như vậy trong khi chỉ có tôi là biết chuyện gì đã xảy ra? Tôi cố gắng quên đi cảm giác phản bội bạn và dối trá đang càng lúc càng rõ rệt trong lòng mình. Tôi tự hỏi tại sao mình lại cứ nhớ đến hành động ấy trong khi đã quên đi rất nhiều điều trong cuộc sống.

Tôi lấy một tờ giấy và viết thư cho Matt; trong đó tôi thừa nhận tội lỗi của mình với cậu ấy. Chúng tôi đã không nói chuyện với nhau suốt 10 năm nay. Có thể Matt sẽ cảm thấy ngạc nhiên và cười to khi biết được sự thật. Dù đã bỏ thư vào phong bì nhưng cuối cùng tôi lại cất nó vào ngăn tủ và tảng lờ đi. Tôi đã không đủ can đảm đối mặt với nỗi sợ hãi khi phải nhận trách nhiệm cho hành động sai trái của mình và gửi lại Matt những thứ vốn thuộc về cậu ấy.

Tôi tìm lý do để biện hộ cho hành động của mình là tôi không có địa chỉ của Matt. Cha của Matt trong đội *Bảo vệ vùng Biển* nên gia đình họ thường xuyên chuyển chỗ ở. Tuy vậy, tôi biết đó là một lý do không thuyết phục bởi tôi có thể hỏi thăm địa chỉ của Matt thông qua những người bạn cũ. Tôi thật sự cảm thấy thất vọng về bản thân bởi tôi đã hành động như một kẻ hèn nhát.

Chân thật là đức tính mà mọi trẻ em đều đã được dạy ở nhà và trong trường học. Thế nhưng, hầu hết chúng ta lại không được học cách chuộc lại lỗi lầm mình đã gây ra. Cho đến giờ mọi thứ vẫn không có gì thay đổi; lá thư vẫn nằm trong ngăn tủ và Matt vẫn không hề biết mình đã bị mất hai mảnh xếp *Lego*.

Nếu có ai đó biết một chàng trai tên Matt từng sống ở bang Alabama và từng có một người bạn tên là Patti, hãy nói với cậu ấy rằng tôi có một lá thư muốn gửi đến cậu ấy.

– ***Patti Hulett.***

ĐÁNH BẠI ĐẦU GẤU

“HÃY ĐẶT NIỀM TIN VÀ KHÁM PHÁ NHỮNG GÌ TỐT ĐẸP NHẤT CỦA CON NGƯỜI BẰNG CẢ TRÁI TIM VÀ TÂM HỒN.”

– MERYL STREEP.

Nếu cố ý gây thương tích cho người khác là một phần bản tính con người thì chắc chắn chẳng bao giờ tôi hiểu được điều đó. Tôi rất sợ khi phải tiếp xúc với những người không cần biết đến những tổn thương mà họ đã gây ra cho người khác. Nhưng một điều thú vị mà tôi đã phát hiện ra là những kẻ thích gây tổn thương người khác sẽ rất tức giận nếu nạn nhân không hề tỏ ra sợ hãi trước những trò phiến nhiễu ấy. Tuy vậy, tôi còn biết được rằng những tên đầu gấu thường rất cô đơn. Và tôi hiểu rằng với lòng tốt của mình, chúng ta có thể kết bạn, ngay cả với kẻ thù.

Tôi nhận ra tất cả những điều này khi bước vào lớp mỹ thuật và tiếp xúc với Kristy. Kristy là một trong những cô gái nổi bật nhất trong lớp mỹ thuật của tôi. Lần đầu tiên bước vào lớp, tôi được chỉ định ngồi bàn cuối, bên cạnh Kristy và một bạn nữ khác. Trước khi tôi kịp tự giới thiệu về mình, Kristy đã quay sang bạn cô bên cạnh và nói:

– Chúng ta đẩy bàn đi nào.

Lúc ấy, tôi nghĩ hẳn bàn của Kristy có vấn đề gì đó nên đã đẩy bàn của mình đi theo. Kristy quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lùng. Tôi lịch sự giới thiệu về mình với cô ấy:

– Chào cậu! Tôi là Ann.

Kristy cười châm biếm trả lời:

– Tao là Kristy! Đây là bạn tao và tụi tao di chuyển bàn để không phải ngồi gần mày.

Đó là lần bị tổn thương đầu tiên của tôi.

Vài ngày sau đó, tôi cố gắng tránh Kristy nhưng thực sự rất khó để không gặp cô ấy trong lớp. Kristy bắt đầu châm chọc tôi, từ tóc tai, quần áo, cách ăn nói cho đến các bức vẽ của tôi. Tôi kể chuyện này cho cha mẹ và một vài người bạn thân thiết của mình nghe nhưng những cách giải quyết vấn đề của họ đều không mấy khả thi. Cuối cùng, tôi quyết định làm một việc không tưởng: tìm cách kết bạn với Kristy.

Mẹ Teresa từng nói: *“Những lời tử tế có thể ngăn ngừa và dễ nói, nhưng tiếng vang của chúng quả thực là vô tận”*. Câu nói này đã giúp tôi điều chỉnh cách ứng xử của mình với Kristy và không còn cảm thấy đau đầu trong việc tìm cách ứng phó với cô ấy. Theo đó, thay vì im lặng và bộc lộ vẻ mặt đau khổ, tôi đối đáp lại Kristy bằng những câu nói khôn ngoan. Điều này đã khiến cho Kristy giận dữ và tìm cách chọc phá tôi nhiều hơn. Thế nhưng, tôi biết đó là dấu hiệu cho biết kế hoạch của tôi đang thành công. Một lần, Kristy trêu chọc tôi:

– Ann! Tao phải thừa nhận đây là bức tranh xấu nhất tao từng thấy. Nhìn này! Thật không thể chấp nhận được.

– Tôi nghĩ đây là bức tranh rất đẹp. Màu xanh trong bức tranh lấy cảm hứng từ chiếc váy xinh xắn mà cậu mặc hôm qua đấy. – Tôi trả lời Kristy.

Cuối cùng thì những lời đối đáp của tôi cũng đánh bại được Kristy. Một hôm cô ấy hỏi tôi:

– Chuyện gì xảy ra với cậu vậy, Ann? Tại sao cậu lại tốt với tôi như vậy?

– Đơn giản là tại vì tớ muốn cậu cư xử tốt với tớ. Thế thôi! – Tôi nhún vai trả lời.

Cả Kristy lẫn cô bạn còn lại đều sửng sốt trước câu trả lời của tôi. Tôi mỉm cười bước đi, tin rằng những trò chọc ghẹo của Kristy sẽ sớm chấm dứt.

Vài ngày sau đó, cả ba chúng tôi ngồi im lặng suốt thời gian học lớp Mỹ thuật. Một ngày, đến giờ ra chơi, Kristy lên tiếng làm lành:

– Ann này! Tớ rất thích chiếc váy của cậu. Cậu mua nó ở đâu thế?

Kể từ hôm đó, những cuộc đối thoại của chúng tôi trở nên thường xuyên hơn và cũng thoải mái, tự nhiên hơn. Chúng tôi kể cho nhau nghe về cuộc sống của mình, về sở thích cùng những dự định tương lai của mỗi đứa. Vài năm sau đó, chúng tôi đã trở thành những người bạn thân thiết của nhau, sau một khởi đầu tồi tệ và những cuộc trò chuyện đáng nhớ. Dù sau này Kristy đã chuyển đi nơi khác nhưng chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc với nhau. Cô ấy đã giúp tôi hiểu rõ về bản thân mình cũng như những quy luật của cuộc sống. Tình bạn là một trong những điều quan trọng nhất trong cuộc đời mỗi người. Sau kinh nghiệm với Kristy, tôi hiểu rằng mỗi chúng ta đều có thể tìm thấy một người bạn tốt nếu ta biết cách cho đi.

– Ann Virgo.

THÀNH KIẾN

“CUỘC SỐNG THƯỜNG KHÔNG CHẬT HẸP TRONG NHỮNG NGÔI NHÀ, TRÊN NHỮNG CON ĐƯỜNG, GÓC PHỐ, MÀ CHÍNH TRONG NHỮNG ĐỊNH KIẾN VÀ SUY NGHĨ CỦA CON NGƯỜI.”

— KHUYẾT DANH.

Tôi nghĩ mình là người không có thành kiến. Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình da trắng thuộc tầng lớp trung – thượng lưu ở một thị trấn nhỏ với khoảng mười ba ngàn dân.

Bố mẹ tôi luôn dạy tôi rằng tất cả mọi người đều bình đẳng, bất kể màu da của họ là gì. Tôi lớn lên trong thời kỳ mà các đài truyền hình thường phát sóng chương trình “*Sesame Street*”, một chương trình thiếu nhi có những con búp bê xinh xắn với nhiều màu da khác nhau cùng sống vui vẻ bên nhau. Thị trấn của tôi có rất ít người da trắng nên tôi luôn nhạy cảm với những lời bình luận về sắc tộc hay tôn giáo. Trong những cuộc chuyện trò với bạn bè, tôi thường cố gắng hướng câu chuyện giữa chúng tôi sang những chủ đề ít liên quan đến vấn đề nhạy cảm này. Tôi cũng đã dạy cho cô em gái 3 tuổi của mình là không được đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài của họ. Vì vậy, tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng tôi không phải là người thích tạo thành kiến với người khác.

Hoặc cũng có thể là do tôi nghĩ vậy. Mùa hè nọ, tôi tham dự một buổi thảo luận về vấn đề sắc tộc ở trường Đại học Brown. Nơi đây, tôi được gặp rất nhiều người mang các sắc tộc khác nhau và đó thật sự là quãng thời gian tuyệt vời đối với tôi. Tôi đăng ký vào một lớp văn hóa, trong đó có một chuyên đề học về mối liên hệ giữa con người và nỗi sợ hãi. Trong chuyên đề đó, chúng tôi cùng nhau thảo luận các vấn đề về sắc tộc, tôn giáo và tình dục. Mọi người thẳng thắn bày tỏ chính kiến của mình về những nguyên nhân gây ra “*sự sợ hãi*”. Cũng chính nơi đây, lần đầu tiên tôi nhận thức được sự mâu thuẫn trong suy nghĩ của mình về vấn đề sắc tộc.

Một hôm, Lia, một cô gái người Mỹ gốc Phi, kể cho cả lớp nghe về những bất công mà cô ấy phải chịu đựng chỉ vì sự khác biệt màu da. Tôi ngồi im suốt buổi thảo luận hôm đó. Thế rồi, khi chuẩn bị ra về, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu của tôi: “*Mình có thực sự là vô tội không khi mình từ chối không tham gia thảo luận vấn đề này?*”. Tôi luôn cố gắng để trở thành một người có tư tưởng tự do, khoan dung và luôn biết cảm thông với người khác. Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện giữa tôi và một người thầy giáo gốc Do Thái cách đây không lâu. Hôm đó tôi đã hỏi thầy: “*Thầy đang đi trên đường phố vắng vẻ vào ban đêm và gặp một người đi ngược về hướng thầy. Vậy thầy có sợ không khi đó là một người da đen?*”. Thầy nhìn tôi, mỉm cười: “*Chúng ta luôn sợ hãi những điều mà ta không biết. Điều đó là tự nhiên bởi bản chất của con người là sợ những gì không giống họ, không cùng ‘loại’ với họ*”. Khi ấy tôi đã không đồng ý với thầy bởi tôi cho rằng mình là người không có thành kiến nên sẽ không sợ hãi bất cứ điều gì.

Mùa thu năm đó, hai mẹ con tôi có dịp tham quan ở một thành phố nọ. Một buổi chiều, khi mẹ con tôi đi dạo trên đường phố thì tôi để ý thấy ba thanh niên da đen đi ngược về phía mình. Trông họ có vẻ căng thẳng và tựa như họ đang chuẩn bị có hành động ám muội gì đó. Họ liên tục đảo mắt nhìn quanh xem có ai đang quan sát mình không. Khi đi ngang qua, tôi thấy một trong số họ đưa cho người bên cạnh một gói đồ nhỏ. Tôi thì thầm với mẹ:

“*Mẹ ơi! Những người kia đang buôn bán thuốc phiện!*”. Mẹ tôi quay lại nhìn họ một lần nữa và đáp: “*Không đâu con! Anh ta đưa cho người kia một thanh kẹo thôi*”. Quả vậy, khi tôi ngoái lại thì

thấy một người trong số họ đang bóc một thanh kẹo cao su.

Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ vì những suy nghĩ của mình. Vậy mà tôi cứ cho rằng mình là người theo chủ nghĩa tự do không phân biệt chủng tộc cơ đấy. Tôi đã nghi ngờ ba thanh niên kia đang buôn bán thuốc phiện chỉ vì họ là người da đen và đang đứng ở góc đường. Tôi đã đánh giá người khác quá vội vã và đầy cảm tính.

Từ những gì đã trải qua, tôi hiểu rằng cũng như nhiều người khác, tôi luôn cảm thấy bối rối khi đối diện với những người không giống mình. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi nhạo báng họ. Đó là những biểu hiện thông thường và điều tôi cần làm là thấu hiểu cảm xúc của bản thân để biết cách xử lý chúng. Cuộc sống luôn đa dạng và phức tạp như xưa nay nó vẫn thế. Nhưng một khi biết điều chỉnh quan điểm của mình, ta sẽ thấy mọi chuyện đơn giản hơn rất nhiều.

– Aaron Shield.

MỞ CỬA TRÁI TIM

“NHỮNG NGỌN ĐỒI NHỎ TẮM MÌNH TRONG ÁNH NẮNG MAI. NHỮNG ĐỒNG CỎ ĐƯỢC MẶC TẮM ÁO MÀU XANH MƯƠT. THUNG LŨNG CŨNG PHỦ ĐẦY NHỮNG ĐỒNG NGÔ ĐANG MÙA CHÍN TỎI. TẤT CẢ ĐỀU RUNG RINH VẦY CHÀO. TẤT CẢ ĐỀU REO VUI CA HÁT.”

– PSALMS.

Vũ trụ luôn tuần hoàn theo dòng chảy bất tận của nó. Trong chồi biếc mùa xuân, gió lộng mùa hè, ánh trắng bàng bạc mùa thu hay những tia nắng ấm áp hiếm hoi của mùa đông đều ẩn chứa sự kỳ diệu của cuộc sống.

Thiên nhiên có khả năng hàn gắn mọi vết thương trong trái tim con người. Không những thế, nó còn dạy ta biết bao bài học sâu sắc về sức mạnh của tình yêu thương và sự bao dung.

Trong vòng quay tất bật của cuộc sống và trước những trò đùa trớ trêu của số phận, nhiều lúc ta quên đi mình vẫn còn một “người mẹ” vĩ đại luôn yêu thương và chở che cho mình. Thế rồi, trong một khoảnh khắc nào đó, bất chợt ta nhận ra mình đã lãng phí quá nhiều thời gian vì những ánh hào quang giả tạo. Đó là lúc ta tìm về thiên nhiên và nghiêng mình trước vẻ đẹp kỳ diệu của tạo hóa! Nếu bạn đang phải đối mặt với những thất bại đầu đời hay đang cảm thấy thất vọng về cuộc sống thì hãy tạm thời rời bỏ “chiếc hộp” của mình. Hãy mở toang cánh cửa đang im ỉm khóa trái tim bạn để hòa mình vào dòng chảy bất tận của cuộc sống. Hãy tìm kiếm cho mình một nơi nương náu giữa cánh đồng lộng gió, giữa vạt rừng bạt ngàn hay giữa những con sóng khi lặng lẽ, lúc cuồn cuộn xô bờ... Trên hết, bạn hãy tin rằng cuộc sống luôn ẩn chứa sắc màu của niềm tin và hy vọng.

Ngoài kia, trời vẫn xanh, nắng vẫn trong, gió vẫn lành và chim muông vẫn đang cất lên những giai điệu ngọt ngào để ngợi ca sự sống. Vậy thì bạn còn chần chờ gì nữa? Hãy hòa mình vào thiên nhiên và để trái tim mình lên tiếng.

Theo một nghĩa nào đó, cuộc sống vẫn luôn tươi đẹp!

CÁ ĐỐI OI, NHẢY LÊN NÀO!

“MỘT NỬA VẼ ĐẸP CỦA NGÔN TỪ VÀ CỦA THẾ GIỚI TỰ NHIÊN ĐƯỢC BỘC LỘ RA NGOÀI, NỬA CÒN LẠI ẨN GIẤU TRONG TÂM HỒN.”

– ALFRED, LORD TENNYSON.

Năm lên bảy tuổi, tôi chuyển từ vùng Providence thuộc đảo Rhode đến sống tại một thị trấn ở Florida. Ngay sau buổi học đầu tiên tại nơi ở mới, tôi trở về nhà, nước mắt lưng tròng và òa khóc nức nở khi vừa trông thấy mẹ:

– Mẹ! Thầy giáo bắt con phải đóng vai một con cá đối. Những bạn khác được đóng vai chim bói cá, cá chỉ vàng, cá voi xanh, vậy mà con lại phải đóng vai một con cá đối.

Tôi thậm chí còn không biết hình dáng con cá đối ra sao, chỉ biết chắc là nó cũng thuộc họ nhà cá mà thôi. Nhưng một điều chắc chắn là tôi không thích cái tên đó chút nào và cũng không muốn bị mọi người gọi như vậy. Mẹ tôi là một phụ nữ miền Bắc truyền thống, rất rành việc phân biệt các loại cá nhưng trong trường hợp của tôi, bà không thể đưa ra sáng kiến nào giúp tôi giải quyết nó.

Cuối cùng, vấn đề nan giải của tôi được chuyển giao cho cha dượng. Dượng là dân vùng biển Gulf Coast chính gốc và đó cũng là lý do gia đình tôi chuyển đến sống ở Florida này.

– Một chú cá đối à! – Dượng tỏ vẻ ngạc nhiên và chăm chú lắng nghe tôi thuật chuyện – Nhưng tại sao con lại khóc nhè? Dượng thấy đó là một vai rất hay và con có thể diễn tốt cơ mà. Cá đối là một loại cá có họ với cá heo đấy.

Trước vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, dượng giải thích thêm:

– Chà! Biết nói thế nào cho con hiểu nhỉ. Thôi nào, đừng khóc nữa. Giờ chúng ta đi ra biển, dượng sẽ chỉ cho con xem cái này thú vị lắm.

Dượng chở tôi ra khỏi thị trấn trên chiếc *Chevy* màu vàng sậm, sau đó rẽ sang một con đường cát nhỏ và cuối cùng dừng lại bên một bãi biển. Ánh mặt trời cuối ngày phản chiếu lên mặt nước một màu vàng cam sóng sánh. Không khí ở đây có mùi giống như mùi tỏa ra từ chiếc hộp làm bằng gỗ tuyết tùng của mẹ tôi và mùi của những quả trứng cũ dẹt lễ Phục sinh. Dượng tôi ngồi xuống gần mép nước và ra hiệu cho tôi đến gần ông.

– Thỉnh thoảng con phải cố vũ bọn chúng một chút như thế này này! – Dượng nói và khum hai bàn tay quanh miệng mô phỏng hình một cái loa và hô lên:

– Cá đối ơi, nhảy lên nào!

Lời kêu gọi của dượng có tác dụng ngay tức thì. Cách chúng tôi vài bước chân, một chú cá có cái mũi tẹt tung mình bắn lên khỏi mặt nước rồi lại lao xuống tạo nên một tiếng “tôm”.

Tôi ngây người nhìn cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt. Thế rồi tôi bắt chước dượng và cả hai đồng thanh hô: “Cá đối ơi, nhảy lên nào!”. Chúng tôi đã cố vũ cho những chú cá đối cho đến khi những tia nắng cuối cùng trong ngày tắt hẳn.

Tôi như muốn bay về nhà để kể cho mẹ tôi nghe về những chú cá biết nhào lộn cũng như cách dượng và tôi đã cố vũ chúng. Sáng hôm sau, tôi hân hoan đến trường và vui vẻ gia nhập nhóm

học sinh được phân đóng vai cá đối.

Vậy là đã gần năm mươi năm kể từ buổi chiều đáng nhớ bên bờ biển cùng với dượng. Hiện nay tôi đang sống ở một hòn đảo cách khá xa bờ biển Florida. Vào những tháng cố định trong năm, từng đàn cá đối lại kéo về kênh đào nước mặn phía sau nhà tôi. Một đêm nọ, tôi bị đánh thức bởi tiếng động do những chú cá đối cứ phóng lên không trung rồi lại lao xuống mặt nước. Tôi phát hiện ra rằng loài cá đối này vẫn cứ nhảy lên khỏi mặt nước dù chúng ta có cố vũ cho chúng hay không. Tôi mỉm cười khi nhớ về kỷ niệm ngây ngô mà đáng yêu của mình. Thế rồi tôi đưa tay lên miệng và lặp lại lời dượng đã dạy tôi từ ngày xưa: “Cá đối ơi, nhảy lên nào!”.

– Linda Ballou.

NIỀM TIN

“LUÔN CÓ HAI PHƯƠNG ÁN ĐỂ TA LỰA CHỌN, HAI CON ĐƯỜNG ĐỂ TA BƯỚC ĐI. MỘT CON ĐƯỜNG THÌ DỄ DÀNG VÀ PHẦN THƯỜNG DUY NHẤT CỦA NÓ CHÍNH LÀ SỰ DỄ DÀNG ĐÓ.”

— KHUYẾT DANH.

Năm nay Maura vừa tròn 13 tuổi và đang có một ý định táo bạo: cô bé muốn trở thành một trong những người phụ nữ trẻ tuổi nhất nước Mỹ tham gia tranh tài ở một cuộc thi đầy cam go trong thế giới tự nhiên. Theo đánh giá của mọi người, những thử thách của cuộc thi này là vô cùng khó khăn. Tôi tự hỏi liệu cô bé có thực sự ý thức được việc mình sắp làm hay đó chỉ là một mong muốn nhất thời mà thôi.

Tất cả mọi người đều lo lắng cho Maura. Đây không phải là một trận bóng đá hay cuộc thi chạy ở trường cấp hai. Maura sắp tham gia cuộc đua *DeCycles* – cuộc đua xe đạp đường trường nổi tiếng với những thử thách khắc nghiệt. Hầu hết mọi người ở mọi lứa tuổi đều cho rằng họ sẽ không phí sức vì cuộc thi này và thậm chí là chưa bao giờ nghĩ đến việc tham gia nó. Nhưng Maura thì khác. Sau khi kết thúc năm học lớp 7, cô bé chỉ có một tuần để chuẩn bị cho việc tham gia cuộc tranh tài.

Đây thật sự là việc nằm ngoài dự kiến của mọi người. Thế nhưng, gia đình Maura vẫn ủng hộ việc làm này của cô bé và họ tính toán rất kỹ lưỡng cho chuyến đi này. *DeCycles* chắc chắn không phải là một chuyến du ngoạn thông dong bằng xe đạp. Chỉ trong vòng một tháng, người tham gia cuộc thi phải hoàn thành một quãng đường dài 3.300 km, bắt đầu từ bãi biển Huntington, bang California và kết thúc tại thành phố Atlantic, bang New Jersey. Như vậy là trung bình mỗi ngày các tay đua phải đạp 125 km. Maura sẽ phải chịu đựng cái nắng gay gắt và thời tiết khô hanh trên những sa mạc thuộc bang California và bang Arizona. Khi đi qua dãy Rocky và Appalachian, chắc chắn cô bé sẽ phải đối đầu với những dốc núi quanh co khúc khuỷu. Tiếp đó, những cơn gió ngược chiều trên dãy Great Plains hay nhiệt độ ở khu vực trung tâm miền Tây sẽ là trở ngại không nhỏ với các vận động viên. Ngoài ra, hệ thống giao thông đông đúc, tắc nghẽn ở những tiểu bang miền Đông sẽ gây ra khá nhiều bất lợi cho hành trình của Maura cũng như cả đoàn. Thêm vào đó, đi cùng với Laura có rất nhiều tay đua kỳ cựu từng tham dự cuộc đua *Little 500* do trường Đại học Indiana tổ chức và đội đua của những nhà vô địch giải đua xe đạp dành cho học sinh trung học của một trường cấp III phía Nam Bloomington.

Thật may, dù còn nhỏ nhưng Maura đã có một nền tảng sức khỏe và tâm lý khá tốt. Ban đầu, ban tổ chức cuộc đua đã hết sức phân vân về trường hợp của Maura. Thế nhưng, cô bé đã nhanh chóng lấy được sự tín nhiệm của mọi người bằng cách chứng tỏ bản lĩnh của một tay đua xe đạp thực thụ. Trong suốt lộ trình, cô bé không hề than thở một lời. Trong khi những tay đua khác lớn tuổi hơn, khỏe hơn, nhiều kinh nghiệm hơn bắt đầu buông ra những lời than phiền thì Maura vẫn một mình bon bon trên đường với một thái độ bình thản đáng khâm phục.

Khi đạp xe qua các thành phố lớn như Los Angeles và Nam California, Maura phải đối mặt với lượng xe lưu thông quá tải trên đường, nạn ô nhiễm môi trường, khí hậu nóng bức và phải thường xuyên vượt dốc. Kết thúc ngày đầu tiên, sau khi vượt qua 125 kilômét với cái nóng lên

đến 45⁰C, Maura dừng chân tại khu nghỉ mát *Palm Springs*. Cô bé hoàn toàn kiệt sức, cổ cháy khát và không ăn được bất cứ thứ gì.

Nhưng kỳ diệu thay, sang ngày thứ hai, cô bé đã lấy lại sức và bỏ lại sau lưng 120 km nữa trên đường tiến đến Blythe, bang California. Đây là thị trấn có khí hậu khô hạn nhất nước Mỹ. Đến giữa trưa ngày thứ hai, dưới cái nắng khủng khiếp lên đến 47⁰C, đội đua phải đi trên con đường số 10 để băng qua sa mạc Mojave.

Đến ngày thứ ba của hành trình, sau khi đạp qua 122 km tiếp theo dưới cái nóng 46⁰C thì hầu hết mọi người đều muốn về nhà. *“Phải chăng mình đang làm một chuyện điên rồ? Mình làm việc này để được gì cơ chứ?”* là suy nghĩ chung của rất nhiều tay đua. Thế nhưng, khi các nhóm tụ tập để than vãn với nhau thì họ nhìn thấy Maura vẫn đang ngồi trên xe đạp, thoải mái nghỉ ngơi. Hình ảnh đó khiến họ thôi nghĩ đến ý định từ bỏ cuộc đua nữa. Trừ tình hình sức khỏe có phần bị giảm sút, còn ngoài ra, không ai nghe thấy Maura than vãn một lời. Mỗi buổi chiều, khi gọi điện về cho bố mẹ, Maura ra đều nói: *“Đây quả là công việc khó khăn nhất mà con từng thực hiện nhưng con thấy vui lắm bố mẹ ạ”*.

Hành trình của cuộc đua *DeCycles* thật sự khắc nghiệt. Vừa ra khỏi những sa mạc nắng cháy da cháy thịt, các tay đua lại phải vượt đèo Yarnell và chinh phục đỉnh Mingus nằm ở trung tâm bang Arizona. Chặng đường gian nan này tưởng như kéo dài vô tận. Tuy nhiên, tất cả mọi người đều cảm thấy thoải mái khi thoát khỏi bầu không khí căng thẳng, ngột ngạt trong sa mạc và thưởng ngoạn khung cảnh tươi mát của những rừng thông bạt ngàn gần Prescott. Tính đến thời điểm này, Maura đã chinh phục được cái nóng ghê người của sa mạc và đang dần vượt qua những đỉnh núi cao sừng sững. Tuy vậy, từ độ cao 2 400 mét trên đỉnh Mingus thả dốc xuống những con đường núi vừa dựng đứng, vừa quanh co tới thung lũng Cottonwood và Sedona là việc Maura chưa bao giờ thực hiện. Đây là lần đầu tiên cô bé phải đối mặt với những thách thức kiểu này.

Chúng tôi đã nhiều lần dặn dò các tay đua phải vững tay lái để không bị hất văng ra khỏi đường đua và phải giữ tốc độ dưới 50 kilômét một giờ.

Nhưng dường như tất cả các tay đua đều phớt lờ lời cảnh báo ấy, ngoại trừ Maura. Họ lao vun vút xuống dốc như thể đây là cuộc thi cuộn dốc trong vòng 30 phút. Trong khi đó, Maura lại thả dốc một cách chậm rãi. Cô bé kiểm soát phanh rất tốt và xuống dốc với vận tốc chậm hơn rất nhiều người khác. Để xuống được chân dốc an toàn, cô bé đã dùng sức để giữ vững tay lái đến mức các khớp ngón tay trắng bệch cả ra. Cuối cùng thì con dốc đã bị cô bé khuất phục hoàn toàn. Sau khi lập được chiến tích này, tôi nghĩ từ nay mọi con dốc đều không còn là điều quá lo ngại đối với Maura nữa. Việc cô bé cần làm lúc đó chỉ là quan sát địa hình và chạy xe thật cẩn thận.

Mỗi ngày qua đi, Maura và các vận động viên khác tiếp tục chinh phục thêm những chặng đường qua miền bắc Arizona, miền nam Colorado, vượt qua những con đường mòn trên dãy Wolf Creek và đèo La Veta. Sức khỏe và tinh thần của các tay đua đã đi vào ổn định.

Trong suốt chặng đua từ Alamosa đến La Junta, những cơn gió thuận chiều giúp các cua-rơ đạt được thành tích 160 km một ngày. Tất cả các thí sinh đều đang ở đỉnh cao phong độ. Những chặng đường cam go nhất đã bỏ lại sau lưng và trước mặt chúng tôi bây giờ là những cánh

đồng cỏ mênh mông vậy gọi. Và những “chiến binh” gan dạ đang hồ hởi đáp lại lời chào mời của thảo nguyên.

Thế nhưng, chỉ rất ít người trong chúng tôi biết rằng vào ngày thứ 13 của cuộc hành trình, lời chào mời đầy thân thiện ấy đột ngột bị cắt đứt bởi một tiếng rít chói tai, tiếng mảnh kính vỡ vụn và tiếng hét lớn vang lên từ một chiếc xe tải nhỏ. Sau một loạt những tiếng động khủng khiếp ấy, chúng tôi thấy một chiếc xe đạp bẹp dúm và thân hình bất động của một tay đua sau khi ngã vật xuống con đường hai bên bờ phủ đầy cỏ dại. Maura – ngôi sao của đoàn đua chúng tôi, cô gái kiên cường không bao giờ biết đến hai từ “bỏ cuộc” – đang nằm bất động trên nền đất.

Khi ngồi trên chiếc xe cứu thương chở nạn nhân đến một bệnh viện ở Lakin, Kansas, lòng dạ tôi rối bời. “*Tại sao lại là Maura?*”. Đến nay, những thử thách còn lại trong hành trình đã không còn gì đáng kể và cô bé có thể dễ dàng vượt qua chúng. Sau tai nạn của Maura, không khí của cả đoàn đua chùng hẫng xuống, lòng hăm hở dường như tan biến. Tuy nhiên, mục đích của cuộc đua *DeCycles* là rèn luyện sự gan dạ cho các tay đua. Họ phải dũng cảm bước ra khỏi môi trường sống tiện nghi và thuận lợi quen thuộc để khám phá thế giới bên ngoài, vượt qua những thử thách và khám phá chính bản thân mình.

Thật may mắn là chiếc xe tải đụng vào xe đạp của Maura đã chạy với tốc độ không quá nhanh nên cô bé không bị gãy chiếc xương nào. Tuy nhiên, vết thương khá sâu ở xương chậu bên trái khiến Maura phải trải qua hai cuộc phẫu thuật trước khi được phép rời khỏi bệnh viện, vết thương đó đòi hỏi thời gian để bình phục.

Tôi tự hỏi phải mất bao lâu mới hồi phục được những tổn thương tinh thần hay cần bao nhiêu thời gian mới hàn gắn được những ước mơ tan vỡ trong lòng Maura. Tôi không biết nên làm gì để xoa dịu nỗi đau cũng như sự thất vọng của cô bé. Tim tôi nhói đau khi nghĩ đến công sức Maura đã bỏ ra trong quá trình luyện tập trước khi tham gia cuộc thi này. Cô bé đã chăm chỉ luyện tập trong những giờ thể dục ở trường để chuẩn bị sức khỏe cho cuộc đua. Vào những ngày cuối tuần, Maura thức dậy từ lúc 6 giờ sáng, từ bỏ niềm đam mê âm nhạc để đạp xe 100 km mỗi ngày.

Thế nhưng, ngay cả khi đang nằm trên giường bệnh với hàng tá dây nhợ và ống dẫn, Maura vẫn tỏ ra hết sức bình thản. Cô bé hỏi tôi liệu cô bé có thể trở lại đường đua để hoàn thành nốt hành trình dang dở hay không.

Sau khi kiểm tra, các bác sĩ phát hiện Maura có thêm một vết thương ở mông. Thật là trớ trêu bởi đây là phần cơ thể mà các tay đua phải tiếp xúc với xe đạp từ mười đến mười hai tiếng đồng hồ mỗi ngày. Bác sĩ phẫu thuật khuyên Maura đừng nghĩ đến chuyện đạp xe trở lại vào mùa hè này. “Cháu hãy lên kế hoạch đến Disneyland.” – Bác sĩ khuyên – “Tất nhiên cháu có thể tiếp tục đua xe đạp trở lại nhưng mùa thu tới thì chưa được. Cháu phải nghỉ ngơi thì vết thương mới mau lành được”.

Như vậy là giấc mơ về một chuyến hành trình rong ruổi trên con ngựa sắt khắp các nẻo đường nước Mỹ của Maura đành tạm hoãn lại. Dẫu vậy, tôi biết trong thâm tâm Maura vẫn giữ một niềm tin mãnh liệt về việc sẽ hoàn thành cuộc đua này trong thời gian sớm nhất.

Thay vì than thân trách phận, Maura tập trung vào việc hồi phục sức khỏe. Trên đường trở về

nhà từ Kansas, Mau ra đã nhờ một bác sĩ và một chuyên gia vật lý trị liệu hỗ trợ mình hồi phục sức khỏe. Maura không muốn từ bỏ ước mơ một cách dễ dàng như vậy. Cô bé tìm mọi cách để lấy lại những gì mình xứng đáng nhận được. Và thật khó tin, chỉ trong vòng một tháng sau khi bị tai nạn, cô bé xuất hiện lần thứ hai trong cuộc đua xe đạp khác, khởi hành từ Bloomington, bang Indiana đến thành phố Atlantic thuộc bang New Jersey. Sự kiện này nằm ngoài khả năng tưởng tượng của tất cả mọi người. Nếu “mỗi vết sẹo cũng là một tấm huân chương” thì Maura đã có cả hai.

Cô bé luôn nổi bật so với mọi người. Sự khác biệt này đến từ chính khát vọng mãnh liệt muốn được khẳng định mình của cô bé.

Trong suốt hành trình chinh phục nước Mỹ bằng xe đạp, Maura dành nhiều thời gian giúp đỡ đội phụ trách chăm sóc sức khỏe cho cả đoàn. Giờ đây, Mau ra có một khát vọng mới: cô bé muốn trở thành nhà vật lý trị liệu giúp các vận động viên sớm bình phục. Tôi tin Maura sẽ thực hiện tốt công việc này bởi cô bé đã trở thành tấm gương sáng cho nhiều người khác noi theo. Và sẽ không có gì ngạc nhiên nếu trong quá trình thực hiện nhiệm vụ của mình, Maura quay trở lại miền tây Kansas và xuất phát tại chính nơi cô bé đã ngã xuống để tiếp tục hoàn tất mục tiêu của mình bằng cách cho bánh xe quay đều, quay đều trên khắp nẻo đường nước Mỹ.

Bác sĩ Norman Houze.

CÁNH ĐIỀU CỦA TANYA

“NẾU CON NGƯỜI CÓ THỂ CHẠM ĐẾN TẤT CẢ NHỮNG GÌ NGOÀI TẦM TAY VỚI, VẬY ĐÂU LÀ Ý NGHĨA CỦA THIÊN ĐƯỜNG?”

— ROBERT BROWNING.

Mùa xuân là mùa của sự hồi sinh. Vào mùa này, thời tiết trở nên ấm áp hơn và những chồi non lộc biếc đồng loạt nhú lên từ những cành cây khẳng khiu sau một mùa đông dài giá rét. Đó cũng là thời điểm muôn hoa đua nở và khoe sắc. Những cơn gió lạnh buốt phải nhường chỗ cho làn gió xuân ấm áp như một lời khẳng định giá trị vĩnh hằng của sự sống. Đây cũng là mùa hội tụ mọi điều kiện thuận lợi để thả điều.

Vào một mùa xuân cách đây khá lâu, Tanya – cô em gái nhỏ của tôi – đã đem tất cả tiền dành dụm để mua một bộ dụng cụ lắp ráp điều. Lúc ấy, tuy Tanya chỉ mới lên tám hoặc chín tuổi nhưng em đã có thể tự mình làm điều mà không cần đến sự hướng dẫn hay giúp đỡ của người lớn. Sau khi hoàn thành công trình của mình, Tanya cất giữ nó thật cẩn thận rồi hồi hộp theo dõi các bản tin dự báo thời tiết để đợi một ngày thật đẹp trời.

Và không bao lâu, cái ngày Tanya mong chờ cũng đã đến. Một buổi chiều nọ, những đám mây đen nặng nề bị cuốn về phía cuối chân trời để lộ ra khoảng trời xanh ngắt. Ánh mặt trời rực rỡ sưởi ấm khắp nơi và những cơn gió hiền hòa từ phía nam đều đặn thổi đến.

Tanya tìm kiếm tất cả những cuộn dây cước trong nhà rồi mang con điều màu hồng của mình ra đón gió. Nó khéo léo điều khiển cánh điều lách qua các chướng ngại vật trên đường bay như những ngọn cây, dây cáp và những cây trụ của các công trình. Chiếc điều của Tanya lần lượt vượt qua tất cả những chiếc điều khác. Tanya tự hào nhìn cánh điều màu hồng của mình bay lượn trong không trung, không ngừng chinh phục bầu trời.

Lúc đó tôi đi dạo gần chỗ Tanya đang thả điều. Khi ấy, tôi sắp bước vào tuổi trưởng thành nên thấy mình không còn nhỏ để tham gia trò thả điều của Tanya nữa. Nhưng khi sợi dây điều thứ nhất của Tanya sắp hết, tôi đã giúp con bé cột thêm sợi dây thứ hai.

Con điều cứ thế vươn cao, vươn cao cho đến khi xa mút tầm mắt. Khi Tanya nối thêm cuộn dây thứ tư thì một vài đứa trẻ chung quanh bắt đầu xúm lại xem và reo hò trước thành tích của chúng tôi.

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài, mẹ tôi bước ra, lặng nhìn theo chiếc đuôi điều lắc lư chao lượn cho đến khi nó chỉ còn là một chấm nhỏ giữa không trung. Mẹ kéo tôi lại gần, khẽ nhắc tôi rằng dây điều sẽ đứt nếu bị kéo căng quá mức. Bà lo rằng Tanya sẽ bị tổn thương. Tôi khuyên mẹ không nên quá lo lắng bởi vì Tanya chỉ muốn biết cánh điều của mình có thể bay cao đến đâu mà thôi. Đối với Tanya, việc kiểm tra khả năng của bản thân quan trọng hơn so với việc lập thành tích. Đến bây giờ, tôi không còn nhớ chúng tôi đã dùng tất cả bao nhiêu cuộn dây vào buổi chiều hôm đó. Tôi chỉ nhớ rằng cánh điều của Tanya đã bay cao đến mức không thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Một cậu bé lấy xe đạp và đạp hết tốc lực về hướng bắc, đuổi theo chấm đen nhỏ xíu trên nền trời. Một lúc lâu sau, cậu quay lại và thông báo với mọi người rằng con điều của Tanya đã bay đến tận Ford Road. Nó đang chao lượn trên bầu trời của một nghĩa trang lớn có những thảm cỏ được cắt tỉa cẩn thận và gần đó có một nhà nguyện cùng một cái

hồ nhỏ có nhiều con ngỗng làm nhiệm vụ canh gác cho những người đang yên nghỉ.

Trời tối dần và những khán giả nhỏ bắt đầu ra về. Tôi nhìn sang Tanya. Con bé vẫn nhìn lên bầu trời và chậm chậm thu hồi sợi dây. Cuối cùng thì Tanya cũng mang con điều màu hồng của mình nguyên vẹn trở về nhà.

Tôi không biết số phận của con điều màu hồng ấy về sau ra sao, nhưng đa phần tuổi thọ của những con điều thường không dài. Chúng sẽ bị người ta lãng quên sau một thời gian sử dụng. Một số bị hỏng hoặc bị rách khi va chạm với những chướng ngại vật trên đường bay. Một số khác đứt dây và bị gió cuốn đi đến tận nơi xa thẳm nào đó. Nhưng tôi biết một điều là những cánh điều ấy đã hoàn thành nhiệm vụ của chúng trong ký ức tuổi thơ của mọi đứa trẻ.

Và thời gian cứ thế trôi đi. Mỗi lần thấy Tanya ráp một cánh điều mới là tôi biết mùa xuân đã về. Vào những ngày ngập tràn nắng ấm và gió thổi lồng, Tanya lại cầm chặt cuộn dây cước, mắt chăm chú dõi theo một dải đuôi dài màu hồng chao lượn trên nền trời xanh thẳm. Khi bước vào tuổi trưởng thành, Tanya luôn tìm cách sắp xếp thời gian dành cho những cuộc thám hiểm bằng canô, những buổi rong chơi thả điều để hai anh em có dịp ghé về thăm cha mẹ.

Chúng tôi thường cùng cha chèo thuyền trong những chiếc hồ trên núi. Những lúc đó, Tanya thường ngồi ở mũi thuyền, mắt nhắm nghiền, dang rộng hai tay đón lấy luồng gió mát lạnh. Buổi chiều, chúng tôi thường theo mẹ ra hồ cho ngỗng trời ăn. Tanya say mê nhìn ngắm những đôi cánh trắng muốt bay lên không trung và chỉ rời mắt khi chúng mất hút sau những đám mây.

Tanya còn rủ tôi thực hiện nhiều chuyến dã ngoại đến những vùng đất hoang dã. Cả hai thường mất hàng giờ vượt qua các mỏm đá cheo leo để được ngắm nhìn thác nước hùng vĩ đổ xuống chiếc hồ nhỏ phía dưới tung bọt trắng xóa. Tanya thích đứng trên những vách đá để ánh mặt trời chiếu thẳng vào gương mặt. Những lúc ấy, nếu có một điều ước thì tôi sẽ chọn một đôi cánh khổng lồ để tặng cho Tanya.

Thế nhưng, cuộc đời luôn ẩn chứa rất nhiều biến cố. Khoảng thời gian tươi đẹp của mùa xuân rồi cũng đi qua. Năm Tanya 28 tuổi, vào một buổi tối mùa đông lạnh giá, xe của em tôi trượt bánh khi vượt qua một mảng băng trên đường.

Đêm đó, sợi dây điều đã đứt và cô em gái thân yêu của tôi đã rời xa thế gian này mãi mãi. Tanya – cô gái trẻ trung xinh đẹp, đã bỏ tất cả lại sau lưng để về với khoảng trời xanh lồng gió.

Hàng trăm người đến tham dự tang lễ của Tanya. Mọi người đều rất tự hào về Tanya và cho rằng mình thật may mắn khi được quen biết con bé. Bỗng nhiên tôi nghĩ rằng trong số rất đông người đến tiễn đưa Tanya ngày ấy có cả những đứa trẻ ngày xưa, những đứa trẻ đã cùng em tôi ngắm nhìn cánh điều màu hồng xinh xắn trong buổi chiều xuân ấm áp năm nào.

Tất cả chúng tôi đều hiểu rằng sợi dây níu giữ Tanya với cuộc sống này giờ đã trở thành kỷ niệm khắc sâu trong tâm trí của những ai đã từng quen biết và yêu thương em. Mỗi kỷ niệm về Tanya sẽ trở thành một sợi dây nối kết tình yêu thương và đưa Tanya yêu dấu của chúng tôi đến thế giới của những vì sao.

Tanya được chôn cất tại nghĩa trang phía bắc Ford Road, nơi ngày xưa cậu bé chạy xe đạp đã nhìn thấy những thảm cỏ được cắt tỉa cẩn thận và gần đó có một nhà nguyện cùng một cái hồ nhỏ có nhiều con ngỗng đang canh giữ thiên đàng. Và dưới màu trời xanh lặng lẽ ấy, những cánh điều màu hồng vẫn nghiêng mình chao lượn mỗi khi xuân về.

CÂY SỒI GIÀ

TRONG TUỔI THƠ CỦA MỖI CHÚNG TA ĐỀU CÓ MỘT KHU VƯỜN, LÀ CHỖN QUYẾN RŨ, NƠI MÀU SẮC TRỞ NÊN TƯƠI THẮM HƠN, LÀN GIÓ THỔI CŨNG NHẸ NHÀNG HƠN, VÀ BUỔI SỚM NHƯ NGÁT HƯƠNG HƠN MÀ CHÚNG TA SẼ KHÔNG BAO GIỜ GẶP LẠI TRONG ĐỜI.

— KHUYẾT DANH.

Tuổi thơ tôi gắn liền với những kỷ niệm về khu rừng hoang sơ trải dài đến 20 hécta thuộc địa phận High Point, North Carolina. Bất kỳ người dân nào ở đây cũng đều có thể kể cho bạn nghe câu chuyện về những khu rừng ấy. Đó là nơi trẻ con trong vùng tụ tập lại chơi đùa với nhau sau mỗi chiều tan học. Trong khi đó, vào mùa hè, hầu như cả ngày chúng tôi đều trốn trong rừng. Chúng tôi chơi trò đánh trận giả bằng cách lấy thảm lá mục làm trận địa, lấy thân cây làm pháo đài, đào công sự ngầm dưới lòng đất và dựng cả chòi canh trên cây.

Khi ở trong rừng, chúng tôi còn bắt rắn, các loại ếch nhái và những loài cá sống trong các hồ gần đó. Chúng tôi làm lễ kết nghĩa huynh đệ rồi ngay sau đó lại phá vỡ mối quan hệ hữu nghị này. Chúng tôi bày tỏ sự thân thiện với các huynh đệ của mình, chiến đấu chống lại phe địch và cho rằng đó là quy luật tất yếu của cuộc sống.

Có một nhánh sông nhỏ ngăn cách giữa khu đất của chúng tôi với bìa rừng. Đó cũng chính là đường biên giới phân chia thế giới có tầm kiểm soát của bậc phụ huynh, trường lớp, điểm số và những nỗi lo lắng vẩn vơ về mụn trứng cá với một thế giới của riêng chúng tôi, nơi chúng tôi được làm những gì mình thích mà không phải chịu bất kỳ sự kiểm soát nào.

Cũng như khu rừng, con sông đó đóng vai trò rất quan trọng trong tuổi thơ của chúng tôi. Nó đã trở thành một “Dòng Sông” viết hoa trong lòng những đứa trẻ lớn lên từ khu rừng ấy. Khu rừng của chúng tôi có những cây sồi lâu năm, thân cây to và tròn, vỏ cây xù xì, nứt nẻ vì có những vết khắc ngày tháng và chữ cái viết tắt tên người chẳng chịt. Đó là tên của những đôi lứa yêu nhau, của những người một mình lang thang đến đây và của cả những học sinh trong vùng. Trên thân cây còn khắc cả tên của những cậu nhóc thường hay quanh quẩn trong rừng. Đó là những cậu bé mà tấm giấy phép lái xe khiến cậu quan tâm nhiều hơn các cô bạn gái cùng lớp.

Theo thời gian, một vài vết khắc đã trở nên mờ nhạt đến mức không còn đọc được nữa. Thân cây cũng phình to hơn và tạo ra vô số vết nứt. Theo trí nhớ của tôi thì ngày tháng xưa nhất được khắc trên cây là “1918”. Ngay cạnh con số đó là những chữ cái viết tắt mà nhiều người lớn cũng không thể đoán được nghĩa.

Như nhiều người khác, tôi và Timmy Lassiter cũng khắc hai chữ cái *WW* trên thân cây sồi già. Cả hai rất thích thú bởi hai chữ *WW* ấy tượng trưng cho chúng tôi – hai chiến binh còn lại của thế giới.

Suốt từ năm học lớp 2 cho đến hết năm lớp 12, Timmy và tôi thường đi đến trường trên con đường chỉ còn trơ lại những gốc cây. Hai chúng tôi biết rõ lối đi này hơn bất kỳ đứa trẻ nào trong vùng. Chúng tôi biết rất rõ ở đâu có nhiều cỏ, nơi nào bày sọt tụ tập, hay có thể tìm những cây thông tuyệt đẹp cho lễ Giáng sinh ở khu vực nào. Cả hai nắm rõ ngọn cây nào có thể làm nơi quan sát hướng di chuyển của quân địch rõ nhất. Chúng tôi còn bắt chước tiếng chim để làm hiệu khi liên lạc với nhau và chọn những gốc cây đã bị chặt làm nơi cất giấu thư từ. Tất

nhiên, quân địch mà chúng tôi nói đến ở đây chính là những đứa bạn khác ở bên kia “chiến tuyến”.

Cả Timmy và tôi đều không biết rằng hai chữ cái *WW* giản đơn ấy lại trở thành dấu mốc quan trọng cho cuộc đời của cả hai. Hai chữ cái ấy là minh chứng của một tình bạn thắm thiết sẽ còn mãi trong lòng chúng tôi bất kể khoảng cách về không gian và thời gian. Chúng tôi đã cùng nhau kết nghĩa huynh đệ nhưng vì cả hai đều không dám cắt máu ăn thề nên mỗi đứa đã khắc lên cây sồi một chữ cái *W*. Khi Timmy đang khắc chữ thì lưỡi dao trượt dài và làm tay cậu ấy chảy máu. Timmy quệt máu vào những chữ cái vừa được khắc làm cho những vết khắc ấy chuyển từ màu trắng đục sang màu nâu nhạt. Suốt nhiều năm, chúng tôi nói với các bạn của mình là chúng tôi đã dùng cảm cắt tay mình để chứng minh cho tình bằng hữu thắm thiết của đôi bên. Và từ ngày “cắt máu ăn thề” ấy, chúng tôi không bao giờ nghỉ chơi với nhau cũng như không bao giờ làm trái lại lời thề bên cây sồi già.

Theo thời gian, tình yêu mà tôi dành cho khu rừng không bao giờ phai nhạt.

Ngày nay, một số lượng lớn cây trong rừng đã bị chặt. Từ xa, bạn đã có thể nhìn thấy dòng sông đang lững lờ trôi. Những cậu bé không còn nơi để ẩn nấp trong các trò đánh trận giả và cũng không thể nép mình trong những bụi cây để trốn khỏi thế giới bên ngoài. Nhưng cây sồi già vẫn còn đó. Có thể sẽ có một vài cậu bé nhìn chằm chằm vào hai chữ *WW* trên thân cây, đưa ngón tay lần theo vết khắc của con số 1973 và tự hỏi ý nghĩa của chúng là gì. Tất nhiên, sẽ chẳng có ai trong số các cậu bé này có thể tìm thấy câu trả lời.

Tôi và Timmy vẫn liên lạc với nhau qua điện thoại và thư điện tử. Từ khu rừng tuổi thơ, chúng tôi đã rẽ theo những con đường khác nhau nhưng cuối cùng lại đến gần nhau hơn bao giờ hết. Chúng tôi vẫn áp dụng những bài học đã học được từ khu rừng mỗi khi phải băng qua suối hay vượt đèo. Chúng tôi luôn sẵn lòng bày tỏ tình yêu thương và không ngần ngại nói dối trong những tình huống cần thiết. Chúng tôi vẫn cho rằng đó là quy luật tất yếu của cuộc sống.

Giờ đây, tôi biết đến những khu rừng rộng lớn hơn. Trong các khu rừng đó, những con sông cũng không nhỏ hẹp như con sông ngày xưa. Nó mang đến cho tôi những khám phá thú vị về các vùng đất cổ xưa bị thời gian vùi lấp. Tôi nhận ra rằng chỉ trong những khu rừng đủ rộng thì người ta mới có thể tìm thấy những câu chuyện xa xưa cùng những ký ức đã phai mờ.

Trong những cuộc phiêu lưu của tôi, hình ảnh cây sồi già với thân cây to tròn trở đi trở lại với biết bao kỷ niệm đẹp. Nhiều khi tôi mong được về khu rừng ấy, được sống lại tuổi thơ nghịch ngợm hoặc chỉ để tìm lại một khoảng trời riêng đã bị bỏ quên của mình. Và trong ký ức ấy, hình ảnh cây sồi già vẫn sừng sững và vẫn tỏa rợp bóng mát như ngày nào. Trên thân cây vẫn chít vết khắc của những cậu nhóc nghịch ngợm, chứa đựng cả một thời hồn nhiên và tươi đẹp của những ai đã từng sống ở đó.

– T. Edward Nickens.

CHUYẾN ĐI VỚI CHÚ CỪU CON BANNER

CÔNG VIỆC CÓ THỂ CHỜ ĐỢI KHI BẠN NGẮM CẦU VỒNG CÙNG CON, NHƯNG CẦU VỒNG SẼ KHÔNG BIẾT ĐỢI NẾU BẠN MẮC BẬN CÔNG VIỆC.

— KHUYẾT DANH.

Tôi thích câu nói nổi tiếng của nhà thơ William Stafford: *“Chúng ta sẽ học hỏi được nhiều điều hơn khi được vui chơi cũng như khi nỗ lực vượt qua những thử thách của cuộc sống thay vì chỉ thẳng tiến trên một lối đi hẹp”*.

Tôi cùng gia đình nhỏ của mình sống ở Seattle. Các con tôi đều đang ở lứa tuổi thiếu niên. Mỗi năm, vào mùa hè, gia đình tôi đều cùng nhau về thăm quê ngoại ở Boise. Chúng tôi lái xe chậm chậm, vừa đi vừa ngắm cảnh vật hai bên đường và lắng nghe những câu chuyện thần thoại Hy Lạp được phát qua băng ghi âm. Ngoài ra, chúng tôi còn kể cho nhau nghe những giấc mơ của mình đêm trước, về những bữa ăn ngon mà mình đã thưởng thức hoặc bàn luận về những trận bóng chày mà các con tôi tham gia.

Thế nhưng năm nay, vì bận việc nên Greg – chồng tôi – không thể cùng đi với cả gia đình. Theo dự tính, tôi phải mất khoảng chín tiếng đồng hồ để lái xe đưa bốn đứa con hiếu động về thăm quê ngoại.

Vài ngày trước khi chúng tôi khởi hành, chú cừu non Banner đã chào đời. Nhưng thật đáng thương cho Banner, mẹ của chú đã qua đời ngay sau khi hạ sinh chú. Trước tình hình đó, tôi phân vân không biết nên để Banner ở nhà cho chồng tôi chăm sóc hay mang nó theo. Sau hai ngày suy tính, cuối cùng tôi quyết định sẽ mang Banner theo vì Greg không thể vừa làm việc vừa chăm sóc chú cừu non mất mẹ này được.

Vậy là trong chuyến đi năm nay của tôi có thêm một con cừu non, năm chiếc xe đạp, thức ăn dự phòng và những vật dụng cần thiết cho chú cừu non. Cứ mỗi tiếng đồng hồ tôi lại dừng xe một lần để Banner và lũ trẻ nô đùa cùng nhau. Tất cả chúng tôi đều khoan khoái hít thở bầu không khí trong lành của thiên nhiên để rồi cùng trở vào xe và tiếp tục cuộc hành trình.

Hành trình dài khiến mấy mẹ con tôi mệt lả. Ở những đoạn đường vắng, tuy vẫn rất tập trung vào tay lái nhưng tôi có cảm giác mình lái xe hơi nhanh và có phần mạo hiểm. Đến giữa trưa, chúng tôi dừng lại nghỉ ngơi ở một tiệm bán thức ăn nhanh, lòng chỉ mong sớm vượt qua được chặng đường dài dằng dặc. Thế nhưng sau đó, thay vì chạy xe một mạch đến Boise như mọi năm, chúng tôi quyết định trọ lại một khách sạn nhỏ ở Baker. Sáng sớm hôm sau, mấy mẹ con tôi thả bộ trên một con đường nhỏ, ngắm cảnh mặt trời rồi ghé vào một quán ăn bình dân bên đường và thưởng thức những ổ bánh mì có mùi quế ngon tuyệt.

Khi mặt trời lên cao, chúng tôi lại tiếp tục chuyến đi. Nhìn qua cửa kính, tôi nhìn thấy những ngôi nhà nhỏ bên đường cùng cuộc sống yên bình trong các thôn làng. Ôi! Cuộc sống thật giản dị và yên bình biết bao!

Cuối cùng, đoạn đường dài dằng dặc cũng kết thúc; mẹ con tôi có mặt tại nhà ông bà ngoại vào trưa ngày hôm đó. Tuy hơi mệt và choáng váng nhưng tôi cảm thấy tự hào về mình trong chuyến đi này.

Chuyến đi lần đó đã làm thay đổi nhận thức của tôi về cuộc sống. Thật hạnh phúc khi được lặng ngắm cảnh nơi quê nhà hay được bước lang thang trên những con đường quen thuộc, đi qua những cánh đồng lúa mì bạt ngàn vào buổi chiều tà. Dù năm nào tôi cũng về quê nhưng cảnh vật mỗi năm đều đổi khác khiến tôi có cảm giác như mình đang có được những trải nghiệm mới vậy.

Bạn có bao giờ dừng xe lại bên một mé sông để cảm nhận dòng nước mát lạnh đang chảy dưới chân mình không? Thế giới quanh ta không ngừng thay đổi. Nhưng bạn có cho rằng nó sẽ chờ đợi bạn hoàn thành mọi nghĩa vụ trong cuộc sống riêng tư của mình rồi mới thưởng thức không? Thiên nhiên ẩn chứa một sức mạnh vô hình và có khả năng mang đến cho con người những bài học thú vị và sâu sắc. Những bài học này sẽ nuôi dưỡng tâm hồn chúng ta một cách trọn vẹn.

Khi nhìn ngắm các con tôi và chú cừu con Banner ngủ say trên cánh đồng lộng gió sau nhà, tôi mới thật sự hiểu được ý nghĩa của cuộc sống. Nhưng trên hết, tôi hiểu rằng những chuyến đi như thế này sẽ trở thành ký ức tuổi thơ tươi đẹp của các con tôi và sẽ nuôi dưỡng tâm hồn chúng suốt những năm tháng về sau.

– Nancy Blakey.

TRỞ VỀ THỜI THƠ ẤU

“KHI BƯỚC CHÂN RA ĐI TỪ NGÔI NHÀ YÊN ẮNG CỦA TUỔI THƠ, BẠN SẼ THẤY KHÔNG GÌ QUÝ GIÁ BẰNG NỤ CƯỜI VÀ TÌNH CẢM CỦA BẠN BÈ.”

– HILAIRE BELLOC.

Lần đầu tiên Jim và tôi gặp nhau là lúc cả hai cùng lên sáu tuổi và chúng tôi đã nhanh chóng thiết lập một tình bạn thân thiết. Năm đó, chúng tôi đã có kỳ nghỉ hè thú vị ở bờ biển phía nam Boston – nơi gia đình Jim đang sinh sống và là nơi mà vào mùa hè hằng năm, gia đình tôi đều đến nghỉ mát.

Suốt kỳ nghỉ, chúng tôi thường đi chân trần trên nền cát nóng bỏng và dưới cái nắng chói chang như đổ lửa. Kết quả là đôi chân và cánh tay tôi bị rám nắng, đen sạm như thỏi sô-cô-la còn mái tóc thì cháy nắng, vàng hoe. Khi cả hai lên mười tuổi, chúng tôi – với tư cách là những “tân binh” – đã cùng nhau tham gia câu lạc bộ đua thuyền ở địa phương. Năm mười một tuổi, chúng tôi cùng theo học tại một ngôi trường trung học dành cho nam sinh ở Hampshire. Kể từ đó, chúng tôi phát hiện ra cả hai có chung nhiều sở thích mới: những chuyến du lịch chèo thuyền thâu đêm, các đêm lửa trại và đặc biệt, cả hai đều thích mùi vị thơm nồng của cỏ cây.

Năm mười lăm tuổi, cả Jim và tôi đều là những học sinh giỏi của trường. Sau một năm miệt mài học tập và đạt kết quả cao, cả hai quyết định sẽ cùng nhau thực hiện một chuyến du lịch xuyên quốc gia. Chúng tôi đã cùng nhau trải qua kỳ nghỉ hè ở Nove Scotia và ở Quebec trên một căn nhà gỗ cũ kỹ. Để có thể chi trả cho hành trình của mình, đến mỗi địa phương, chúng tôi đều tìm việc làm thêm để có thêm thu nhập.

Vào mùa hè năm 1956, Jim và tôi cùng làm việc tại một xưởng gỗ ở bang Washington. Mùa hè năm sau, chúng tôi làm việc cho một câu lạc bộ dành cho nam giới ở khu nhà ổ chuột của Luân Đôn và sau đó cùng buôn bán ở New Hampshire.

Một năm sau khi tốt nghiệp đại học, hai chúng tôi lại có dịp tiếp tục cùng đi nghỉ hè ở vùng Central America trên một chuyến tàu lửa loại nhỏ, băng qua khu rừng rậm nhiệt đới ở Guatemala. Điểm đến của chúng tôi là một ngôi làng nhỏ xinh đẹp và yên bình ở Mayan Indians. Đó thật sự là khoảng thời gian vui vẻ, hạnh phúc nhất trong thời niên thiếu của chúng tôi.

Năm sau, cả hai chúng tôi đều có việc làm và chỗ ở ổn định. Jim trở thành giáo viên của một trường học ở South Berwick, còn tôi làm phóng viên và sinh sống ở Boston. Trong cùng một năm, cả hai chúng tôi lập gia đình và đều có hai đứa con kháu khỉnh, đáng yêu, một trai, một gái. Giờ đây, các con chúng tôi đều khôn lớn và yên bề gia thất.

Tuy sống ở hai vùng khác nhau, cách trở về mặt địa lý và rất ít khi có dịp gặp nhau nhưng vào dịp Giáng sinh hàng năm, chúng tôi vẫn luôn gửi tặng nhau những tấm thiệp xinh xắn với những lời chúc tốt đẹp nhất.

Nhiều năm trôi qua, nhiệt huyết của tuổi trẻ dần phai nhạt và chúng tôi đã nếm trải đủ thành công lẫn thất bại trong đời. Giờ đây, mái tóc bông bênh vàng hoe của Jim ngày nào đã chuyển thành màu trắng bạc như cước, còn tôi đã trở thành một ông lão hói đầu.

Vào một buổi sáng nọ, cả Jim và tôi đều có cùng suy nghĩ muốn mở ra trang mới cho phần đời

ngắn ngủi còn lại của mình. Chúng tôi quyết định nghỉ hưu, đồng thời giữ liên lạc và gặp gỡ nhau thường xuyên hơn.

Một dịp tình cờ, tôi biết được thông tin về dự án nghiên cứu loài khủng long hóa thạch tại một vùng đất hoang vu ở Argentina của một nhóm các nhà khảo cổ học nổi tiếng. Họ đang cần vài người tình nguyện trong cuộc nghiên cứu này. Những người tình nguyện chỉ cần mang theo lều vải, túi ngủ nhưng phải chấp nhận sinh hoạt ở vùng đất hẻo lánh, thiếu thốn tiện nghi và không điện đài.

Tôi gọi điện thoại báo cho Jim biết thông tin trên. Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, cả hai quyết định sẽ đăng ký tham gia cuộc thám hiểm này.

Hai chúng tôi cùng nhau đóng cọc dựng lều trên vùng đất đá cát bụi khô cằn dưới chân dãy núi Andes, cũng giống như ngày xưa hai đứa cùng đi du lịch cắm trại ở Quebec. Suốt hai tuần liền, chúng tôi cùng nhau đi bộ qua vùng sa mạc tìm những xương hóa thạch của các loài vật đã chết cách đây khoảng hai triệu năm. Đó là các khung xương màu vàng ngà chôn vùi dưới lớp cát trắng.

Tôi và Jim chỉ mang theo bi đông chứa nước uống và vài khoanh pho mát trong ba lô. Khi màn đêm buông xuống, chúng tôi ngủ trong những chiếc túi ngủ mà cả hai đã chuẩn bị từ trước chuyến đi.

Chuyến đi thú vị này đã giúp chúng tôi có được cảm giác được sống lại thời thơ ấu thêm một lần nữa! Cho đến bây giờ, tôi vẫn cảm thấy mình thật may mắn khi trong đời có được một người bạn tâm đầu ý hợp như Jim.

– Timothy Leland.

TRẠI HÈ HUYỀN DIỆU

“NHỮNG AI BIẾT THƯỜNG NGOẠN TỪNG VỀ ĐẸP BÉ NHỎ CỦA TRÁI ĐẤT NÀY SẼ CÓ ĐƯỢC NGUỒN ĐỘNG VIÊN TINH THẦN VÔ GIÁ LÀM HÀNH TRANG TRONG SUỐT CUỘC ĐỜI MÌNH.”

— RACHEL CARSON.

Mãi đến mùa hè năm ngoái tôi mới tìm thấy ý nghĩa thực sự của cuộc đời mình khi tham dự trại hè ở vùng núi Santa Monica. Lần đó, tôi cùng Roberto – một cậu bé 11 tuổi bị mắc bệnh AIDS – lang thang giữa cánh đồng hoa hướng dương bạt ngàn trong những hẻm núi, nơi còn có rất nhiều thỏ rừng. Roberto mang theo một chiếc lọ bằng nhựa trong suốt để đựng những thứ cả hai tìm được.

Vào tháng Tám hàng năm, những trẻ em bị nhiễm virus HIV hoặc đã chuyển sang giai đoạn AIDS được mời tham dự trại hè tại mũi đất hùng vĩ của Malibu, bang California. Tại trại hè nổi tiếng này, các em nhỏ sẽ không phải đối mặt với cái nhìn kỳ thị, phân biệt của cộng đồng bên ngoài. Các em sẽ có cơ hội được học tập, vui chơi như mọi đứa trẻ bình thường khác. Ngay khi tham gia trại, ban tổ chức sẽ trao cho mỗi em một chiếc lọ nhỏ bằng nhựa trong suốt. Chúng tôi khuyến khích các em bỏ vào lọ những vật mà các em yêu thích nhất trong suốt thời gian tham dự trại để làm kỷ niệm. Sau này, khi đã trở về nhà, các em sẽ nhớ về khoảng thời gian tuyệt diệu ở đây khi nhìn thấy chúng.

Roberto hồ hởi cho tôi xem tất cả “tài sản” mà cậu bé thu thập được: một hòn đá, một bông hoa dại và một tấm hình Roberto chụp chung với những người bạn cậu mới quen trong đêm vũ hội hóa trang.

– Cháu còn muốn bỏ thêm gì vào lọ nữa không, Roberto? – Tôi hỏi.

Cậu bé đưa mắt nhìn ra những ngọn đồi xung quanh và nhìn xuống mặt biển xanh thăm thẳm – nơi chúng tôi nhìn thấy một đàn cá heo bơi lội hôm qua – rồi thở dài. Sau một lúc im lặng, Roberto khẽ cười và trả lời tôi:

– Cháu muốn cất vào lọ không khí trại hè.

Tôi hiểu tâm trạng của Roberto và ước muốn này của cậu. Tôi hiểu rằng khi trở về, sẽ có lúc Roberto mở chiếc lọ này ra, hít một hơi thật sâu bầu không khí vui tươi, tràn ngập tình yêu thương và sự che chở mà cậu bé nhận được trong những ngày tham gia trại hè. Lúc đó, chiếc lọ này sẽ tiếp thêm sức mạnh để cậu bé vượt qua nghịch cảnh: căn bệnh hiểm nghèo, chế độ điều trị nghiêm ngặt, những tổn thương tâm lý sau khi cha mẹ cậu bé qua đời vài năm trước cùng sự phân biệt đối xử của xã hội đối với những người mắc căn bệnh thế kỷ này.

Không khí của trại hè mà Roberto nói đến chính là những buổi sớm trời còn mờ sương, là những buổi hoàng hôn êm ả lặng nhìn mặt trời khuất dần sau những rặng núi xa, là những viên phấn đủ màu nằm bên rìa các lối đi, là ánh đèn rực rỡ trong những đêm vũ hội, là việc được thưởng thức hương vị thơm ngon của mì ống và là những mảnh giấy ghi chép những bài hát về trại. Không khí trại hè được tạo nên từ gương mặt hân hoan của các thành viên tham dự, trong đó có cả nụ cười và những giọt nước mắt. Tất cả tạo thành cảm giác an toàn và tự do tuyệt đối cho các em.

Tôi mỉm cười với Roberto rồi vặn nắp lọ thật chặt và giữ nó lên ngang tầm mắt của mình. Sau

đó, tôi và Roberto cầm chiếc lọ xoay một vòng quanh chỗ đứng của cả hai. Trong phút chốc, tôi nhận ra rằng chúng tôi đã gom vào trong chiếc lọ bé nhỏ đó bầu không khí huyền diệu của trại hè.

– ***Lisa Cavanaugh.***

CHINH PHỤC ĐỈNH CAO

"TƯƠNG LAI THUỘC VỀ NHỮNG AI BIẾT TIN VÀO CÁI ĐẸP TRONG NHỮNG GIẤC MƠ CỦA CHÍNH MÌNH."

— ELEANOR ROOSEVELT.

Cuộc sống luôn chứa đựng nhiều thử thách đòi hỏi con người phải nỗ lực không ngừng. Có thể với nhiều người, những thử thách đó tạo ra những ngõ cụt nhưng với một số người khác, đó chỉ là giới hạn. Khi vượt qua được những giới hạn đó, họ không những đã vượt qua chính mình mà còn mang đến hạnh phúc cho nhiều người khác. Hẳn bạn cũng đã nhiều lần nghe câu nói: *"Thành công không phải là đích đến mà chính là một hành trình"*? Suy cho cùng, thành công không tự nhiên mà đến; nó là kết quả của niềm tin cùng những nỗ lực không ngừng nghỉ của mỗi người. Để chạm đến thành công, bạn cần phải có niềm tin, khát vọng và cả việc liều lĩnh chấp nhận mạo hiểm.

Tuổi trẻ luôn gắn với khát vọng chinh phục thử thách và gặt hái thành công. Vậy bạn đã xác định được mục tiêu và lẽ sống của mình chưa? Bạn có sẵn lòng đón nhận thử thách để bức tranh cuộc đời mình luôn mới mẻ và đa sắc? Nếu đồng ý dấn thân, chắc chắn có lúc bạn sẽ bị trầy xước bởi những thử thách của cuộc sống và những thất bại tạm thời mà mình phải đối mặt trong từng lúc. Quả thật, tất cả chỉ là thử thách và bạn chỉ thật sự thất bại khi từ bỏ giấc mơ của mình. Con đường luôn ở dưới chân bạn! Vậy thì bạn còn chần chừ gì nữa? Hãy tiến về phía trước và chinh phục những đỉnh cao!

LỐI ĐI RIÊNG MÌNH

“CHỈ VỚI ĐÔI CHÂN CỨNG CÁP CÙNG TRÁI TIM CHÁY BỎNG NIỀM ĐAM MÊ KHÁM PHÁ NHỮNG ĐIỀU MỚI LẠ, TÔI LUÔN VỮNG BƯỚC TRÊN MỌI NẸO ĐƯỜNG MÀ TÔI ĐÃ LỰA CHỌN.”

— **WALT WHITMAN.**

Khi không thể chủ động được phương tiện đi lại, có thể bạn sẽ mất rất nhiều thời gian đứng chờ đầu đó để quá giang hoặc phải lằng lạng lê bước trên đường.

Nhưng riêng tôi thì khác. Mỗi khi rơi vào hoàn cảnh bất đắc dĩ phải chờ đợi, tôi thường tự tạo cho mình tâm trạng thoải mái bằng cách hát những bài hát của Caruso, ngâm nga vài bài thơ mà tôi đã thuộc lòng từ bé hoặc nghĩ đến những tấm bưu thiếp nhiều màu sắc mà mình mới thu thập được. Mỗi khi đi trên đường, tôi tự hỏi liệu trong mắt mọi người, tôi là cậu bé đáng thương hay là người đang hạnh phúc. Nhưng về phần mình, tôi luôn cảm thấy vui sướng mỗi khi được rảo bước trên khắp các nẻo đường, được gặp gỡ, tiếp xúc với mọi người, được nghe họ kể chuyện và thưởng ngoạn những phong cảnh đẹp.

Tôi không bao giờ lý giải được những cảm xúc khác lạ này của mình! Với tôi, chỉ riêng việc được rảo bước trên đường đã là một niềm hạnh phúc. Đó không phải là điều đáng buồn hay bất hạnh. Tất nhiên là tôi không gặp vấn đề gì về tâm lý cũng như hoàn toàn không buồn bã, tuyệt vọng vì bất cứ vấn đề gì trong cuộc sống. Đó thật sự chỉ bắt nguồn từ tính yêu thích hoạt động của tôi mà thôi.

Vào năm 13 tuổi, từ vùng Detroit, tôi đã thực hiện một chuyến đi bộ đường dài với số tiền trong túi chỉ vỏn vẹn 35 xu. Thế nhưng tôi luôn tin rằng chuyến đi của mình thành công tốt đẹp. Với suy nghĩ này, tôi đã vui vẻ đón nhận tất cả thử thách trên hành trình của mình. Giờ đây, khi sắp bước vào tuổi trưởng thành, tôi vẫn từng ngày dẫn thân trên các nẻo đường để khám phá những điều mới mẻ của cuộc sống.

Tôi không muốn viết về đời mình dưới cái nhìn của một kẻ bi quan. Điều này bắt nguồn từ tính cách lạc quan và khao khát được trải nghiệm cuộc sống của tôi. Chỉ khi dẫn thân trên những con đường rộng mở của cuộc sống, tôi mới thật sự cảm thấy hạnh phúc.

Thế còn bạn? Bạn đã sẵn lòng mở ra một lối đi của riêng mình? Bạn có đủ can đảm để vượt qua tất cả thử thách và trải nghiệm những điều mới mẻ của cuộc sống?

Hãy dũng cảm vững bước trên lối đi của mình!

— **James A. Michener.**

HƯƠNG VỊ CỦA THÀNH CÔNG.

“CUỘC ĐỜI KHÔNG PHẢI LÀ CUỘC ĐUA. NÓ LÀ MỘT HÀNH TRÌNH ĐỂ CHÚNG TA TỪNG BƯỚC CHIÊM NGHIỆM Ý NGHĨA. ĐIỀU QUAN TRỌNG KHÔNG PHẢI LÀ PHẦN THƯỞNG KHI BẠN ĐẾN ĐÍCH, MÀ CHÍNH LÀ NHỮNG GÌ BẠN ĐÃ GÓP NHẬP ĐƯỢC TRÊN TỪNG CHẶNG ĐƯỜNG.”

— KHUYẾT DANH.

Mùa hè năm 1965, sau bài phát biểu của Tổng thống Lyndon Johnson, bài hát của nhóm nhạc *Beatles* vang lên từ đài phát thanh của địa phương đã mang đến cho tôi niềm hy vọng mới. Thế nhưng, cũng ngay lúc đó, tôi có phần dè dặt khi nghĩ về tương lai của mình. Ước mơ được học ở trường Đại học Y trở nên xa vời với tôi bởi mức học phí hàng năm của nó quá cao so với số tiền công 1,25 đô-la mỗi giờ mà tôi kiếm được từ việc làm ở một cửa hàng gần nhà. Vì thế, tôi hiểu rằng việc vào đại học của tôi cũng chông chênh như ước mơ của con người lúc ấy về việc đổ bộ lên mặt trăng vậy. Vào một buổi chiều mùa hè nóng ẩm, điện thoại trong nhà tôi bất chợt đổ chuông. Bác sĩ Peter Buck, một người bạn của gia đình tôi, gọi điện đến thông báo rằng ông đã thay đổi công việc và chuyển nhà đến Armonk, New York, cách nhà tôi bốn mươi kilômét.

Cuộc điện thoại này đã đánh dấu cho cuộc hội ngộ của chúng tôi sau một năm xa cách. Chúng tôi nhanh chóng hẹn gặp nhau vào một ngày Chủ nhật trong tháng 7 năm 1965. Trên đường đến nhà bác Buck, tôi cứ suy nghĩ về ước mơ cháy bỏng của mình cũng như làm thế nào để có tiền đi học. Tôi muốn được bác Buck cho một vài lời khuyên cần thiết, cũng như thầm hy vọng bác ấy sẽ cho tôi mượn tiền đi học. Trong buổi trò chuyện hôm đó, tôi đã không ngần ngại nói với bác Buck khao khát được trở thành bác sĩ của tôi và về việc bố mẹ không thể lo cho tôi học đại học.

Thế nhưng cuối cùng, bác Buck lên tiếng:

— Bác nghĩ cháu nên mở một cửa hàng bán sandwich.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

— Bác nói gì ạ?

“Sao bác Buck lại nói với một cậu bé mới 17 tuổi về công việc kinh doanh như vậy nhỉ?” – Tôi tự hỏi. Thế nhưng, cũng ngay lúc ấy, một câu hỏi khác xuất hiện trong đầu tôi: *“Cửa hàng của mình sẽ hoạt động như thế nào?”*

Bác Buck vạch ra chiến lược kinh doanh đơn giản cho cửa hàng bánh sandwich. Bác bảo tất cả những việc tôi cần làm là thuê một cửa hàng nhỏ, thiết kế quầy tính tiền, mua nguyên vật liệu và khai trương. Tôi sẽ có đủ tiền để đóng học phí và bác sẽ hợp tác cùng tôi nếu tôi đồng ý.

Hôm đó, khi gia đình tôi chuẩn bị ra về, bác Buck đã đưa cho tôi một tấm séc trị giá 1 000 đô-la. Đây là khoản đầu tư ban đầu của bác ấy cho cuộc mạo hiểm mới của chúng tôi.

Trên đường về nhà, tôi băn khoăn tự hỏi liệu việc thành công trong kinh doanh có hơn việc học đại học hay không. Tuy vậy, tôi hiểu rằng để thành công trong kinh doanh thì tôi phải mạo hiểm, và phải có một niềm đam mê cháy bỏng. Và sự ra đời của tập đoàn khách sạn *Subway* là kết quả sự mạo hiểm cùng những nỗ lực không ngừng của tôi trong suốt thời gian dài sau đó.

— **Fred DeLuca.**

Fred DeLuca sinh năm 1948 ở Brooklyn, New York. Thời niên thiếu của ông trôi qua trong một tầng hầm ẩm thấp và nghèo khổ. Khi DeLuca lên năm tuổi, gia đình ông chuyển đến Bronx với hy vọng có được một cuộc sống tốt đẹp hơn với “những dự định” mới.

Cuộc mưu sinh đầy vất vả của cha mẹ đã giúp Fred hiểu được giá trị của giáo dục. Mẹ của ông không chỉ dạy ông về tầm quan trọng của học vấn mà còn thắp sáng trong ông niềm tin vào tài năng và bản thân mình. DeLuca nhớ lại: “Khi bắt đầu sự nghiệp kinh doanh của mình vào năm 1965, tôi không có nhiều vốn cũng như kinh nghiệm và sự nhạy bén trong kinh doanh. Tất cả những gì tôi có lúc đó là niềm tin và quyết tâm của một cậu bé 17 tuổi đang cần kiếm tiền đi học”.

Mới đây, tập đoàn khách sạn Subway đã kỷ niệm 40 năm thành lập trong tư thế của một trong những tập đoàn lớn nhất thế giới với hơn 25 000 khách sạn ở 83 quốc gia. Có thể nói, Subway đã trở nên phổ biến rộng khắp ở Mỹ, Canada, Australia và thậm chí còn phổ biến hơn cả tập đoàn McDonald’s.

Fred DeLuca cùng tập đoàn Subway đã nhận được nhiều giải thưởng cao quý. Subway cũng đã tạo được dấu ấn lớn trong việc thay đổi thói quen sử dụng thực phẩm chứa nhiều chất béo nhằm cải thiện sức khỏe của con người. Tên tuổi của ông đã trở thành tâm điểm chú ý của báo giới và các phương tiện truyền thông.

DeLuca luôn tự hào về tinh thần làm việc chăm chỉ và có trách nhiệm của các nhân viên Subway. Ông nói: “Nhiệm vụ của chúng tôi là mang kiến thức và phương thức kinh doanh đến các doanh nhân giàu nhiệt huyết và giúp họ đạt được thành công trong nền công nghiệp mang tính toàn cầu này. Chúng tôi luôn tự hào về tinh thần đoàn kết của các nhân viên của mình trong việc phục vụ khách hàng và đóng góp tích cực cho cộng đồng. Chúng tôi ý thức một cách sâu sắc rằng sự thành công của mình bắt nguồn từ khả năng làm việc độc lập cùng với tinh thần đồng đội của mọi nhân viên”.

Thành công của Subway bắt nguồn từ tinh thần làm việc không mệt mỏi của Fred DeLuca. Ông từng được bầu vào danh sách những nhân vật có ảnh hưởng nhất thế giới và vinh dự được rước ngọn đuốc Olympic khi ngọn đuốc này được rước qua thành phố Brooklyn, New York – quê hương của ông. Ngày nay, ông đang nỗ lực hết mình trong việc quyên góp tiền cho Quỹ bảo trợ sức khỏe trẻ em. Như ta đã thấy, có “những dự án tương lai” hoàn toàn có thể được bắt đầu từ một bạn trẻ 17 tuổi nhiều khát vọng!

ĐÓ LÀ NƠI DÀNH CHO CON TÔI

“MẸ LÀ NHỊP ĐẬP CỦA CON TIM. NẾU KHÔNG CÓ MẸ THÌ SỰ SỐNG DƯỜNG NHƯ KHÔNG TỒN TẠI TRONG MỘT GIA ĐÌNH.”

— LEROY BROWNLOW.

Cha mẹ tôi di cư từ Trung Quốc đến Mỹ lập nghiệp vào năm 1948. Hai anh em tôi chào đời trên đất Mỹ và trở thành những thành viên đầu tiên trong gia đình được sinh ra tại vùng đất này. Khi đến Mỹ, cha mẹ tôi đã phải làm việc vô cùng vất vả để kiếm tiền và phải hy sinh rất nhiều, với mong ước tạo dựng được một cuộc sống tốt đẹp hơn cho cả gia đình.

Cả cha mẹ tôi đều làm việc suốt cả bảy ngày trong tuần. Cứ mỗi buổi sáng, sau khi chào tạm biệt mẹ, tôi đến trường với chùm chìa khóa nhà treo lủng lẳng trên cổ. Sau khi tan trường, tôi trở về nhà và tự chăm lo cho mình. Đến tối mịt, mẹ trở về bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa và nấu nướng.

Hầu như chẳng lúc nào mẹ có thời gian để nói chuyện hoặc chơi đùa cùng tôi. Dù điều này đã giúp tôi hình thành nên tính tự lập từ khá sớm nhưng đồng thời nó cũng khiến tôi tủi thân và oán giận cha mẹ. Vào thời điểm những năm 50 của thế kỷ trước, trong khi các bà mẹ thường chỉ ở nhà dạy dỗ con cái, quan tâm việc học hành của con như hợp phụ huynh, tham gia các hoạt động ngoại khóa ở trường... thì cha mẹ tôi không có thời gian cho những điều đó. Thậm chí ngay cả vào sinh nhật của tôi, cha mẹ cũng không thể nghỉ ở nhà. Và tôi đã tự nhủ là sau này, khi có gia đình riêng, tôi sẽ dành thời gian quan tâm đến con cái của mình nhiều hơn những gì cha mẹ tôi làm hôm nay.

Vì phải bươn chải nhiều trong cuộc sống nên cha mẹ tôi rất coi trọng việc học. Cha tôi tin rằng con người có thể thay đổi cuộc sống của mình nhờ vào học vấn. Ông dạy chúng tôi: *“Có thể mọi người không quan tâm đến ngôi nhà cùng những tài sản mà con đang sở hữu, nhưng họ không bao giờ quay lưng với những gì con đã học được”*. Niềm tin của ông đã truyền sang tôi và hình thành trong tôi những mong muốn lớn lao về bản thân. Trong suốt thời kỳ đi học, tôi luôn nỗ lực hết mình để đạt được thành tích tốt nhất. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi được giữ lại làm việc cho trường Đại học Berkeley, California. Một thời gian sau, tôi được cử đến Northwestern để học thạc sĩ chuyên ngành Tài chính.

Với những nỗ lực không ngừng nghỉ của mình, tôi đã làm đến chức trưởng phòng tài chính cho nhiều tập đoàn lớn như *Johnson and Johnson, Hunt-Wesson, Revlon Cosmetics...* và sau đó là giám đốc tài chính cho hãng đồ chơi *Mattel*. Công việc của tôi luôn đòi hỏi trách nhiệm rất lớn và tôi thường chỉ trở về nhà vào lúc nửa đêm.

Một ngày nọ, tôi trở về nhà trong tâm trạng chán nản. Một dự án kinh doanh của tôi vừa thất bại. Tôi chưa xót nhận ra mình đã đi trên con đường ngày xưa của cha mẹ, mãi mê kiếm tiền và không có thời gian chăm lo cho gia đình nhỏ của mình. Trong căn phòng vắng, tôi nhìn thấy hộp nữ trang mình tự làm ngày xưa. Thiết kế trang sức là một trong những sở thích của tôi khi còn nhỏ. Ngày ấy, tôi thường đeo những món đồ do mình tự làm và mọi người đều rất ngạc nhiên khi biết đến khả năng đặc biệt này của tôi. Tôi nhìn những món đồ mình đã làm và bỗng muốn sống lại quãng thời gian đặc biệt đó.

Sáng hôm sau, tôi mang những món nữ trang này tặng cho các đồng nghiệp của mình trong công ty. Tron gổ đó có một đồng nghiệp khá lớn tuổi muốn đặt mua những món hàng của tôi để tặng cho vài người bạn của bà. Điều này đem đến cho tôi một ý tưởng mới! Và tôi đã có buổi giới thiệu sản phẩm tại nhà đầu tiên.

Nhận ra mình có thể kiếm tiền từ việc bán hàng nữ trang, tôi quyết định đầu tư tiền của và công sức để khởi nghiệp kinh doanh trong lĩnh vực mới mẻ này. Tuy vậy, quyết định của tôi không nhận được sự ủng hộ của mọi người – trong đó có cả John, chồng tôi. Họ cho rằng tôi đang lãng phí tri thức vào “những món nữ trang thô ráp”. Thế nhưng, tôi luôn tin tưởng vào hướng đi cũng như khả năng thành công của mình. Và ngay trong năm đầu kinh doanh, tôi không những đã thu hồi được số vốn đầu tư ban đầu mà còn mang về mức lợi nhuận 8 000 đô-la. Sau nhiều lần thử nghiệm, tôi đã phát triển hệ thống kinh doanh của mình bằng cách thay đổi cách thức đặt hàng và mua bán sản phẩm. Trong vòng bảy năm, tôi vừa làm giám đốc tài chính của *Mattel* vừa kinh doanh nữ trang và đã thu về hơn 86.000 đôla. Vào tháng 4 năm 1990, khi lợi nhuận từ việc kinh doanh nữ trang đã bằng một nửa tiền lương của tôi ở *Mattel*, tôi xin nghỉ việc để tập trung cho việc sản xuất nữ trang cũng như chăm sóc cho gia đình riêng của mình.

John và tôi cố gắng dành thời gian cho gia đình. Sau năm năm kết hôn, chúng tôi vẫn chưa có con và tôi đã nghĩ là chúng tôi không bao giờ được hưởng cảm giác hạnh phúc của người làm cha làm mẹ. Thế nhưng, một năm sau khi nghỉ việc ở *Mattel*, tôi sinh được một bé trai. Hai năm sau, gia đình tôi lại chào đón thêm một thành viên mới – một bé gái bụ bẫm.

Trong thời gian đó, tôi vẫn tiếp tục việc kinh doanh nữ trang và đầu tư hết tâm sức vào việc phát triển nó. Nhưng tôi sớm nhận ra rằng tôi đang dần rời xa mục tiêu thật sự của mình – dành thời gian chăm sóc gia đình.

Cuối cùng, tôi nghĩ ra cách duy nhất để tôi cùng lúc thực hiện được cả hai sở thích của mình là hợp tác với những người phụ nữ có cùng hoàn cảnh như mình. Vì thế, tôi bắt đầu đào tạo nhân viên bán hàng theo cách của riêng mình.

Việc kinh doanh của tôi đã phát triển thành một tập đoàn với vốn xoay vòng lên đến hàng tỷ đô-la. Thành công này là kết quả của quá trình lao động vất vả của đội ngũ nhân viên đầy nhiệt huyết cũng như tinh thần làm việc nghiêm túc của 70.000 tư vấn viên của *Cookie Lee* trên khắp nước Mỹ. Điều quan trọng nhất là tôi vẫn trung thành với mục đích chính của mình là đem đến cho các con một cuộc sống gia đình trọn vẹn bằng cách quan tâm và chăm sóc chúng mỗi ngày. Và đây cũng chính là mục tiêu của tất cả các nhân viên của tôi – thành công trong kinh doanh nhưng vẫn có thời gian để chăm sóc cho gia đình.

Tôi còn muốn chia sẻ với các bạn nhiều điều nữa nhưng xin lỗi, tôi phải đi vì đã đến giờ đón con rồi!

– ***Cookie Lee.***

Cookie Lee đã khiến nhiều người ngưỡng mộ khi bà luôn biết cách cân bằng giữa thời gian dành cho việc chăm sóc gia đình và thời gian dành cho công việc kinh doanh. Cookie Lee thường xuyên đưa đón con đi học, tham gia các hoạt động chung với các con và chia sẻ với chúng mọi vấn đề

trong cuộc sống.

Tập đoàn Cookie Lee được thành lập năm 1992 và nhanh chóng trở thành một trong những công ty nữ trang lớn nhất nước Mỹ với những mặt hàng thời trang chất lượng cao, giá cả phải chăng cùng đội ngũ nhân viên tư vấn tận tâm và đầy nhiệt huyết. Hàng năm, Cookie Lee đã thu về lợi nhuận hơn 120 triệu đô-la và không ngừng khẳng định vị thế của mình trong ngành kinh doanh nữ trang cao cấp.

THỜI CƠ

“KHÔNG GÌ NGĂN ĐƯỢC NGƯỜI CÓ THÁI ĐỘ ĐÚNG ĐẮN ĐẠT ĐƯỢC MỤC ĐÍCH CỦA MÌNH, VÀ KHÔNG GÌ CÓ THỂ GIÚP KỂ THIẾU LÒNG QUYẾT TÂM VÀ THỜ Ơ VỚI SỨC MẠNH VÔ HÌNH NÀY ĐẠT ĐƯỢC ƯỚC MƠ, DÙ LÀ NHỎ NHỎ ĐẾN MẤY.”

— THOMAS JEFFERSON.

Đến bây giờ, tôi vẫn tin rằng cuộc đời tôi được như ngày hôm nay là nhờ vào lòng biết ơn và việc biết nắm bắt cơ hội mà cuộc sống mang lại cho mình.

Bố mẹ tôi đều là người Mỹ gốc Ấn Độ sống ở Idabel, Oklahoma. Khi còn nhỏ, cả hai người đều là nạn nhân của chế độ phân biệt chủng tộc và bố tôi đã từng bị một thầy giáo đánh chỉ vì ông sử dụng tiếng mẹ đẻ ở trong trường.

Nhưng thật may mắn là tôi đã được sinh ra ở Chicago. Bố mẹ tôi gặp nhau khi mẹ tôi xuống miền Nam Chicago học nấu ăn. Suốt thời gian quen nhau, cha thường đưa mẹ đến những nhà hàng nổi tiếng trong vùng để bà học cách nấu các món ăn miền Nam. Và thật sự là mẹ tôi đã trở thành một đầu bếp siêu hạng!

Sau khi kết hôn, cha mẹ tôi chuyển về miền Tây Chicago sinh sống. Mọi thứ đều trở nên khó khăn khi bố mẹ tôi không tìm được công việc đúng chuyên môn của mình. Cuối cùng, bố mẹ tôi phải làm công nhân cho một công trường xây dựng. Dù đã làm việc rất vất vả nhưng gia đình tôi vẫn phải sống nhờ vào tiền trợ cấp của nhà nước. Mỗi lần các bạn tôi đến chơi, mẹ thường đãi chúng tôi bằng những món bánh làm bằng nguyên liệu rẻ tiền. Tôi rất xấu hổ với bạn bè về điều này và tự nhủ nhất định sau này mình sẽ trở thành một người thật giàu có.

Vào mùa hè, thời tiết nóng bức kéo dài nhiều tuần lễ khiến căn hộ của gia đình tôi trở nên ngột ngạt quá sức chịu đựng. Trước tình hình đó, bố mẹ quyết định đưa anh em tôi về sống nhờ bên nhà ngoại – một ngôi nhà trống hoác theo đúng nghĩa. Vào ban đêm, tôi có thể ngắm sao trên trời khi nằm trên chiếc giường cũ kỹ của ông ngoại. Những lúc đó, tôi thường tự hỏi: *“Cuộc đời mình sẽ sáng rực như những ngôi sao đang tỏa sáng trên trời kia hay sẽ sớm vụt tắt và chìm vào khoảng không tối đen như một vài ngôi sao khác?”*.

Quyết định rằng cuộc đời mình phải tỏa sáng, tôi quyết tâm thực hiện cho bằng được ước mơ trở thành một doanh nhân thành đạt. Năm 17 tuổi, tôi bắt đầu sự nghiệp kinh doanh của mình trong lĩnh vực buôn bán nữ trang Ấn Độ và một số dịch vụ khác. Tất nhiên, việc kinh doanh của tôi đã gặp không ít thử thách do tôi thiếu kinh nghiệm làm ăn lẫn vốn liếng đầu tư. Thế nhưng, ngay cả trong hoàn cảnh đen tối nhất, tôi vẫn quyết tâm theo đuổi đến cùng ước mơ của mình. Có những lúc tôi túng thiếu đến mức phải cầm cố nữ trang của vợ để trả tiền thuê nhà và bán đi chiếc xe duy nhất của gia đình để trả lãi ngân hàng. Quyết tâm làm lại từ đầu, tôi đi đến tất cả các ngân hàng trong vùng để vay tiền. Nhưng vì tôi không có tài sản thế chấp, không có kinh nghiệm, cũng như không có ai bảo lãnh nên không có nơi nào chấp thuận. Thật may, cuối cùng, một giám đốc ngân hàng ở Chicago đã tin tưởng cho tôi vay số tiền 10 000 đô-la chỉ với vật bảo lãnh duy nhất là chữ ký của tôi. Với số tiền này, tôi quyết định sẽ mở một cửa hàng ăn. Ngay từ khi còn nhỏ, tôi đã được thừa hưởng niềm đam mê nấu ăn từ mẹ. Không những thế, do hoàn cảnh gia đình quá khó khăn nên anh em tôi luôn ao ước được đến ăn ở nhà hàng mình yêu thích – nhà hàng thịt sườn của gia đình Eddie kế bên trạm xe lửa Logan Square ở phía Bắc

Chicago. Mỗi lần đi qua nhà hàng đó, tôi luôn bị cuốn hút bởi những miếng thịt sườn bốc khói trên bếp than hồng rực đỏ. Tôi rất thích mùi thơm của loại nước sốt rưới trên những miếng sườn ấy. Tôi tin chắc rằng trên đời này không có bất kỳ thứ gì có mùi thơm đặc biệt như thế!

Vào năm 1994, tôi đã quyết định mở một tiệm ăn ở một thị trấn nhỏ phía Bắc Hayward. Khi đó, mọi người cứ nghĩ là tôi thật ngốc nghếch khi kinh doanh ăn uống ở một thị trấn chỉ có 1 800 nhân khẩu như vậy. Họ cho rằng tôi nên chọn địa điểm ở Memphis vì nơi đó có tiềm năng kinh doanh ẩm thực. Thế nhưng, một lần nữa, tôi lại quyết định làm theo ý hướng của riêng mình.

Đến cuối mùa hè năm đó, nhà hàng *Famous Dave's* của tôi đã phục vụ gần 6 000 lượt khách mỗi tuần trong một thị trấn chỉ có 1 800 dân! Rất nhiều thực khách đã lặn lội hàng trăm cây số đến để thưởng thức món thịt sườn nướng nổi tiếng của tôi. Điều đáng nói là chúng tôi không bao giờ quảng cáo! Tất cả đều nhờ mọi người truyền miệng cho nhau.

Ngày nay, tôi đã trở thành giám đốc điều hành của một hệ thống nhà hàng cao cấp trên toàn nước Mỹ. Chúng tôi không ngừng nghiên cứu thị trường và tìm hiểu các đối thủ để mở rộng mạng lưới kinh doanh của mình. Bản thân tôi cũng đã mất rất nhiều thời gian, công sức, tiền của để thử nghiệm và cho ra những món sườn tuyệt vời nhất. Và tôi thật sự tự hào về mình khi món ăn của tôi đã được nhận giải thưởng cao nhất trong một cuộc thi về ẩm thực ở Mỹ. Nhưng điều khiến tôi tự hào hơn cả là những nỗ lực của mình đã mang lại việc làm và cơ hội cho nhiều người trên thế giới.

– David Anderson.

David W. Anderson được xem là một trong những doanh nhân thành công nhất nước Mỹ. Bên cạnh việc sáng lập hệ thống nhà hàng cao cấp Famous Dave's, Anderson còn góp công trong việc thành lập ba công ty thương mại và tạo ra hơn 20 000 việc làm mới. Ông cũng được Tổng thống G. Bush đề cử làm Trợ lý Bộ trưởng Bộ Nội vụ, chuyên trách về các vấn đề Ấn Độ với ngân sách 2 tỷ đô-la để chăm lo việc làm cho 10 000 lao động. Tuy nhiên, Anderson đã từ chối chức vụ này để tập trung vào các hoạt động nhân đạo và đóng góp hơn 8 triệu đô-la cho địa phương.

Ngoài ra, để thực hiện nhiệm vụ lâu dài là giúp đỡ các bạn trẻ yêu thích công việc kinh doanh, Anderson đã thành lập trung tâm đào tạo kỹ năng sống cho các nhà lãnh đạo trẻ tại Minnesota nhằm giúp cho họ tự tin vào bản thân cùng những giấc mơ của mình.

TỪ VIỆC BÁN TRÀ CHANH

“KHAO KHÁT LÀ KHỞI ĐẦU CỦA MỌI THÀNH CÔNG. ƯỚC MƠ LÀ KHỞI ĐẦU CỦA HÀNH TRÌNH VƯỢT RA NHỮNG KHUÔN KHỔ.”

– NAPOLEON HILL.

Sự nghiệp kinh doanh của tôi đã bắt đầu khi tôi tám tuổi. Một lần, khi xem tivi, tôi nhìn thấy một món đồ chơi của công ty G. I. Joe và rất thích món đồ này. Tôi hỏi xin mẹ nhưng mẹ tôi lại nói:

– Con sẽ có nó nếu con mua bằng tiền của mình.

Tôi quyết định không hỏi xin mẹ nữa mà sẽ chuyển sang hỏi cha. Ban đầu cha đã đồng ý nhưng sau khi nói chuyện với mẹ, ông lại tán thành cách xử lý của mẹ. Tôi hết sức thất vọng nhưng quyết tâm phải có cho bằng được món đồ chơi yêu thích đó. Tôi tự nhủ: *“Mình sẽ kiếm tiền để mua món đồ chơi đó”*. Sau đó, tôi đã nảy ra một ý tưởng – tôi sẽ kiếm tiền bằng cách bán trà chanh! Tôi thật sự phấn khích trước ý định này và quyết định đập con heo đất để lấy ra số tiền mình đã tiết kiệm bấy lâu nay. Một số tiền đáng kể với tôi khi đó – 5,30 đô-la. Tôi đến siêu thị, dùng toàn bộ số tiền có được mua chanh, đường và các nguyên vật liệu cần thiết khác. Tôi dự định vào cuối tuần đó, tôi sẽ trở thành một nhân viên bán trà chanh chuyên nghiệp.

Thậm chí tôi còn lên kế hoạch quảng cáo cho sản phẩm của mình. Tôi vẽ sơ đồ dẫn đến địa điểm mình sẽ “kinh doanh”. Sáng thứ Bảy, tôi thức dậy rất sớm để đi dán tờ rơi. Tôi trở về nhà lúc 7 giờ và bắt đầu hình dung cảnh tượng mọi người sẽ xếp hàng chờ uống trà chanh của mình. Tôi tin chắc sẽ có kệt xe ở khu vực mình bán hàng và suy nghĩ cách phục vụ khách hàng của mình sao cho nhanh nhất.

Tôi xếp những ly trà lên chiếc bàn được đặt ở cuối đường và sẵn sàng phục vụ.

8 giờ 30, chiếc xe đầu tiên tiến về phía tôi. Tôi tin chuyến xe này sẽ mang đến cho mình khách hàng đầu tiên. Tôi đứng trên chiếc ghế nhỏ, tay vẫy vẫy tờ quảng cáo để thu hút sự chú ý của họ. Chiếc xe từ từ chậm dần, tôi nhìn người phụ nữ vừa bước xuống xe với thái độ chào mời. Bà ấy chỉ mỉm cười, khoát tay và đi tiếp.

“Không sao!” – Tôi tự nhủ – *“Đấy chỉ là chiếc xe đầu tiên. Không sao cả! Mọi thứ sẽ ổn thôi mà!”*.

Một tiếng sau, chiếc xe thứ hai xuất hiện. Tôi thầm nghĩ: *“Lần này chắc chắn họ sẽ dừng lại uống trà cho mà xem!”*. Nhưng người đàn ông vừa bước xuống cũng đi luôn. Những người sau cũng vậy! Tôi cố trấn an, tự nói với mình rằng vẫn còn nhiều thời gian để tôi bán hết số trà chanh này. Mười một chiếc xe dừng lại rồi đi qua. Tất cả họ đều vẫy tay như khích lệ tôi nhưng không ai dừng lại để uống trà. Đến 4 giờ chiều, tôi vẫn không bán được ly trà chanh nào.

Ba mươi phút sau, cha mẹ tôi đến mua hai ly trà. Họ trả cho tôi 1 đô-la. Uống một ngụm trà, mẹ tôi hỏi:

– Hôm nay con bán có được nhiều không?

Tôi đáp:

– Con không kiếm đủ tiền để mua món đồ chơi đó, mẹ ạ!

– Thế con đã có được bao nhiêu tiền rồi?

Tôi nói:

– Không nhiều lắm! Nhưng con cần đến 20 đô-la. Có lẽ con phải bán thêm một ngày thứ Bảy nữa!

Mẹ tôi hỏi lại:

– Thế con đã kiếm được bao nhiêu tiền rồi?

– Con chỉ bán được 1 đô-la thôi!

Mẹ trố mắt nhìn tôi, rồi hỏi:

– Đó có phải là 1 đô-la mà cha mẹ vừa đưa cho con không?

– Vâng ạ! Nhưng dù sao con cũng cảm thấy rất vui ạ!

Mẹ trầm ngâm một hồi rồi hỏi tôi với vẻ nghi ngại:

– Vui à? Sao con lại vui khi không những không kiếm được đồng nào mà còn phí đi khoảng tiền tiết kiệm của mình chứ?

– Vì con thấy thích điều mình đang làm. Con đã có một ý tưởng kinh doanh và con sẽ trở thành giám đốc kinh doanh trà chanh!

Mẹ nhìn tôi với vẻ mặt đầy ngạc nhiên; có lẽ bà đã nhận ra quyết tâm của một cậu bé 8 tuổi vừa tiêu hết số tiền dành dụm của mình. Tôi nhận ra rằng điều quan trọng nhất trong việc bán trà chanh không phải là chất lượng trà ngon hay không mà chính là thời điểm bán hàng. Tháng Ba ở Michigan không phải là thời điểm tốt nhất cho việc bán loại trà chanh mát lạnh như thế này!

Lần mạo hiểm thứ hai của tôi là nhận giao báo tận nhà. Công việc này mang lại nhiều lợi nhuận hơn việc bán trà chanh. Tuy nhiên, bài học quan trọng nhất mà tôi đã học được chính là cách sử dụng số tiền của mình thật hữu ích. Tôi dùng số tiền đó để đầu tư vào một việc kinh doanh khác. Cứ như thế, niềm đam mê kinh doanh đã thấm vào máu thịt và theo tôi suốt những năm tháng sau này.

Kinh nghiệm từ việc bán trà chanh đã tạo động lực để tôi thành công trong việc kinh doanh quy mô lớn về sau. Sau hai mươi năm hoạt động trên thương trường với nhiều dự án kinh doanh thành công, tôi quyết định về hưu ở tuổi 30 để tiếp tục hành trình khám phá những điều mới mẻ của cuộc sống. Và cho đến bây giờ, tôi vẫn còn giữ thói quen uống trà chanh.

– **Daryl Bernstein.**

Khi tám tuổi, Daryl Bernstein đã bắt đầu kinh doanh từ việc bán trà chanh.

Năm 12 tuổi, ông đã thành lập nhóm giao – nhận thư tận nhà. Bernstein đã viết cuốn sách “Từ việc bán trà chanh – những ý tưởng kinh doanh nhỏ cho trẻ em”, xuất bản năm 1992 và trở thành hiện tượng trong ngành xuất bản năm đó. Sau tác phẩm này, ông đã được tạp chí Wall Street bình chọn là “Thần đồng kinh doanh”, ông đã giúp cho hàng ngàn trẻ em trên thế giới khởi đầu việc kinh doanh nhỏ của họ khi không có hoặc có rất ít vốn đầu tư ban đầu.

Không dừng lại ở đó, năm 16 tuổi, Bernstein đã được Hiệp hội Kinh tế Thế giới bình chọn là “Người thống trị thế giới trong tương lai”. Bernstein là tác giả của cuốn sách nổi tiếng “Cuộc phiêu lưu mạo hiểm: những chiến lược nhằm chinh phục khu rừng thương mại” được xuất bản năm 1996. Đến năm 23 tuổi, ông thành lập hệ thống kinh doanh bằng đĩa toàn cầu và nhanh chóng trở thành nhà cung ứng băng đĩa giáo dục lớn nhất nước Mỹ với hơn 100 nhân viên và 30 triệu catalog mỗi năm. Ở tuổi 30, Bernstein đã bán công ty cho NASDAQ để tìm kiếm cho mình những thử thách mới của cuộc sống. Bernstein luôn là tiêu điểm trên các phương tiện truyền thông như kênh truyền hình CNN, đài BBC, tạp chí New York Times và hàng trăm phương tiện truyền thông khác trên toàn thế giới. Gần đây, ông cũng xuất hiện trong các cuộc nói chuyện trên đài phát thanh với tư cách là cố vấn cho chương trình phát triển và hợp tác trong lĩnh vực kinh doanh. Công việc chính của ông hiện nay là quản lý vốn đầu tư của mình và tận hưởng cuộc sống ở bãi biển Santa Barbara, California

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

.

Notes

[←1]

Tina Turner: ca sĩ, nhạc sĩ và diễn viên nổi tiếng người Mỹ, từng giành 8 giải Grammy.

[←2]

Michael Jeffrey Jordan (sinh năm 1963): Cầu thủ bóng rổ huyền thoại của Mỹ, luôn xuất hiện trên sân thi đấu với kiểu tóc cạo nhẵn. Michael Jordan được xem là một trong những cầu thủ bóng rổ vĩ đại nhất mọi thời đại.